

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

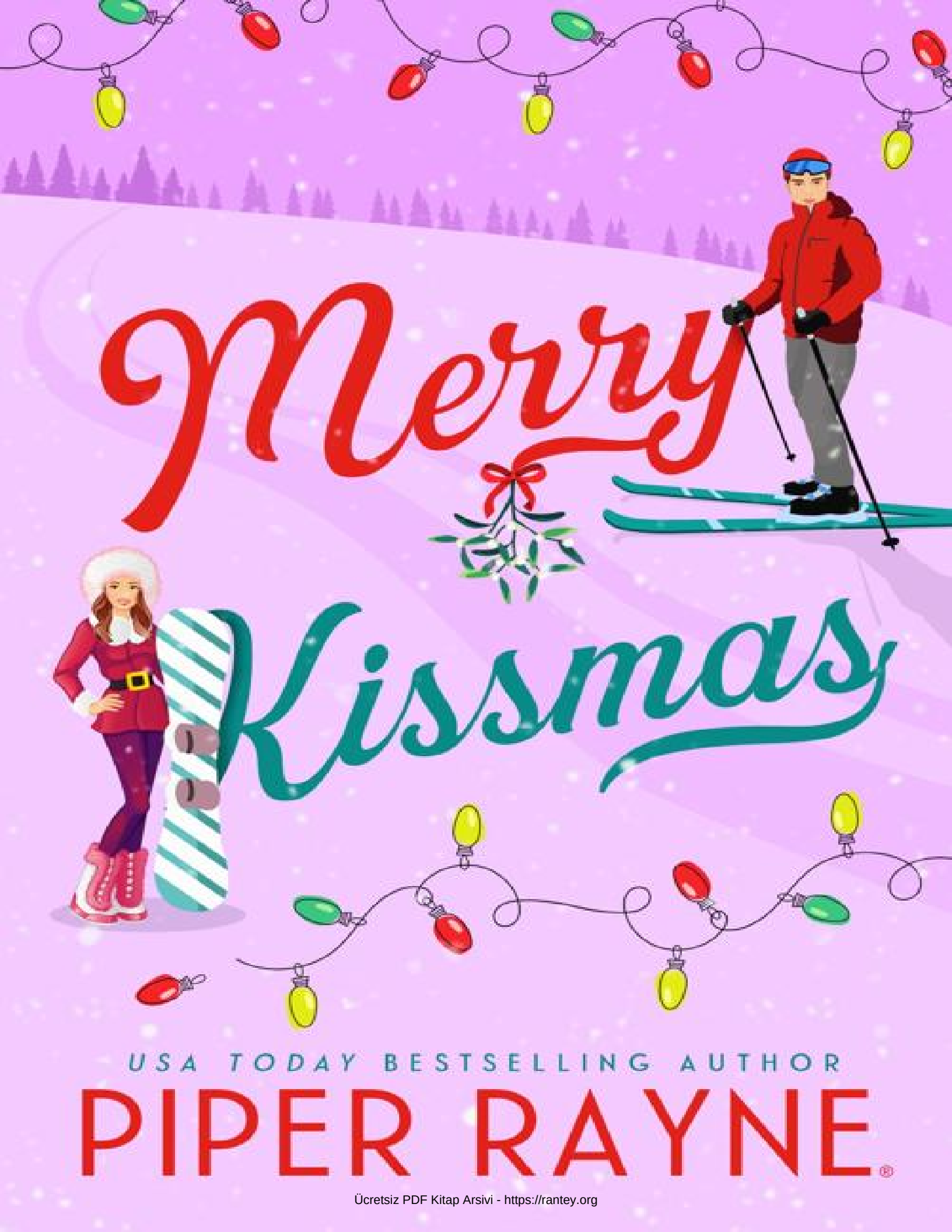
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Merry Kissmas

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

PIPER RAYNE®

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

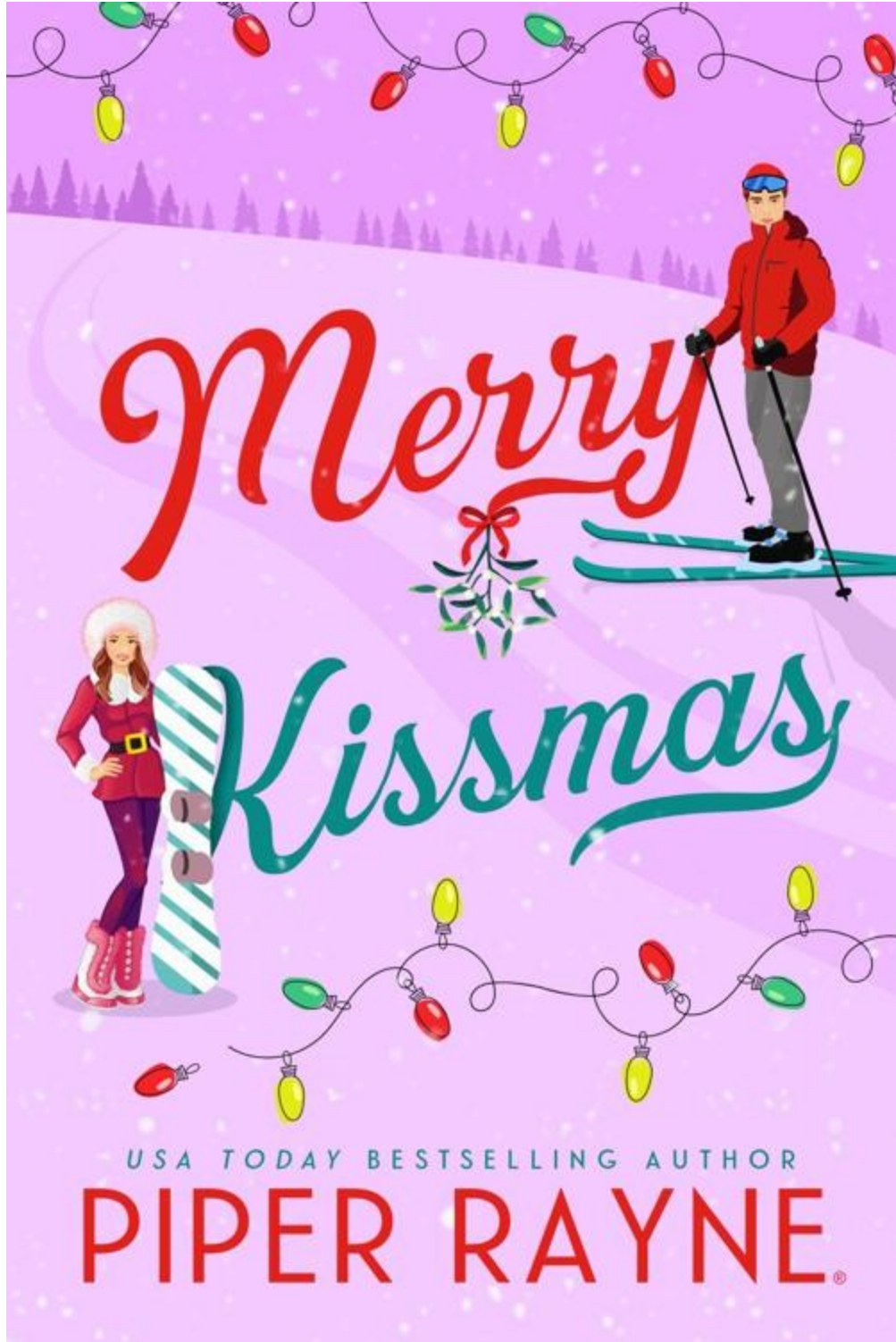
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mutlu Öpücükler

PIPER RAYNE

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

© 2024 by Piper Rayne®

Piper Rayne® ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescillidir.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı ve İllüstratör: Hang Le 1.

Satır Editörü tarafından: Joy Editing

2. Satır Editörü: Kardeşimin Editörü

Düzeltilmen: Kardeşimin Editörü

Ücretsiz İndirmeler

HABER BÜLTENİMİZE katılmak ve perakendecilerde satılmayan 6
ÜCRETSİZ Pre-quel almak için **BURAYA**
TIKLAYIN!

Merry Kissmas Hakkında

Altı yıl önce tek gecelik bir ilişkiydi ve şimdi tatil için bir villayı paylaşıyorlar.

Onu aşmışımı sanmıştım. Yakışıklılığı ve İngiliz asaleti artık beni etkileyemezdi. Ama asansörde gözlerimiz kilitlendiği anda, tüm o duygular yeniden canlandı.

Sonra aynı iş için yarıştığımızı öğrendim.

Ardından, altı derecelik uzaklık saçmalığı yüzünden bir haftayı kayak tatilinde birlikte geçirmemiz gerektiğinin farkına vardık.

Asıl can alıcı nokta, ikimizin bir villayı paylaşmak zorunda olduğunu öğrendiğim andı. Çok küçük, çok rahat bir villa.

Söylemeye gerek yok, bu Noel kaçamağı kayak yapacağımız dağlardan daha zorlu başlıyor.

Yıllarca uzak kaldım, bir hafta nedir ki? Ama bizi ayıran bir okyanus varken onu görmezden gelmenin ne kadar kolay olduğunu unutmuşum - özellikle de beni geri kazanmaya kararlıysa.

*Merry
Kissmas*

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan Piper Rayne](#)
[Cockamamie Unicorn Piper ve](#)
[Rayne Hakkında Ramblings](#)

Birinci Bölüm

BRYNN

I Uçaktan inip taksiye bineli bir dakikadan fazla olmamıştı ki saatim titredi.

Anne.

Bilmem gerekirdi. Kardeşlerim ve ben ona erken bir Noel hediyesi olarak bizi takip etme yeteneği vermeyi kabul ettiğimizden beri, Portland'dan New York'a olan yolculuğumda ne zaman bir mola versem mesaj atıyor ya da arıyor.

Onu sesli mesaja yönlendiriyorum ve hızlı bir mesaj göndermek için telefonumu çantamdan çıkarıyorum.

Hey, taksideyim. Otele varınca seni ararım.

Sadece iş görüşmenizde size iyi şanslar dilemek istedim!

Teşekkürler.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Kar burada harika kayak yapılmasını sağlıyor. Snowboard'un sağ salim geldi.

Başparmaklarım telefonun üzerinde geziniyor. Annemi seviyorum ama bu, Noel'i dışarıdaki çocukluk evim yerine Utah'taki bir dağ kasabasında geçirdiğim için hâlâ üzgün olup olmadığımı öğrenmesinin bir yolu

Portland, Oregon. Ağabeyim Tre ve eşi Tessa, Utah'a bu kış kaçışını gündeme getirenlerdi. Ekim ayında ailece bir oylama yapıldı ve söylemeye gerek yok ki evde kalma yönünde oy kullanan tek kişi bendim.

Ömür boyu süren gelenekler kimin umurunda? Ailemden hiçbiri tabii ki.

Pistlere çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Üç nokta hemen görünür.

Seni seviyorum. Unutma, sana sahip oldukları için şanslılar.

Ben: Teşekkürler. Ben de seni seviyorum.

Telefonumu çantamın içine sokuyorum ve takside arkama yaslanıp New York'taki Noel zamanını hayranlıkla izliyorum. Küçük memleketim Climax Cove'la kıyaslanamaz bile, ama bu kıyaslamayı istediğimi elde edememekten duyduğum burukluğa bağlıyorum.

Ailenin bebeği olmaktan kaynaklanan o lanet beklenti tekrar ortaya çıktı.

Şehir rengarenk yılbaşı ışıklarının parıltısı altında ışıldıyor. Ağır paltolar ve yün şapkalarla alışveriş yapanlar ellerinde poşetlerle içeri ve dışarı koşuştururken, vitrinlerde çelenkler ve çelenk telleri asılı.

Taksi kırmızı ışıktaki durduğunda koltuğumda öne doğru sarsılıyorum. Şoför önündeki adama bağırarak korna çalmakla meşgulken, ben dans eden balerinlerle dolu bir mağazanın vitrinlerini seyrediyorum.

Climax Cove'da olmayan, trafik sıkışıklığında bile burada mevsimin nabızı atıyor. Şehir canlı, heyecanlı ve elektriklidir. Tatiller baktığınız her yerde.

Ama kendimi burada yaşarken görebileceğimden emin değilim.

Üniversiteden sonra Portland'da bir pazarlama firmasında işe girmeye karar vermemin bir nedeni var. Aileme yakın olmak istiyordum ve New York şehri bana olabildiğince uzaktı. Elbette burada bir kardeşim var, Carter, ama diğer herkes batıda ve ben Oregon'u çok seviyorum.

Bununla birlikte, New York'un en büyük reklam şirketlerinden birinde pazarlama direktörü olma fırsatını kaçırmam da söz konusu olamazdı. Enzo Mancini'nin, sektörde yirmi beş yaşında yeni bir yüz olan beni ortak bir müşterinin yönlendirmesiyle arayacağını kim düşünebilirdi ki? Ben düşünmezdim.

Taksi otelin önündeki kaldırımın yanında duruyor. Telefonumla ödeme yaptıktan sonra bavulumu kaptığım gibi dışarı çıkıyorum ve kapıyı açan adama teşekkür ediyorum.

Lüks otelin lobisi parıldayan ışıklar, kırmızı fiyonklar ve hayatımda tek bir yerde görmediğim kadar çok atatürk çiçeği ile özenle dekore edilmiş. Tatil müziği çalıyor ve her dalında sahte kar bulunan, kırmızı ve yeşil süslemelerle uyumlu bir İsa ağacı tam ortada duruyor.

Bavulumu mermer zemin üzerinde yuvarlayarak check-in yapmak üzere resepsiyona doğru ilerliyorum. Oradaki görevli bana oda anahtarlarımı verdikten sonra, talimatlarını takip ederek asansörlerin bulunduğu yere gidiyorum ve yukarı oka basıyorum.

Diğerleri geçip giderken daha fazla insan beklerken bana katılıyor ve çok geçmeden küçük alanda kendimi beslenme saatindeki bir sığır sürüsü gibi kalabalık hissediyorum. Asansör çalıyor, kapılar açılıyor ve bir sürü insan dışarı fırlıyor, ben yabancılarla omuz omuza açık kapılara doğru ilerliyor ve yer kapmak için yarışıyorum.

"Herkes kaçınıcı katta?" diye soruyor İngiliz aksanlı bir adam ama yüzünü göremiyorum çünkü profesyonel olduğunu tahmin ettiğim bir adam

basketbol oyuncusu önümde duruyor. "On

beş lütfen," diye ciyaklıyorum.

"Tamamdır," diyor.

Diğer insanlar katlarını söylüyor ve ben de yukarı çıkarken ağırlık sınırını aşmamamız için küçük bir dua ediyorum. Klostrofobik değilim ya da asansörlerden korkmuyorum ama aklıma ölüm ve tuzak kelimeleri geliyor.

Asansör her katta duruyor ve sonunda lobideki Noel ağacından daha uzun boylu olabilecek adam dışarı çıkıyor. Köşede sıkışıp kaldıktan sonra derin bir nefes alıyorum. Ama sorun şu ki, kim kaldı diye etrafıma baktığımda ilk gözüme çarpan kişi, doğaçlama asansör operatörlüğü işini üstlenen İngiliz adam oluyor. Sırtını duvara yaslamış, ayak bileklerini çaprazlamış, kafasını telefonuna gömmüş.

Bir an donup kalıyorum ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor çünkü onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

O beni görmeden kaçabilirmişim gibi sağa sola bakıyorum ama bu *Görevimiz Tehlike* filminden bir sahne değil. Kendimi tamamen riskten kaçınan biri olarak görmesem de, "asansörün kapağını açıp tepeye tırmanmak" gibi bir şey için hazır değilim. Benden önce bir katta inmesini umarak ona arkamı dönmek üzereyken asansör duruyor ve o da hangi katta durduğumuzu kontrol etmek için yukarı bakıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve yüzündeki nazık ifade önce şoka, sonra şaşkınlığa dönüşüyor ve en sonunda da temkinliliğe yerleşiyor.

Elimi kaldırıp aptal gibi el sallıyorum, ama merhaba, sürprizler beni huzursuz ediyor, özellikle de kötü olanları.

İkinci Bölüm

PIERCE

WKuzenim bu şehri neden seviyor, hiçbir fikrim yok. Benimle Londra'da kalmalıydı. İnsanların asansörü itme ve asansöre doluşma şekliyle, dünyanın sonunun geldiğini ve bu şeyin hepimizi güvenli bir yere ışınlayacağını düşünebilirsiniz. Ve insanlar ne zaman görgü ve nezaket sahibi olmak?

Tabii ki, asansör düğmelerinin hemen yanında bir yer buldum ve ikiden altmışa kadar her numaraya basarak herkesin kış soğuşuna maruz kalmasını göze almak zorundayım.

Katımı beklerken, konuşmaya girmek istemiyorum, bu yüzden sanki biri zamanımı talep etmeden asansörde bir dakika bile geçiremeyecek önemli biriymişim gibi başımı telefonuma gömüyorum.

Ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor ve birinin bana baktığı hissine kapılıyorum. Asansörün zili çalıyor, bana yukarı bakmam için bir bahane veriyor ve lanet olsun, bana kimin baktığına inanamıyorum. Bu o olamaz.

Yine de öyle olduğunu biliyorum.

Uzun siyah saçları, yıllar önce ilk tanıştığımız barda beni kendine çeken kahverengi gözleri. Yıllar boyunca sayamayacağım kadar çok kez onu düşündüm. O zamanlar onu sevimli ve şirin olarak tanımlarken, şimdi muhteşem biri.

Brynn sanki onu unuttuğumu düşünüyormuş gibi elini temkinli bir şekilde kaldırıyor.

Asla.

Kapılar kapanıyor ve asansör midemle birlikte kalkıyor.

Aramızda bunca yıl geçti ve şimdi karşımda duruyor.

Konuşma yetisini kaybetmeye alışkın bir adam değilim. Ben bir profesörüm ya da en azından pazarlama profesörüydüm.

"Merhaba, Brynn." Telefonumu cebime koyup bir adım daha yaklaşıyorum. O geri adım attı.

Yani hala benden nefret ediyor.

Anladım. "Merhaba, Bay....Pierce."

Kıkırdıyorum çünkü sorunumuz tam da buydu, değil mi? Onun için eski ben kimdim? Olmak istediğim kişi olmadığım kesin, ama ilk tanıştığımızda geleceğime dair çok şey vardı.

"Nasılsın?" diye sordum.

Yapabileceğimin en iyisi bu mu? Tam bir aptal gibi konuşuyorum.

Kafamın içinde yaşayan bu yargılayıcı pislikten gerçekten nefret ediyorum. "Güzel."

Brynn yanına bakıyor, minyon bir kadın ikimizin arasına bakıyor ve etkileşimimizi izliyor. Gülümsemesi geniş ve sanki biz bir gösteriymişiz ve o da ilk sıradan yer kazanmış gibi.

"Sen mi?" Brynn gözlerini kadından kaçırarak soruyor. "İyi."

Yani ikimiz de iyiyiz. Bu çok iyi.

"Nesin sen..." diye soruyor, aynı anda ben de "Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyorum.

Sen topuz. Burada yaşıyorsa neden bavullarıyla otelde olsun ki?

"Kuzenim burada yaşıyor," diye cevap veriyorum önce, sorduğum soruyu unutacağını umarak.

"Güzel. Hayır, ben buraya... şey için geldim, burada yaşamıyorum."

Yani, neden burada olduğu konusunda tehlikeli davranıyor. İlginç. Ben de tüm doğrularımı söylemedim, bu yüzden onu suçlayamam.

Asansör durup kapılar açılmaya başladığında bir adam "On beş!" diye seslenir.

Brynn gülümsüyor. Profesör Jorgensen'in önünde bana verdiği gülümsemenin aynısı. Şu anda yüzünde çalışan tek bir gerçek kas yok.

"Sizi görmek güzeldi. Tatilinizin tadını çıkarın." Bavulunu çıkardı.

Sapık gibi görünmek istemediğim için neredeyse inmeyecektim. Ama odam bu katta ve muhtemelen bir daha birbirimizi görmeden altı yıl daha geçirecekken onun ne düşüneceğinden endişelenmem çok saçma.

"Aslında burası benim de katım." Dışarı çıkıyorum, kapılar arkamdan kapanıyor.

"Oh, şey..." Odasına gitmek için hangi yöne gideceğine dair işaretlere bakıyor. "Ben bu taraftayım."

"Ben de," diyorum, başımı sallayarak onu takip ediyorum.

"Bu iş garipleşmeye başladı." O kadar ani durdu ki neredeyse bavuluna takılacaktım ama kendimi tuttum. "Hangi odadasın?"

"On beş otuz bir."

Anahtar kartı zarfını çıkarıyor ve bana doğru tuttuğunda çenesi açılıyor. "On beş otuz üç."

Yani bir duvarı paylaşıyoruz. Ne kadar harika. Geceyi benden sadece bir metre uzakta olduğunu düşünerek geçireceğim. Bu yıl tekrar tekrar vermeye devam ediyor.

Ayrılmadan önce ne söyleyeceğimden emin değilim ama kafamın içindeki o kış ben onu durduramadan konuşuyor. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Sessiz ve sormanın pişmanlığı sanki ateşimi yükselten bir toksin gibi derimin derinliklerine işliyor.

"Üzgünüm, uçuşumdan dolayı çok yorgunum. Ama eminim bu yeteneğinle kısa sürede sana katılacak birini bulursun." Dönüyor ve bavulunu agresif bir şekilde koridora doğru çekiyor.

Onu takip ediyorum. "İngiliz aksanını herkes sevmez."

O kendi kapısında duruyor, ben de kendi kapımda duruyorum, sonra gözlerimiz kilitleniyor. "Yatağına giren tek Amerikalı kız benmişim gibi davranmayalım."

"Sen tek değilsin ama en iyisiydin."

Ofluyor ve koyu renk göz kalemiyle mükemmel bir şekilde çizilmiş gözleri irileşiyor. "Ben de belki değişmişsinizdir diye düşünmüştüm. O ukala tavrını kaybettiğini."

"Aksine, sana iltifat ediyorum, kendime değil." Ben anahtar kartımı çıkarıyorum, o da kendi kartını kaldırıyor, ikimizin kartı da kilitlerin hemen üzerinde duruyor.

"Üzerinde çalışman gereken şey yatakta olanlar değildi. Yetersiz kaldığın şey daha sonra olanlardı."

Nasıl oldu da şoktan samimiyete, oradan da hakarete geçebildik?

"Görüyorum ki hâlâ bir genç kız kadar olgunlaşmamışsın."

Sanki onunla dalga geçemezmişim gibi alay ediyor. "Kampüste seni takip eden hayranlarından biri olmadığım için üzgünüm. Çarşamba gecesi kız arkadaşın olmaktan daha büyük hedeflerim vardı."

Başımı sallıyorum, hayal kırıklığım artıyor çünkü aramızda yaşananların benim kontrolümde olmadığını asla anlayamayacak. "Lanet olsun, ben senin asistanındım. Benden ne yapmamı istiyordun?"

Gerçekten de bir otelin koridorunda tekme t o k a t dövülecek miyiz?

"Bana, yatağına düşen ve bir kenara fırlatıp atabileceğin bir kızmışım gibi davranma. Ben de senin kadar şaşırmıştım."

O sınıfa girdiğimde," diye fısıldıyor, sanki üniversiteye geri dönmüşüz ve kulaklarımız her yerdeymiş gibi.

"İlk yılımdı, iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordum. Bir öğrenciyle yatmış olmam profesörün gözünde bana puan kazandırmayacaktı. Kurallar var." Elimin kolumun bağlı olmasından, Brynn'e karşı hissettiklerim konusunda yapabileceğim hiçbir şey olmamasından duyduğum öfke ve hayal kırıklığı yüzeye çıktı. Özellikle de daha önce başka hiçbir kadına karşı hissetmediğim bir şey hissettiğim için.

"Bu sadece bir konuşmaydı Pierce. Senden asla benimle gizlice yatmanı istemedim." Anahtar kartını okutuyor ve ben onu elinden çekip almak, o odaya adım atmasına ve hayatımdan tekrar kaybolmasına izin vermemek istiyorum. Kapı kolunu çeviriyor ve midem bulanıyor.

"Sana bir içki ısmarlamama izin ver," diye geveliyorum beceriksiz bir aptal gibi.

Kahkahası koridorda yankılanıyor. "Komik, ilk tanıştığımızda da bana böyle demiştin. Ama sandığın kadar aptal değilim ve hatalarımı tekrarlamam. Mutlu tatiller Pierce. Umarım Noel Baba çorabın için sana biraz kömür getirir." Gülümsemesi alaycıydı ve kapıyı arkasından çarparak odasına girdi.

Lanet olsun. Kendi anahtar kartımı kilide sokuyorum ve odamda kayboluyorum.

Hayatımın en önemli görüşmesinden önceki gece ihtiyacım olan şey bu değil.

Üçüncü Bölüm

BRYNN

I Bavulumu şifonyerin yanına bırakıp kendimi yatağa attım.

Cidden mi, evren? Onu hayatıma geri getirmek için şu anı mı seçtin?

Ayağa kalkmak için çabalıyorum, çantamı kapıyorum ve telefonumu arıyorum. Az önce olanlar hakkında biriyle konuşmam gerekiyor.

Sonra Pierce'tan kimseye bahsetmediğimi fark ettim. Ve küçük Brynn'in farklı bir ülkede tanıştığı bir adamla geçirdiği bir hafta sonunun kısmet olduğunu düşünen aptal bir kız olduğuna dair utanç verici hikayeye girmek istemiyorum.

Bir barda tavladığı ilk erkeğin bir şekilde tüm hayatı boyunca onun kapıdan içeri girmesini beklediği şeklindeki aptalca fikrim karşısında başımı sallıyorum. Sanki arkasında sıcak sarı bir ışık yanıyormuş gibi.

Çok saf.

Çok

aptalca.

Çok kuruntulu.

Ama onu tekrar görmek tüm bu duyguları canlandırıyor. Uzun boylu, zayıf ama kaslı vücudunda hâlâ kendisiyle barışık olduğuna dair bir güven havası var. Bir şey düşünürken kaşlarının birbirine yapışması. Aptalca tanımlanmış çene çizgisi ve güçlü burnu.

Mükemmel biri ve aradan yıllar geçmesine rağmen onu gördüğümde derin bir nefes alıyorum.

İçki mi? O deli mi? Tabii ki hayır.

Tekrar uzanıp tavana bakıyorum, zihnim yıllardır bir kenara ittiğim o ana geri dönmekten kendini alamıyor. Noel büyüünden bahsediyorum, o gece havada bir şey vardı.

Londra'ya üç gün önce varmışım ve yurt odama yerleşmişim. Annem bir sömestr boyunca yurtdışında okumamdan pek hoşlanmamıştı. Özellikle de ağabeyim askerdeyken. Ağabeyim liseden sonra orduya katılmaya karar verdiğinde onun güvenliğinden duyduğu korkunun annemi geceleri uykusuz bıraktığına tanık olmuşum. Omuzlarına daha fazla endişe yüklemek istemedim ama bu sadece bir sömestr içindi. Tabii ki, annem harika biri olduğu için, eğer ararsa ona geri dönmek için bir saatim olması şartıyla bunu yapabileceğimi söyledi. O güne kadar onunla üç kez konuştum.

Oda arkadaşım Molly dışarı çıkmamı istedi ve ben de neredeyse çıkmayacaktım çünkü ev hasretinin bu kadar çabuk içime işlemesini beklemiyordum. Londra bildiğim her şeyden tamamen uzak bir dünyaydı ve ben kararımdan pişmanlık duymaya hazırdım. Ama sonunda kendimi ortaya koymayı ve önümüzdeki birkaç ay boyunca kendime bir hayat kurmayı kabul ettim.

Birkaç bira içer, havadan sudan konuşur ve yurt odama dönerim diye düşündüm. Onu beklemiyordum.

Yurt arkadaşım ilk biramı ısmarlamakta ısrar ettiği için bardaydım ve biramı tazeliyordum. Aslında Pierce'ı görmeden önce kokusunu almışım. Sağımda oturuyordu, sırtı bana dönüktü ve parfümü keskin ve odunsuydu. Kardeşlerimi düşündüm ve belki de bu kolonya her neyse tatil için iyi bir hediye olabilirdi.

Arkadaşı önce beni gördü, bana baktı, ben de kibarca gülümsedim ama ilgilenmiyordum. Dikkat etmemeye çalıştım, paramı bara uzattım-

bana yardım etmek istedi ama konuşmaları yanımda durdu. Pierce taburesinin üzerinde döndüğünde, kalçamdan geçti ve dizi dış uyluğum boyunca ilerledi.

Bir erkek görmeyi umarak baktım ama bu kadar yakışıklı birini değil.

Zümrüt gözleri, dakikalar önce ne yaptığımı hatırlamam için bana meydan okuyordu. Ama asıl gülümsemesi, pembe dudaklarının altında beyaz dişleri parlayana kadar yukarı doğru süzülüştü. Tüm dikkatimi çalmıştı.

Benden büyük olduğunu biliyordum; dilimin tutulmasından ve ona bakmaktan kendimi alamamamdan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Etrafını saran sessiz güvenden.

"Size ne getireyim?" diye sordu barmen sabırsız bir ses tonuyla. Dönüp baktığımda "hadi bakalım" der gibi başını sallıyordu.

"Oh...um...bir bira."

"Hangisi?" diye sordu barmen, hizmet etmesi gereken diğer insanlara bakarak.

"Şey... şu." Koyu bira olmamasını umarak bira çekmecelerinden birini işaret ettim.

"Pint mi yarım mı?" Barmen nefesini üfledi ve Pierce ile sinirli bir ifade paylaştı.

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve birdenbire Oregon'a geri dönmek için Atlantik'i yüzerek geçmem gerekse bile yola koyulmak istedim. "Hangisi daha küçük?"

Barmen tekrar -bu sefer Pierce'ın arkadaşına- baktı ve omuzları çöktü.

"Alabilir miyim?" Pierce büyüleyici gülümsemesini sergileyerek bana sordu. Başımı salladım, ne yapacağımdan emin değildim.

"Bir bardak soluk bira," dedi Pierce.

Barmen başıyla onayladı ve biramı doldurmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Turist mi?" diye sordu, sonra eğilip cüzdanını almak için arka cebine uzandı.

"Sayılır."

Barmen sözümüzü kesti. Eğer bölmeseydi, belki Pierce'a okul için orada olduğumu söyleyecektim ve her birimiz diğerimiz için kim olduğumuzu keşfedecektik ve hepsi bu kadar olacaktı.

Pierce, "Sana bir içki ısmarlayayım," dedi ve barmen benim paramı görmezden gelerek Pierce'inkini aldı.

O gece bara gittiğimi hatırlayınca gözlerimi deviriyorum. Kalkıp bavulumu aldım ve Pierce'la ilgili tüm düşünceleri kendimden uzaklaştırarak bavulumu boşalttım. Anlık bir anlık bir şeydi. Onu bir daha görmeyeceğim ve bu da son olacak.

Telefonum çalıyor. Kıyafetlerimi asmayı bırakıp ailemin grup sohbetindeki mesaja cevap veriyorum, ki bu her zaman kontrolden çıkmıştır ama Noel yaklaşırken daha da fazla.

Tre: Hala buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgün müsün?

Ekte, kükreyen bir şömine ve kanepede oturan Tessa ile birlikte kulübesinin içinin bir resmi var.

Annem hemen devreye giriyor çünkü sanırım hepimiz orada sağ salim tekrar bir araya gelene kadar telefonu elinden düşmüyor.

Anne: Görüşmeden önce onu kızdırmayın.

Baba: O iyi olacak. O benim rock yıldızım. Herkes onun kazanan kişiliğini seviyor.

Carter: Kazanan kişilik? Senin rock yıldızın olduğumu sanıyordum.

Tre: Herkes benim rock yıldızı olduğumu biliyor. Merhaba, emekli ordu komandosu... İkinizden de rütbece üstünüm.

Başparmaklarım ekranın üzerinde geziniyor çünkü ne yazacağımdan emin değilim. Pierce aklımı başımdan aldı.

Boş ver onu Brynn. Evde olmanın tüm rahatlığını yaşayacaksın. Annem ve ben bundan emin olduk.

Uçuştan dolayı yorgunum. Yarın gece görüşürüz. Hanginiz beni alacak?

Sessizlik. Ki bu ailem için asla iyiye işaret değildir.

Alo?

Sanki hepsi içlerinden birinin bana korkunç bir haber vermesini bekliyormuş gibi hissediyorum.

İşe yaradı. Tessa'nın arkadaşları Kenzie ve Andrew seninle aynı uçakla geliyorlar, yani onlarla otostop yapacaksın.

Tamam, bu hiç de kötü değil, neden bana bunu söylemek için endişelensinler ki?

Güzel.

Kenzie ve Andrew ile birkaç kez tanıştım ve her yönden çok iyiler. Tek sorun Andrew'un İngiliz olması ve aksanını her duyduğumda aklıma duvarın diğer tarafındaki ahmağın gelmesi. Ama sırf Pierce ile aynı aksanı paylaşıyorlar diye tüm ülkedeki herkesten nefret edemem.

Tre: Vay be, kolay oldu.

Neden bununla bir sorunum olsun ki?

Carter: Çünkü çocukken bizimle takılmana izin vermediğimizde yaptığın gibi sızlanıp şikayet ediyorsun.

Şimdi kapatıyorum. Yarın görüşürüz çocuklar, ya da belki uçağımı bilerek kaçırırım.

Anne: Takip cihazını açık tut.

Baba: Kesin şunu çocuklar.

Tre: Ben bir şey yapmadım.

Sensiz Noel'in mümkün olmadığını biliyorsun.

En iyi görümceyi nasıl buldum?

Tessa: Ayrıca, bu en sevdiği teyzesini bekliyor.

Yeğenimin Noel tulumu içinde çok sevimli görüldüğü bir fotoğrafını gönderdi.

Sadece beni istemedenden önce acele etsen iyi olur.

Yeğenimin kollarında bir fotoğrafını gönderdi. Ryah çenesinden akan salyalarla gülümsüyor.

Beni her zaman daha çok sevecek. Tıpkı annem gibi.

Baba: Tamam, buna bir son veriyorum. Hep birlikte burada olduğumuzda annemin favorisi olmak için voleybol oynayabilirsiniz. Bize katılman için sabırsızlanıyoruz. İyi şanslar dedim ama buna ihtiyacın yok. İşi sana vermezlerse aptaldılar.

Sağ ol baba.

Diğer herkes iyi şanslar ve bunu başarabilirsin gibi mesajlar gönderiyor. Ailem birbirine çok fazla bok atıyor olabilir ama içten içe hepimiz birbirimizin arkasını kollarız.

Pijamalarımı giyip yatağa girmek üzereydim ki Pierce'ın kapısının açılıp kapandığını duydum. Koşarak gözetleme deliğine gittim ama onu kaçırdım. Muhtemelen gece için bir kız tavlamak üzere bara gidiyor olması umurumda değil. Hayır.

Neden umurumda
olsun ki? Benim
umurumda değil.

Ama umarım bu yıl çorabında kömür olur ve şımarık yumurta likörü içer.

Dördüncü Bölüm

BRYNN

I Mancini Reklamcılık'ın bulunduğu yüksek binaya girip güvenlikten geçtim. İsmim listede olduğu için bu kolay bir işlem.

Altı ay önce Nature's Edge'den aldığım siyah bir takım elbise giyiyorum. Reklamları için yalnızca Mancini Advertising'i kullanan aynı müşteri, marka bilinirliğine yardımcı olması için daha küçük bir pazarlama şirketi istedi.

Asansörle en üst kata çıkarken sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum, kendime Enzo Mancini'nin beni aradığını hatırlatıyorum, tam tersi değil. Ayrıca, New York'a taşınmak istediğimden bile emin değilim. Portland'dan çok büyük bir değişiklik olurdu ama aynı zamanda gencim ve bir kocam ve ailem olmadan önce milyonlarca insanla dolu bir şehirde yaşama fikrinde bir şeyler var. Onları eninde sonunda istiyorum, sadece ne zaman olacağından emin değilim.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve karşımdaki duvarda büyük krom harflerle yazılmış Mancini yazısı ve iki yanında kocaman bir Noel ağacı ile karşılaşıyorum. Her biri ev yapımı gibi görünen süsler ve çalışanların isimleri olduğunu tahmin ettiğim küçük çoraplarla süslenmiş.

Aradıktan sonra şirket hakkında bilgi edindim. Enzo ve karısı Annie burayı sıfırdan inşa etmişler. Kendilerini milyonerlikten milyarderliğe taşıdıklarına şüphe yok. Ailesini sergileme şekli

Hakkında sayfasında, şirketi bugünlere getiren dâhiyane fikirleri için karısını övmesi, onun nasıl bir adam olduğu hakkında çok şey söylüyor. En azından dijital ortamda, ama ben biriyle tanıştıgımda her zaman içgüdülerime güvenirim.

Beni sadece bir kez yanlış yönlendirdi, onu da aptalca bir aşka ve bir dizi çarpıcı yeşil göze bağılıyorum.

Görüşmeden sonra otelden valizimi alacağım, üstümü değiştireceğim ve Noel'i ailemle birlikte çocukluk evim yerine bir villada geçirmek üzere Utah'a uçmak için havaalanına gideceğim. Umarım inmeden önce içimdeki burukluk dağılır.

Resepsiyona gülümseyerek yaklaşıyorum. Orada oturan adam sanki uzun zamandır görmediği bir arkadaşımıymışım ve yeniden bir araya geliyormuşuz gibi bilgisayarından başını kaldırıp hoş bir gülümsemeyle bakıyor. İşini nasıl aldığını biliyorum. "Mancini Reklamcılık'a hoş geldiniz. Brynn Russell, değil mi?" O klavyede yazıyor ve bana bakmak için geri dönüyor. "Bay Mancini sizden önce toplantısını bitirmek üzere. Size kahve ya da çay getireyim mi? Belki sıcak kakao? Dinlenme odasında ev yapımı şekerli kurabiyeler var."

Ayağa kalktı. Bu kadar uzun olmasını beklemiyordum ve onu incelediğimde pantolonunun yeşil bir kumaş üzerine Noel Baba baskılı olduğunu fark ettim.

"Pantolonu sevdim," diyorum, bu ofisin havasını beğeniyorum. Sual ve eğlenceli görünüyor.

Aşağı bakar ve güler. "Teşekkürler. Bu akşam şirket için Noel yemeğimiz var. Eşleşen ceketim vestiyerde."

"Sanırım oradaki en iyi giyinen kişi sen olacaksın."

"Oh hayır." Daha yakına eğiliyor. "Eğer işe alınırsan, şu siyah takım elbiseni değiştirmen gerekecek. Yani, mülakat için harika, keskin ve her şey. Ama biz buralarda cesurları severiz."

Birden siyah giyinme kararımı sorgulamaya başladım. Belki de sade ve sıkıcıdır. "Bunu unutmayacağım. Teşekkürler."

"Peki, beklerken içecek bir şeyler getireyim mi?" "Hayır, teşekkür ederim..." Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

"zr dilerim Todd." Koridorun aağısından sesler geliyor ve Todd baını onlara doğru çeviriyor. "Grne göre fazla beklemeyeceksiniz. Ve rakibinizi göreceksiniz." Kaları kalkıyor.

Yaklatığa seslerini daha iyi duyuyorum ve duyduklarım beni sertletiriyor. Çünkü seslerden biri İngilizce ve çok tanidik geliyor. Seslerin geldiği yöne bakıyorum ve Pierce'ın Enzo Mancini ile bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Tanıtığımıza memnun oldum," diyor Pierce ve dilerim birbirine çarpıyor.

"Yakııklı olduğunu anlıyorum ama sakın ol kızım," diye fısıldıyor Todd. "O evli."

"yle mi?" Baım Todd'a doğru dönüyor.

"Kızım, gerçekten aratırmanı yapmalıydın. Mutlu bir evliliği var ve muhtemelen röportajda onunla birlikte olacak." Bana "aklını başına al" der gibi bakıyor ve Enzo'dan bahsettiğimi düşündüğünü anlıyorum.

"Hayır, ben diğer adamdan bahsediyordum."

Enzo'da seksi bir baba havası olsa da, dikkatimi çeken vücudu için özel olarak dikilmiş gibi duran takım elbiseli adam. Geniş omuzları ve gergin beli... Tanrım, dudakları üzerimde, elleri salarımdayken ellerimin kemer tokasını çektiğini hayal etmeyi bırakmalıyım. Midem vücudumda hafif hissediyor, sanki uçup gidecekmi gibi.

"O senin rakibin. Rakibinle yatmak mı istiyorsun? Bunu nermiyorum."

Pierce'ın Enzo ile etkileşimini izliyorum, sanki eski içki arkadaşları gibi birlikte geçirdikleri çılgın zamanların anılarını paylaıyorlar. Bir rportajcı ve röportaj yapılan kişi gibi değil.

Beynimin kontrolünü ele geçirip beni görüşmemle ilgisi olmayan bir yola sokmakla tehdit eden tüm şehveti bir kenara iterek dikkatimi Todd'a geri veriyorum. "Birbirlerini tanıyorlar mı?"

Todd gözlerini biraz kısar. "Eğer öyleyse neden görüşmek için burada olsun ki?"

Tamam Todd, iğneleyici olmaya gerek yok ama haklı olduğu bir nokta var.

İki adam konuşmaya devam ediyor, Enzo Pierce'ın elini sıkması için uzatıyor. Pierce'ın eli cebinden çıkar, çok hevesli değildir ama çok da umursamaz değildir. Göz temasını kesmeden Enzo'nun elini tutuyor. Adam hiç gergin olur mu? Her zamanki gibi zarif bir rahatlığı var. Tıpkı Profesör Jorgensen dersini anlatırken amfiye girip ilk sıranın köşesindeki sandalyeye kıvrılması gibi.

"Git otur da buraya yeni gelmişsin gibi görünmesin." Todd kolumu dürttü.

İyi fikir. Birkaç adım ötedeki bekleme alanında oturmak için çabalıyorum, bir dergi alıyorum ve beklerken yüzümün önünde tutuyorum.

"İyi yolculuklar. Tatilden sonra irtibatta olacağız," diyor Enzo Pierce'a.

"Aceleye gerek yok, ailenizle geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın. Mutlu Noeller."

Dergimin arkasından, Pierce'a bu kadar rahat ve etkilenmemiş görüldüğü için dilimi çıkarıyorum.

Londra'da profesör olduğu halde neden New York'ta bir iş görüşmesi yapıyor? İçimden bir ses benden daha tecrübeli olduğunu söylüyor. Benden büyük ve pazarlama öğretiyor. Ama hayat tecrübesi var mı?

Eminim değildir, *dostum*.

Todd ve Enzo'nun karşılıklı konuştuklarını duyuyorum ama Pierce'ın röportajında nasıl bir performans sergilediğini anlamaya çalışıyorum.

İri bir el derginin sırtına konuyor, beni ürkütüyor ve dergiyi çeviriyor. "Özgeçmişinizde 'baş aşağı okuyucu' gördüğümü hatırlamıyorum."

Bu Enzo. Enzo Mancini. Ve aptal gibi görünüyorum.

Yanaklarım ısınıyor ve ellerim hafifçe titriyor. Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Neden bir dergi okuyormuş gibi davrandığımı açıklayacak hiçbir şey. Panik damarlarımda alevleniyor.

"Ben sadece reklamlara farklı bir açıdan bakıyordum." İçimi çektim ve buralarda beni yutabilecek bir delik olmasını diledim.

Boğazından alçak sesle mırıldanıyor. "İlginç. Enzo Mancini." Elini önüne uzattı. Pierce'ın az önce dokunduğu eli.

Tanrım, onu kafamdan çıkar.

"Brynn. Brynn Russell, ama bunu biliyorsun."

Todd'un sanki onu kişisel olarak hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi iç çektiğini duyuyorum. Belki o da benim gibi gelecekteki öğle yemeklerimiz için potansiyelin uzaklaştığını görüyordur.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Russell."

El sıkışıyoruz ve ben sert olmaya çalışıyorum, ama çok sert değil, zayıf da değil.

Enzo gülümsüyor ama gözleri omzumun üzerinden o yöne doğru kayıyor. "Pierce, bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Yani ben Bayan Russell'ım ama o Pierce mı? Şimdiden iltiması hissedebiliyorum.

"Hayır," diyor Pierce.

Etrafımda dönüyorum ve onu her zamanki kendinden emin havası olmadan hareketsiz dururken buluyorum.

Sürpriz.

Onu biraz dengesiz görmek güzel.

"Cep telefonumu unuttuğumu sandım." Takım elbise ceketinin içini yoklar ve onu geri alır. "Aldım. Mutlu Noeller ve bana takım elbisenin fotoğrafını göndermeyi unutma Todd."

Todd'a onu iki taraflı oynamakla suçlayan bir bakış attım, o da omuz silkti.

"Seni etiketleyeceğim."

"Dikkatli olun. Hiçbir şeyi kırmayın." Enzo Pierce'a el sallıyor.

Ya da sanırım, tatilini nerede geçirdiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da.

Pierce'ın bakışları önce benimkileri bırakmıyor ama sonra vücudumdan aşağı kayıyor ve sıcaklık yayılıyor. Yeşil irisleri tekrar gözlerimle buluştuğunda, ısı lambasının altındaki bir kardan adam gibi bir su birikintisine damlamaya hazırım. Tanrım, bunca zaman sonra üzerimde nasıl hâlâ böyle bir etki bırakabiliyor?

"Tatilden sonra görüşürüz." Pierce el sallayarak kolunu kaldırır ve asansörlere doğru gözden kaybolur.

Bir nefes çekiyorum.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Enzo'nun sorusu beni şaşkınlığımdan kurtardı.

"Oh...um...hayır." Başımı sallıyorum ama o doğruyu söylediğimden emin değilmiş gibi başını eğiyor.

"Pekâlâ, hadi şu görüşmeye başlayalım. Eminim siz de tatilinize başlamak için sabırsızlanıyorsunuzdur." Bekleme alanından ilk benim çıkmama izin vermek için geri çekildi. "Bu görüşme Noel'e bu kadar yakın olduğu için üzgünüm ama Annie ve ben beklemek istemedik. Yeni yıla zaten bir karar vermiş olarak girmeyi umuyoruz. Ayrıca diğer adayı görmek zorunda kaldığınız için de özür dilerim. Genelde bu tür şeyler daha aralıklı olur ama programım bu hafta buna izin vermedi."

"Hiç sorun değil."

Koridorda yürüyen bir kadın ofisten çıktığında Enzo, "İşte orada," diyor.

Onu web sitelerinden tanıyorum. Annie Mancini. Koyu renk saçları küt kesilmiş ve elbisesi üzerine tam oturmuş, harika bir vücut sergiliyor.

Kelimelerin ağzından çıkış şekli, ondan uzaklaşıp ona bakmama neden oluyor. Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor ve kardeşim Tre de Tessa'ya aynı şekilde bakıyor. Sanki dünyası ve tüm mutluluğu ona bağlıymış gibi.

"Annie, bu Brynn Russell." Enzo tanıştırıyor ve bir kapıyı açmak için arkamdan geliyor.

Annie'nin elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de. Kusura bakma, gelip seni bekleme alanından alacaktım ama okuldan bir telefon geldi." Bakışları omzumun üzerinden kocasına doğru kayıyor. "Oğlumuz Mateo bir türlü yerinde duramıyor."

Konferans odasına girdiğimizde Enzo, "Ya da şaka yapmayı bırak," diyor.

"Bunu babasından ve amcalarından öğrendi." Kadın ona sertçe bakıyor ve o da ellerini havaya kaldırıyor.

"Zaten defalarca özür diledim." Hepimiz yerimize oturduk.

"Todd sana içecek bir şey ikram etti mi?"

Enzo, Pierce'a ait olduğunu tahmin ettiğim boş bir kupayı alıyor ve duvarın yanındaki masaya koyuyor.

"Ben iyiyim, ama teşekkür ederim."

Görüşme sırasında her ikisi de beni rahatlatmak için bir yol buluyor, ancak tüm bu süre boyunca düşünebildiğim tek şey bu iş için Pierce ile karşı karşıya olduğum. İki ağabeyin küçük kız kardeşi olarak doğan rekabetçi yanım yükseliyor ve görüşme bittiğinde ben

Enzo ve Annie'ye bu iş için doğru kişi olduğumu göstermek için elimden gelen her şeyi yaptığımı düşünüyorum.

Ayrılırken kendi kendime sırtıyorum ve asansör kapıları kapanırken, Pierce'in yerine işi alırsam intikam almanın tatlı tadını bekliyorum.

Beşinci Bölüm

PIERCE

İ taksinin arkasında otururken hafif bir kar serpintisi yağmaya başladı. Umarım uçuşumu geciktirmez. Noel'den nefret etmiyorum ama yılın en sevdiğim zamanı da değil. Sadece hizmet ediyor hayatımda neyin eksik olduğunu hatırlatıyor.

Bu da düşüncelerimi Brynn'e geri getiriyor. Dün geceki buluşmamızdan beri aklımdan çıkmıyor. Ve bugün erken saatlerde tekrar.

Şimdi neden aynı otelde yan yana odalarda kaldığımızı anlıyorum. Bizim için rezervasyonlar muhtemelen Mancini Advertising röportajlar için seyahatlerimizi ayarladığında aynı anda yapılmıştı. Enzo Mancini'yle röportajımı bitirdiğimde aptal gibi görünüyordum ve orada ağzım açık bir şekilde durup Brynn'e bakıyordum. Bu benim en iyi anım değildi.

Elbette başka görüşmeciler de olacağını, Mancini Advertising'in ulaştığı tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Üniversitedeki profesörlük görevimden ayrıldıktan sonra haberler çok hızlı yayıldı. Kuzenime tekrar yakın olmak güzel olurdu - yıllar boyunca onu özlemiştim. Zaten Amerika'da olduğum için bu yıl tatilleri onunla geçireceğimi söylememin nedenlerinden biri de buydu.

Brynn Russell.

İşte yine orada, düşüncelerime gizlice giriyor. Çok farklı görünüyor ama aynı zamanda değil.

Kar taneleri ön camda erirken ve ben kaldırımda yürüyen insanları izlerken, aklım tanıştığımız o ilk geceye gidiyor.

Onu ilk önce arkadaşım fark etti ve bugün hala onu ondan çaldığımı iddia ediyor. Muhtemelen haklı ama umurumda değil. Kısa bir süreliğine sahip olmuş olsam bile, son altı yıldır onunla dalga geçmesine değdi.

Daha özel bir sohbet için bana katılmasını istediğimde çok istekli bir şekilde masaya gitti.

Bulaşıcı kahkahası, bar kalabalıklaştığında beni daha iyi duyabilmek için vücudunu benimkine yaklaştırması, yürüyüşe çıkmayı ve ona Londra'da sevdiğim şeyleri göstermeyi teklif ettiğimdeki rahatlığı ve güveni hala hafızamda çok net.

İlk başta birbirimizden on santim uzakta yürüyorduk ama dakikalar saatlere dönüştükçe aramızdaki mesafe kısaldı. Sonunda bize doğru gelen bir aileden uzaklaştırmak bahanesiyle elimi cebimden çıkarıp onun eline koyduğumda, elimi bırakmadığımda hiçbir şey söylemedi.

Ailesinden bahsetti ve hayatımda ilk kez, başka birinin bu kadar iyi durumda olmasını kıskanmak yerine, onun için çok şey ifade ettikleri için onlara sahip olmasına sevindim.

Yağmur yağmaya başladı ama yürüyüşümüze devam ettik. Eminim o da gecenin bitmesini en az benim kadar istemiyordu. Yağmur iyice bastırdığında, onu bir mağazanın küçük tentesinin altına çektim.

Vücutlarımız birbirine bastırılmıştı ve o güldüğünde, güzelliğine hayran kalarak ona baktım. O kadar güzeldi ki, ilk etapta davetimi neden kabul ettiğini anlamamıştım. Benim ligimin tamamen dışındaydı.

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve kahkahası kesildi. Etrafımızı saran yağmur tabakalarından korunmak için uzaklara saklanmıştık. Şansımı denedim ve aramızdaki bu şeyde yalnız olmadığımı umarak başımı eğdim. Biriyle hiç bu kadar çabuk ve bu kadar güçlü bir bağ hissetmemiştim.

Dili dudaklarında gezindi ve ben bir santim ötede durdum.

"Bu iyi mi?"

Başını salladı, ceketimi iki eliyle kavradı ve beni ağzına kadar çekiştirdi.

İçine girdim, ellerim başının yanlarını kavriyor, başparmaklarım yanaklarında geziniyordu. Önce dilini ağzıma soktu, ama ben öpüşmemizi derinleştirirken heyecanın coşkusu damarlarımda dolaşıyordu. Sonunda tadının neye benzediğini biliyordum ve sadece daha fazlasını istiyordum. Bu yeterli değildi.

Bedenimi onunkine bastırdım ve kalçamı bacaklarının arasına kaydırdım. Bana yaslandı ve boynuma uzandı, parmakları saçlarımda ve başımın arkasında gezindi. Yere vuran yağmur damlalarının sesi arka plana düşmüş, yerini ağır nefes alış verişlerimizin ve inlemelerimizin sesi almıştı.

Ağzımı onunkinden ayırdım ve dudaklarım çenesine düştü. "Benimle eve gel," dedim çok çaresiz bir sesle.

Vücudu ellerimin altında kaskatı kesildi. "I..."

"Kahretsin, özür dilerim." Ondan uzaklaşmak, ona alan açmak için irademin her zerresini harcadım. Neden benimle eve gelsin ki? Beni tanı mıyordu bile.

Hareketimin ani oluşu yüzünden öne doğru sendeledi ama hemen doğruldu. "Sadece, ben... Yani, seni tanı mıyorum ve... Yine de tanımak istiyorum."

Açıklamasını belki de bir başlangıç olarak kabul ettim. İyi bir adam olduğumu, bana güvenebileceğini biliyordum ama o bunu bilmiyordu. Elini tuttum, uçurdum

avucumu kaldırdım, cebimi kazdım ve cüzdanımı içine koydum. "Devam et. Ehliyetimin fotoğrafını çek, annene gönder."

"Annemi bu işe karıştırmayacağız." Kıkırdadı, sonra kapalı cüzdanına baktı.

Derin nefes alış verişleriyle göğüslerinin yükselip alçalmasını izledim. Karşısındaki tuğla duvara yaslanarak bekledim. Heyecanlıydım ve uzun zamandır ilk kez istediğimi elde edemeyeceğimi düşündüm. Kibar bir adam olacağımı, onu evine bırakacağımı ve şansım yaver giderse numaralarımızı değiştireceğimizi düşündüm. Belki daha sonra ona kur yapma şansım olur. İhtiyacı olduğu kadar beklemeye hazırdım. Sadece o gecenin onu tek görüşüm olmasını istemiyordum.

Bakışları benimkilere kaydı ve dudaklarının kenarları ondan daha önce görmediğim bir gülümsemeye dönüştü. Cüzdanımı avuçladı ve geri almam için bana uzattı. "Kardeşlerimden birinin orduda korucu olduğunu ve sen uyurken seni yakalayıp taşaklarını kesebileceğini bilmelisin."

Şansımı deneyerek, onun alanına geri adım attım. "Not edildi."

Parmak uçlarında yükseldi ama ben kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı çünkü başka bir düzeltmeye ihtiyacım vardı ve o da benim dil darbelerime karşılık verdi.

Öpücüğü kapattı ve geri çekildi. "Beni evine götüreceğini sanıyordum."

"İstiyorum ama kendimi seni öpmekten alıkoymakta zorlanıyorum."

Kıkırdadı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Onu öpmeye devam etme çabam, yağmura ve yan taraftaki yürüyüş yoluna adım attığında yetersiz kaldı. "Kolay çözüm. Ben senin dairene gelene kadar beni öpemezsin."

Yağmur, uzun kestane rengi saç tellerinin kararmasına ve yüzünün yan tarafına yapışmasına neden oldu. Başını arkaya eğdi ve gözlerini kapatarak damlacıkların yüzüne yağmasına izin verdi.

O anda, onun hayatıma girip çıkabilecek ama beni asla gerçekten terk etmeyecek insanlardan biri olduğunu biliyordum. O anı son nefesime kadar hatırlayacağımı biliyordum.

Oyuktan çıktım ve elini tuttum, bir taksiye atladım.

On beş dakika sonra nihayet onu yerime oturtmuştum ve hiç vakit kaybetmeden onu kapıya doğru bastırıp ağzını bir kez daha yalayıp yuttum.

Uber kuzenimin evinin önündeki kaldırıma park ettiğinde anılarım aniden duruveriyor. Sadece ön kapıda değil, her pencerede bir çelenk var ve bu bana yanlış yere geldiğimi düşündürüyor. Kapıya kadar uzanan siyah ferforje demir parmaklıklara çelenkler örülmüş. Merdivenlerin dibindekiler sahte ren geyikleri mi? Bir yetişkin olarak Noel'e hiç bu kadar ilgi duymamıştı, özellikle de yıllar önce başına gelenlerden sonra.

Dışarı çıktım ve şoför bagajdan valizimi aldı.

Merdivenlerden yukarı çıkarken kapının diğer tarafında elf figürleri görüyorum ve karşılama paspasında "Wain Wright'lardan Mutlu Noeller" yazıyor ve çorapların üzerinde isimleri yazıyor. Sanırım doğru yerdeyim.

Kapı ziline bastım ve Mariah Carey'den "All I Want for Christmas" çaldı.

Ne kadar zekice.

Kapıyı kuzenim açtı. "Pierce," diyor gülümseyerek.

Arkasında gördüğüm tek şey daha fazla Noel dekorasyonu.

"Doğru evde olduğuma emin misin? Noel buralarda kusmuş gibi görünüyor."

Kıkırdıyor ve kenara çekilerek beni içeri davet ediyor. "Evet, şey... işler değişir. İçeri gel ve bana görüşmeden bahset."

Bavulumu getirip kapının yanına bırakıyorum. Kesin olan bir şey var ki o da kuzenimin eşiyle birlikte bir yuva kurmuş olması. Sahip olmadıklarına odaklanmak yerine burada geçirdiğim zamanın tadını çıkarabilmek için içimi hızla kaplayan kıskançlığı bir kenara itiyorum. Ama Brynn tüm bu umutların yeniden su yüzüne çıkmasını sağlamadıysa lanet olsun.

Altıncı Bölüm

BRYNN

"Tatilden önceki son iş gününde gezmek, ha?" Uber şoförüm Butch, ben sadece sessizce oturup görüşmenin nasıl geçtiğini incelemek istediğimde geveze biri oluyor.

Annie çok hoş ve tatlıydı. Enzo da öyleydi ama o bana daha tipik zor sorular sorarken Annie'ninkiler daha düşündürücüydü. İkisi de son derece profesyoneldi ama birbirlerine bakışlarından bir çift oldukları çok açıktı. Özellikle de o. Karısına tapan bir adam görmek çok güzel.

Bunu bulabileceğimden emin değilim ama yine de hâlâ gencim. "Evet, sadece bir geceliğine şehirdeydim."

"Peki nereye gidiyorsun?"

Genelde şoförlerimle konuşmaktan rahatsız olmam ama şu anda gitmek istediğim yer olmasa bile havaalanına gitmek, kapımı bulmak ve uçağa binmek istiyorum. Mancini Advertising'in benim için ayırttığı uçuşu yeniden rezerve edip Portland'a gitmeye karar verirsem ailem ne yapar? Gerçi Noel'i tek başıma geçireceğim için bu yalnızlık olurdu.

"Utah," diye

cevap veriyorum.

"Aile ziyareti mi?"

Dikiz aynasından bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum. Gerçek değil ama muhtemelen bunu görmüyor. "Evet."

Sonunda havaalanı tabelalarını takip etmek için ana yoldan sapıyor. Çantamı topluyorum, inmeye hazırım ama trafikte aniden duruyor.

"Seyahat için en yoğun gün," diyor başını sallayarak.

İnledim ve kendimi koltuğa geri attım. Bileğimi kaldırarak, bu gecikme için zamanım olduğundan emin olmak için saatimi kontrol ediyorum.

Müzik setinden Noel şarkıları yükselirken santim santim ilerliyoruz. Butch her birine eşlik ediyor. Arabasının içindeki tatil ışıklarından ve ızgaraya sabitlenmiş doldurulmuş dizgin geyiğinden onun bir Noel aşığı olduğunu hissediyorum. Normalde ben de öyleyim ama biraz daha bastırılmış bir şekilde.

"Umarım TSA ön kontrolünüz vardır. Güvenlik tam bir kabus olacak," diyor Butch, gözleri bir kez daha dikiz aynasında benimkileri buluyor. Ön camdan çok ona bakarak zaman geçiriyor.

"Evet." Çok fazla seyahat etmem gerekmiyor, ancak benim için uygun hale getirecek kadar.

Sonunda gerçek havaalanına yaklaştık ve Butch'a fazladan bahşiş vermem gerekiyor çünkü araba kuyruğuna girip çıkıyor, insanların önünü kesiyor, böylece olması gerekenden daha hızlı ilerliyoruz.

"Sizi daha fazla yaklaştırabileceğimden emin değilim," diyor kaldırımından dört araba şeridi ötede.

"Sorun değil. Buradan çıkacağım." Kapıyı açtım ve hızla dışarı çıktım.

Benimle bagajda buluşuyor, çantamı çıkarıp bana uzatıyor. "Mutlu Noeller, Brynn. Ailenle geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

Omuzlarım çöküyor çünkü bu kutsal gün sezonunda gerçekten huysuzluk yapıyorum. Konuşmak ve ilahiler söylemek isteyen bir Uber şoförünün nesi yanlış? Kesinlikle hiçbir şey.

"Teşekkür ederim, Butch. Sana da."

Ona tatil için ve benim en iyi versiyonumu alamadığı için fazladan bahşış veriyorum ve güvenli bir şekilde kaldırırma çıkıyorum.

Check-in ve güvenlikten geçmek tam bir ızdırap çünkü TSA pre-check bile çok yoğun. Önce kapımı bulmaya karar verdiğimde, kalkıştan önce neredeyse hiç zamanım olmadığını fark ediyorum. Güzelim tatil dekorları, sanki Black Friday'deymişiz ve en son kapı spesiyalini kapmaya çalışıyormuşuz gibi koşuşturan meşgul yolcular denizinde kayboluyor.

Çok fazla gülümseme yakalayamıyorum. Aslında, çoğu insan sinirli ya da kızgın görünüyor.

Sonunda kapıma ulaşıyorum ve o ana kadar Kenzie ve Andrew'un da benim uçağında olacağını tamamen unutmuşum. Kahretsin, hiç sosyalleşme havamda değilim. Bu konuda Andrew için endişelenmeme gerek olmasa da Kenzie çok konuşkan. Normalde bundan keyif alırım, ancak büyük bir röportaj ve Pierce'in her sessiz anımda aklıma gelmesi nedeniyle zihinsel olarak tükenmiş durumdayım.

Bir daha düşündüm de, Kenzie mükemmel. Aklımı seksi İngiliz erkekleri dışında şeylerle meşgul edecek.

"Kenzie," diyorum el sallayarak ve Andrew'la pencere kenarında oturdukları yere doğru ilerliyorum.

Andrew arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış kitap okuyor, Kenzie ise kafasını Andrew'un omzuna koymuş telefonuna gömülmüş. Sanırım yanlarındaki bebek arabasında da küçük çocukları var. Onlar gerçekten de bekâr kızların kışkırdığı çiftlerden biri. Kenzie biriciğini buldu ama ben hâlâ benimkini arıyorum.

Başını kaldırıp Andrew'a bir şeyler söyleyerek kitabını indirmesini ve onun görüş alanını takip etmesini sağlıyor. "Merhaba, Brynn."

Kenzie kot pantolon giymiş ve üzerinde "Çok Elfinim" yazan bir tişört giymiş.

"Gömleğe bayıldım," diyorum önlerinde durarak.

Ayağa kalkıyor ve kollarını uzatıyor. "Andrew'un bana ilk hediyesi," diyor, aşağıya bakarak. "Bu bir iç şaka."

Kollarımı ona doluyorum ve o da beni sıkıca kavlıyor.

Beni bıraktıktan sonra Andrew kitabını Kenzie'nin boş sandalyesine bırakıyor ve bana sarılıyor. "Brynn, seni tekrar görmek harika."

Ona kibarca sarılıyorum ama Kenzie'ye sarıldığım kadar sıkı değil. Hepimiz ayrıldığımızda, onların karşısındaki koltuğa oturdum.

"Nolan uyuyor mu?" Bebek arabasını işaret ederek soruyorum.

"Evet, ve eğer gerçekten şanslıysak, uçuş boyunca uyur." Kenzie parmaklarını çaprazlıyor. "Ama kız arkadaşını göreceği için oldukça heyecanlı." Kadın gülüyor ve Andrew gözlerini deviriyor.

"Hâlâ birbirleriyle evlenmelerini sağlamaya mı çalışıyorsun?" Tessa ve Kenzie'nin, isteseler de istemeseler de çocuklarının bir gün birbirleriyle evleneceğine yemin etmelerine kıkırdıyorum. Aralarında sadece iki ay fark var.

"Tabii ki. O zaman gerçekten akraba olacağız." Kenzie'nin sesi o kadar yüksek ki birkaç kişi başını çevirip bakıyor.

"Seni New York'a ne getirdi Brynn? Kenzie hiç söylemedi," diye soruyor Andrew.

Başını ona doğru çeviriyor. "Evet, söyledim ama satın aldığın andan beri kafan o kitaba gömülü."

Omuz silkiyor ve cevap için bana bakıyor.

"Oh, bir iş görüşmem vardı."

"Bu çok komik," diyor ve Kenzie'ye bakıyor.

"Pek sayılmaz. New York'ta kaç tane iş yeri var?" Kenzie güler ve şakacı bir şekilde Andrew'un omzuna vurur.

Başını salladı. "Doğru."

"Neyi kaçırıyorum?" İkisinin arasına bakarak soruyorum.

"Andrew'un kuzeni de bir görüşme için şehirdeydi. İnsanlar Tatilden önce onları içeri sokmaya çalışacağım." Kenzie kıpırdanıyor

bacak bacak üstüne atarak oturdu.

"Kesinlikle ideal değil." Panoya bakıyorum, yirmi dakika içinde uçağa bineceğimiz yazıyor. "El çantamı burada bırakabilir miyim? Gidip biraz sakız alacağım ve belki kendime bir kitap bulurum."

Kenzie bana el salladı. "Evet, uçağa binene kadar bu çocuğu hareket ettirmeyeceğim."

"Çok teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve en yakın dükkana yöneldim.

Akıntıya karşı yüzen bir somon balığı gibi hissederek insan kalabalığının arasından sıyrılıyorum ve tam mağazaya adım atacakken iri bir cisim önüme fırlıyor.

"Ah, pardon." Keskin İngiliz aksanı fazlasıyla tanıdık geliyor ve midem sıkışıyor.

Başımı kaldırdım ve Pierce'ın geldiğini gördüm.

"Bu noktada bu tesadüfün ötesinde bir şey. Senin uluslararası terminalde olman gerekmiyor mu?" Etrafından dolaşmak için döndüm ama bileğimi tutarak beni durdurdu ve bir kadının etrafımızda dolanırken oflayıp puflamasına ve nefesinin altında küfretmesine neden oldu.

"Bekle," diyor. "Görüşme nasıl geçti?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Seninki nasıl geçti?"

"Bilmiyordum," diyor sanki bildiğini düşünmüşüm gibi. "Belli ki."

Bileğime bakıyor, başparmağı bileğimi bırakmadan hemen önce bileğimin iç kısmında geziniyor ve kolum yanıma düşüyor. "Dinle."

Bunu gözlerinde görüyorum - gerçekten geçmişte bırakmasını dilediğim halde konuyu açacak. "Sorun değil. Üzgün olduğunu biliyorum."

"Hayır," diyor.

"Üzgün değil misin?"

"Hayır, öyleyim. Tabii ki tüm bu durumu tam bir ahmak gibi ele aldım, ama demek istediğim, acaba... Amerika'da

Yeni yıla girdik ve telefon numaranızı alabilir miyim diye merak ettim. Londra'ya dönmeden önce sizi görmek için uçabilirim."

Gözlerim büyüdü. "Neden?"

Takım elbiseli bir adam bize bakıyor ve Pierce özür dileyerek elimi tutuyor ve bizi insanların yoluna çıkmayacağımız bir yere, duvarın yanına götürüyor. Teninin tenime değmesinden hoşlanmıyormuş gibi davranmak için çaba sarf ediyorum.

"Nedenini biliyorsun."

"Bilmiyorum. Altı yıl oldu Pierce. Neden şimdi?" Sosyal medyadayım. Beni daha önce bulmak isteseydi, bulabilirdi.

Yine de cevabı biliyorum çünkü benim için de aynısı geçerli. Onu bir kutuya koydum. Benim için Londra'da geçirdiğim zamandı. O bir anıydı, her zaman hatırlayacağım ama asla isteyerek tekrar ziyaret etmeyeceğim bir an.

"Seni tekrar görmek-"

Başımı salladım. "Ben artık aynı kız değilim. O geceki kız artık yok. Yani sana telefon numaramı verebilirim ve Portland'a gelebilirsin ama hatırladığın versiyonum artık yok."

Nefes nefese kalıyor ve yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, sözlerimin doğruluğunu araştırıyor. "Yine de hoşuma giderdi."

"Pierce..." Duvarlarda bir saat arıyorum. Bu konuşmadan kurtulmak için herhangi bir bahane. "Uçağım birazdan kalkacak, sakız almam lazım ve-"

"Bana telefonunu ver." Avucunu uzatıyor.

Başımı arkaya eğiyorum. Bunu neden bu kadar zorlaştırıyor? Ama elini indirmiyor. Çantamı karıştırıyorum, telefonuma şifremi giriyorum ve isteksizce de olsa ona veriyorum. Bana ulaşmaya çalışırsa onu her zaman engelleyebilirim.

Eliyle yokluyor, sonra elime tutuşturuyor. "İşte. Belki de Noel'dir. Belki de tatillerin büyüşüdür, her ne kadar onları pek sevmesem de. Belki hiçbir zaman iletişim kuramayacağız ama telefon numaranı alamayacak kadar korkak olduğumu bilerek uçağıma binemem. Her nasılsa, sesini duymak için sadece bir tuşa basmam gerektiğini bilmek, ikimiz de hiç kullanmayacak olsak bile beni sakinleştiriyor."

Telefonumu çantama geri koyuyorum, elimden geldiğince sakin görünmeye çalışıyorum ama savaşı kaybettiğimi biliyorum.

Ben onu durduramadan öne doğru eğiliyor, dudakları yanağıma değiyor. "Mutlu Noeller, Brynn. Umarım Noel Baba sana istediğin her şeyi getirir."

Sonra da gitti.

İnsan kalabalığında kaybolmuş.

Ama dudaklarının hayaletini hâlâ yanağımda hissedebiliyorum. Avucumu beni öptüğü noktaya koyuyorum.

"Haydi hanımefendi, gidelim," diye bağırıyor yaşlı bir kadın bana yakın bir yerden.

Kendime geldim ve sakız almak için içeri girdim.

O numarayı asla kullanmayacağım ama en azından Pierce'la ilgili bu anım bir öncekinden daha iyi. Onu arama ya da mesaj atma isteği hemen yükseliyor, işte tam da bu yüzden uçağa bindiğimde numarasını sileceğim.

Yedinci Bölüm

PIERCE

I Hepsi George Michael'ın suçu. "Last Christmas" şarkısını yazmamış ve grubu Wham!'e söyletmemiş olsaydı, Brynn koşmadan hemen önce havaalanındaki mağazanın hoparlörlerinden bu şarkıyı duyamazdım. İçime.

Tatillerde hayatınızdaki kararları yeniden yaşamanıza neden olan şey nedir?

Kendi kendime tatilden döner dönmez onu arayıp bulacağımı ve onunla iletişime geçmeye çalışacağımı söyledikten hemen sonra orada olması kader gibiydi.

Kapıya doğru yürüyorum, hâlâ benimle telefon numaralarını değiş tokuş ettiğine inanamıyorum. Bu iyi bir işaret olmalı. Onun da benim gibi hissettiğini, birlikte geçirdiğimiz zamanın sona ermemiş olabileceğini gösteren bir işaret.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki kuzenim ve karısının bir anlaşmazlık yaşadığını fark etmem bir anımı alıyor. Arkamı dönüp Brynn'le birlikte dükkâna geri dönme dürtüsü yükseliyor ama bu biraz fazla olurdu. Onu çok uzağa, çok hızlı itmek istemiyorum.

"Hey," diyorum, bakışlarım karşılarında duran bavula takılıyor. Brynn'in olduğuna yemin edebilirim ama... "Bu nereden geldi?"

Andrew bana baktı. "Sana bahsettiğim kadına ait." "Kadın mı?"
Bana bir kadın hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Ona söylemeye zahmet etmedin mi? Beni hiç dinlemiyor musun?" Kenzie ağlayan Nolan'ı bebek arabasından alır ve onu sallayarak uzaklaşır.

"Ben yaptım." Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Neden hep benim hatam?"

"Taraf tuttuğumdan değil ama bana söylemedin." Normalde bavul hakkında soru sormazdım ya da Andrew'un dikkati dağınıkken onu rahatsız etmezdim ama bavul Brynn'in dün gece otel koridorunda taşıdığı bavulun aynısı gibi görünüyordu.

Ellerini havaya kaldırıyor. "Kenzie'nin en iyi arkadaşının kocasının kız kardeşi. Uçağımızda o da var."

"Yani tatil için bize katılacak mı?" Belki de Brynn'dir düşüncesiyle kalbim yerinden fırlamamalıydı.

Andrew bana uzun uzun ve sertçe bakıyor, yüz ifadesi bir soru daha sorarsam suratıma yumruk atmak istediğini gösteriyor. "Tre'nin ailesi olduğu için, evet."

"Tre en iyi arkadaşının kocası mı?" Bavulun yanına oturarak soruyorum. Eğer Brynn'inse, onu burada bekliyor olacağım.

"Aile ağacının haritasını çıkarmamı ister misin?" Bakışları arkamda bir yerde olduğunu tahmin ettiğim Kenzie'yi takip ediyor. "Evet, kocası o."

"New York'ta mı yaşıyor?"

Andrew'un bakışları bana yöneliyor ama sadece bir saniyeliğine, sonra tekrar Kenzie'ye dönüyor.

"Ağlayan bir bebeği var, dostum. Kimsenin onu senden uzaklaştırmaya çalışacağını sanmıyorum."

Şimdi onun gerçekten kızgın bakışını kazanıyorum. Onu Battleship'te yendiğimde sadece benim için ayrıldığını düşündüğüm bakış.

"Eee?" Ben soruyorum.

"Ne?" Gözlerini karısından kaçırıp bana kaşlarını çatıyor.

"New York'ta mı yaşıyor?"

Başını sallar. "İşte tüm detaylar, böylece bu konuda beni rahat bırakabilirsin. Bir iş görüşmesi için buradaydı." Konuşmayı kesiyor ve kalbim hızlanıyor. Gerçekten olabilir mi?

"İlginç..."

"Bizimle birlikte uçağa binecek ve biz de onu kaldığımız dağ kulübesine götüreceğiz, orada kardeşleri, yeğeni, baldızı ve ailesiyle yeniden bir araya gelecek. Bu kadar bilgi yeterli mi?" Kenzie'ye doğru yürümek için ayağa kalktı, sanırım.

"Adı ne?"

Omuzları çöküyor ve bana bakıyor. "Brynn."

Kenzie'ye doğru yürüyor ve bu iyi bir şey çünkü söyleyecek söz bulamıyorum. Terk edilmiş valizin üzerindeki etikete uzanıyorum ve çevirdiğimde Portland adresiyle birlikte Brynn Russell yazdığını görüyorum.

Vay anasını. Mümkün değil.

"Pekâlâ, havayollarında kimi tanıyorsun?" Brynn'in sesi çınlıyor ve ben dönüp onu kolunun kıvrımında bir kitap, bir paket Skittles, bir paket sakız ve bir suyla ayakta dururken görüyorum. "Ve başkalarının bavullarına dokunma."

Etrafımda dolanıyor, bavulunu ayaklarıyla itiyor ve benden bir koltuk uzağa oturuyor. Sanki son bir haftadır bir kafeste aç bırakılmış gibi hamburger yiyen rastgele bir adamın yanına oturmayı seçiyor.

Andrew için kim olduğumu bilmiyor olmalı ve bunu ona söyleyecek kişinin ben olmam içimde tatmin edici bir sırtışa neden oluyor.

"Neden benim kapımda oturuyorsun Pierce?" diye soruyor, çantasını aramızdaki koltuğa koyup Skittles'ını açarken.

"Aslında komik bir hikâye." Yüzümü ona döndüm.

Kara kaşları kalkıyor ama onunla oynamak istediğim oyundan sıkılmış görünüyor. "Ne? Utah'a mı gidiyorsun?" Yüzünü buruşturuyor.

sanki bu fikir saçmaymış gibi

bakıyor. "Aslında, öyleyim."

Çantayı çok güçlü bir şekilde yırtıp açıyor ve Skittles yere düşüyor. "Özür dilerim, ne dedin?"

Etraftaki tüm çocuklar dizlerinin üzerine çökmüş, şekerleri topluyor. Ebeveynleri onlara durmalarını söylüyor, ama küçük bir çocuk ağzına bir avuç alıyor ve annesi onu yerden kaldırırken gülümsemesini izlerken içim cız ediyor.

"Tanrım, çok özür dilerim." Brynn yarısı dolu Skittles çantasını bırakıyor ve dağınık renkli parçaları toplamak için eğiliyor.

Ona katılıyorum, ikimiz de yere diz çöküp tüm şekerleri bulmaya çalışıyoruz. Umarım bunu sadece onun için yaptığımı biliyordur.

Şok ve ihtiyat dolu gözlerle bana bakıyor.

"Güzel, tanışmışsınız. Neden ikiniz de yerde Skittles topluyorsunuz?" Kenzie arkamdan söylüyor.

Ayağa kalkıyorum, bir avuç Skittles'ımı da yanıma alıyorum. Brynn de aynısını yapıyor.

Brynn çöp kutusuna doğru yürüyüp elindeki Skittles'ı içine atmadan önce, "Belli ki bir şeyleri kaçırıyorum," diyor.

Ben de kendiminkini atıyorum ve Kenzie bebek bezi çantasından mendil alıp bize uzatıyor. İkimiz de ellerimizi sildik.

"Brynn, bu Andrew'un kuzeni Pierce. Yolculukta bize katılacak," diyor Kenzie.

Brynn bana ters ters baktı. "O ne? Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

Şu anda Nolan'ı kucağında tutan Andrew da bize katılıyor ve yüzünü Kenzie'ninkine yaklaştırıyor. "Demek insanlara bir şeyler söylemeyi unutan tek kişi ben değilim."

Gözlerini kısar ve onu görmezden gelir. Andrew kulağının dibindeki koltuğuna oturur.

"Oh harika..." Brynn, kimse başka bir şey söyleyemedi sözde başlıyor. "Önce ailem beni dışladı ve Noel'i aile evimiz yerine bir dağ kasabasında geçirmeye karar verdi, sonra Londra'daki flörtümle karşılaştım, onun hayalimdeki iş için rakibim olduğunu öğrendim ve şimdi de tatili söz konusu flörtümle geçirmek zorundayım." Ellerini havaya kaldırır. "Ayrıca, Skittles'ım..." Özlemle çöp kutusuna doğru bakıyor.

"Kaçamak mı?" Kenzie sorar. Andrew'a döner. "Birbirlerini tanıdıklarını biliyor muydun?"

"Bunu neden bileyim ki?" diyor.

Bir bebeğin getirdiği şey bu mu, birbirimize karşı sınanmak mı?

Andrew ve Kenzie bize bakıyor, hamburger yiyen adam ve etrafımızdaki diğer herkes de öyle. Bakışlarını Brynn'e yöneliyor. Onlara ne kadarını anlatmak istiyor?

Kapıdaki hava hattı görevlilerinden biri "Şimdi uçağa binış işlemlerini başlatacağız..." diye anons ediyor.

"Uçakta arayı kapatırız." Kenzie, bebek bezi çantasını çoktan omzuna atmış olan Andrew'a döner.

Andrew, Nolan'ı Kenzie'ye veriyor ve bebek arabasını parçalıyor. Bir montaj hattı gibi çalışıyorlar ve hayatımda ilk kez kuzenimden etkilenmiyorum.

Andrew yanımdan geçerken, "Çocukların olunca anlarsın," diyor.

İkisi de bebekleri olduğu için ilk giren olmak üzere kapıya doğru yürüyorlar ve Brynn ile beni yalnız bırakıyorlar.

"Buna inanamıyorum." Kitabını çantasına koydu ve bavulunun sapını tuttu. "Bu benim en kötü tatil günüm olmaya hazırlanıyor."

"Belki de bu bir işarettir. Zamanı yeniden bağlanmak için kullanabiliriz." Küçük bavulumu alıp omzumun üzerinden sallıyorum.

"Yeniden bağlanmıyoruz." Yanımda fiçiler var.

Hamburgerci adam bana "Üzgünüm dostum, ilgilenmiyor" der gibi baktı.

Belki de değildir, ama bunun benim için bir şans olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bir yanlışı düzeltmek için kaç kez ikinci bir şansınız olur?

Artık üniversite ve benim onun asistanı olmam gibi bir sorununuz yok. Elbette, aynı işin peşindeyiz ama bu daha sonraki bir sorun.

Sekizinci Bölüm

BRYNN

El çantamı baş üstü bölmesine koyup birinci sınıf pencere kenarı koltuğuma kaydım. Teşekkürler, Mancini Reklamcılık. Kesinlikle biliyorlar potansiyel müşterilerine nasıl davranacakları.

Kenzie koridorun karşısındaki koltuğundan kalkıyor. "Affedersiniz, hemen oraya gitmem gerekiyor." Sırada ilerlemeye çalışan adamın önüne geçti ve kendini yanımdaki koltuğa attı. "Bana her şeyi anlat."

Onun yanından geçip, Kenzie'nin boşalan koltuğuna oturmuş Nolan'a mısır gevreği yediren Andrew'a bakıyorum.

Bu konuşmaya gerçekten girmek istemiyorum. Tüm bunların nasıl ortaya çıktığını hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Kenzie'yi tanıyorum ama en iyi arkadaşım falan değil. Merhaba, Andrew'un kuzeninin bizimle tatile geleceğini bile bilmiyordum, bırakın Pierce olduğunu. Ve neden ailem bana bize katılacak fazladan bir oğlumuz olduğunu söylemedi?

Ama Kenzie'nin gözlerindeki parıltıdan bu işin peşini bırakmayacağını görebiliyorum, o yüzden ben de bir an önce halledeyim dedim.

"Bir dönem yurtdışında okudum ve Pierce ile bir barda tanıştım. Uzun zaman önceydi."

Gülümsüyor ve iyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bu hikayede daha fazlası olduğunu biliyorum."

Omuz silkiyorum, kulağa aptalca geldiği için yüksek sesle söylemek istemiyorum. Öne doğru eğildim ve Kenzie elini koluma koydu.

"Bir hafta sonu takıldık, sonra sınıfa gittim ve onun öğretmenimin asistanı olduğunu öğrendim."

Gözleri büyür ve bağırır. "Ciddi misin?"

Başımı sallıyorum, uçağa binmek için sıraya giren uzun yolculara bakıyorum. Henüz binmedi ve içimde onun da birinci sınıfta oturacağına dair kötü bir his var. Mancini Advertising şüphesiz onun biletini de ayırtmıştır.

Bakışlarım Kenzie'ye döndü. Kahretsin, kimse ondan yer değiştirmesini istemedi çünkü onların koltuğunda oturuyor.

"Oh, bayıldım. Tam da bunun dağlarda rahatlatıcı bir tatil günü olacağını düşünürken, siz ikiniz ortalığı renklendireceksiniz."

"Hayır, değiliz." Elimi onun kolunun üzerine koyuyorum. "Pierce ve ben çoktan ayrıldık."

"Tamam," diye şarkı söylüyor. "Ben ciddiylim, Kenzie."

"Sen öyle diyorsan." Geniş bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "İstiyorum."

"Belki de bir gün ona söyleyeceğin şey budur." Kıkırdıyor. Gözlerim büyüdü. "Dur."

"Pierce gerçekten çok tatlı. Andrew'un bana anlattığına göre, gençken pek de kolay bir hayatı olmamış. Andrew, Pierce'ın tatil sezonunda burada olmasından çok mutlu. Aksi takdirde Noel günü akşam yemeği dışında tek başına olacağını söyledi. Bu beni çok etkiledi, biliyor musun? Noel'i severim. Sahip olduklarınız için daha fazla minnettar olmanızı sağlıyor."

Bana söylediklerinden etkilenmemiş gibi yapıyorum ama yine de göğsüm sıkışıyor. Hiçbir fikrim yoktu. Pierce ailem hakkında konuşmama izin ver-

ama fark ettim ki kendisi hakkında hiçbir şey söylemedi. Arkadaşlarından ve komik hikayelerden bahsederdi ama başka pek bir şey anlatmazdı.

Hayır. Bu adama karşı yumuşayamam. Sadece önümüzdeki haftayı onunla yalnız kalmadan atlatmam gerekiyor. Etrafımız sürekli insanlarla çevrili olduğu sürece her şey yolunda gidecek. Tamamen iyi.

"Sanırım benim yerimdesin." İkimiz de başımızı kaldırıp Pierce'ın koridorun sonunda durduğunu gördük.

"Burası senin koltuğun mu?" Kenzie oturduğu yeri işaret ediyor. Telefonuna koltuk atamasını gösteriyor. "Öyle görünüyor." Harika. Şimdi beş saat boyunca onunla yan yana oturmak zorundayım.

"Sen Andrew ile oturabilirsin. Kenzie buraya oturabilir."

Kenzie'nin elini tuttum.

Koridorun karşısına geçip başını sallayan Andrew'a bakar.

Uçuş görevlisi hoparlörden "Lütfen sıranın ilerlemesini sağlayın ki planlanan kalkış saatimizde ayrılabiliriz" diyor.

Andrew başını eğerek, "Kenzie," diyor.

Bana dönüp bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. Eğer burada kalırsam, indiğimizde evli olmayabilirim. Koridorun tam karşısındayım." Ayağa fırlıyor ve koridorun karşısına oturmak için hareket ediyor.

Sorun değil. Yani, Pierce'ın yanında beş saat geçirebilirim. Bu bir akşam uçuşu ve ben çok yorgunum. İnene kadar uyuyacağım ya da uyuyormuş gibi yapacağım.

Pierce pek çok kişinin başaramayacağı bir zarafetle koltuğa oturuyor ya da belki de ben her zaman kendi koltuğuma yuvarlanıyormuşum gibi hissediyorum. AirPods'unu çıkarıyor, bunun için minnettarım ve bacaklarının arasına yerleştiriyor.

Ona dikkat etmemeye çalışıyorum, bacak bacak üstüne atıp kitabımı açıyorum ama düşüncelerim benden uzaklaşıyor ve susmayı reddeden yanımla ortaya çıkıyor. İçimden ona lanet okuyorum.

"Bunca zamandır biliyor muydun? Bunu Enzo Mancini ile bir şekilde ayarladınız mı? Görüşmenizden sonra ikiniz oldukça samimi görünüyordunuz."

Başını arkaya atarak dönüyor ve koridorda bekleyen kadının yanımızdan geçip yoluna devam etmesiyle şaşkın bir bakış kazanıyorum. Sıranın durduğundan mı yoksa sadece gösteriyi izlemek istediğinden mi emin değilim.

"Delirdin mi sen? Elbette hiçbir fikrim yoktu. Bu bir tesadüf, ama gerçekten öyle mi? Tabii ki Mancini seni isterdi. Ve tabii ki beni de isterdi. İkimize de ulaşmasına şaşırmamalıyız."

Gülerek. "Kariyerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Portland'da küçük bir şirkette çalışıyorum." Başımı kitabıma gömdüm.

"Nasıl bir öğrenci olduğunu biliyorum."

"Bir sömestr boyunca yaptığım her şeyi didik didik ederdin. İnsanların bizi öğreneceği konusunda o kadar paranoyak olmuştun ki aptalmışım gibi davranıyor, ders verme günün geldiğinde benimle uğraşır ve verdiğim her ödevi parçalara ayırıyordun."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Yüzünü bana döndü ve eğildi.

"Herkes benden nefret ettiğini biliyordu. Çok fazla meydan okuduğumu ve bana haddimi bildirmek istediğini söyledin." Kitabımı kapattım. Şimdiye kadar sadece ilk satırı okudum.

"Seni çağırdım çünkü sınıftaki en zeki kişi sendin. Seni çağırdım çünkü meydan okumaya hazırdın ve olaylara bakış açını dinlemek hoşuma gitti."

"Her neyse," diyorum, ne söylediğini duymak istemiyorum. Yalan olup olmadığını kim bilebilir? "Bu tatilde birlikte sıkışıp kaldık, o yüzden birbirimizden uzak duralım."

"Peki ya istemezsem?" Bir kaşını kaldırır.

Koridordan bir heyecan sesi geliyor ve Kenzie'nin doğrudan bize baktığını görmek için bakıyorum. Harika, bir seyircimiz var. Bir au-

Muhtemelen burada söylediğimiz her şeyi kardeşime ve Tessa'ya anlatacak.

"Artık çok geç Pierce. Bunu inkar edemem, bizim zamanımız..." O anıyı tekrar yaşamak istemediğim için başımı sallıyorum. "Ama artık bitti. Altı yıl oldu ve bu evrenin bize bir şans daha verdiğine dair bir işaret değil. Sanki ilk sefer yanlış zamandı ve bu doğru zaman. İlk tanıştığımızda ben Tre'nin kız kardeşiydim, sen de Andrew'un kuzeniydin. Hiçbir kozmik güç Andrew'un Kenzie ile tanışmasını ve Tre'nin de Tessa ile tanışmasını planlamadı. O yüzden AirPods'unuzu takın ve uçuşunuzun keyfini çıkarın."

Kitabımı açıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey söylemiyor ama çantasına uzanıp bir paket Skittles çıkarıyor ve kucağıma bırakıyor.

Omuzlarım çöktü ve mırıldandım, "Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

AirPods'unu kulağına takıyor, başparmağını ekrana bastırıyor ve kaydırıyor.

Havalanıyoruz ve uçak, ekranların ışığı ve baş üstü ışığının altında kitap okuyan Andrew, kollarında uyuyan Nolan dışında karanlık kalıyor. Kenzie tutucuya yerleştirdiği telefonundan bir film izliyor.

Vücudumu pencereye doğru çeviriyorum, Pierce'a sırtımı veriyorum ama onun varlığını hissediyorum. Ona asla söylemeyeceğim ama vücudunu tekrar bedenimde hissetmeyi o kadar çok istiyorum ki. Otelde karşılaştığımızdan beri aklım milyonuncu kez o geceye gidiyor.

Vücudu beni kapıya doğru bastırdı ve içeriye hapsetti. Ellerimi tuttu, üzerimize doğru kaldırdı ve parmaklarını benimkilerin üzerinde birleştirdi.

Dudakları benimkilerin üzerindeyken.

Pierce'in beni öptüğü gibi hiç öpülmemiştim. O zamanlar bunun benim masumiyetim olduğunu düşünmüştüm ama şimdi, altı yıl sonra, bunun doğru olmadığını biliyorum.

Pierce olağanüstü bir öpücüydü. Onunla geçirdiğim o hafta sonu kadar hiç arzulandığımı ve arzulandığımı hissetmemiştim. Geleceğin neler getirebileceği konusunda hiç bu kadar umutlu hissetmemiştim.

Elleri ellerimde sıkılaştı ve sertleşmiş boyunu bana doğru bastırdı. Benim için bu kadar sert olduğunu bilmek, hissetmeye hazır olmadığım bir afrodizyaktı. Ona olan açlığımı kamçıladi.

Ellerimi bırakmadan dudaklarını dudaklarımdan sıyırdı ve dudaklarını çenemin üzerinde gezdirdi. "Tanrım, seninle zaman geçirmek istiyorum ama sabrım olduğundan emin değilim."

Nasıl hissettiğini biliyordum. Bitmesini istemiyordum. Bunun, ikimizin, parmaklarını üzerimde, içimde, dudaklarını vücudumda, sikini içimde ilk kez hissedişimin tadını çıkarmak istiyordum. Ama aynı zamanda dizlerimin üzerine çökmek, pantolonunun düğmelerini açmak ve onu o kadar ateşlendirmek istiyordum ki tüm kontrolünü kaybedecekti.

Boynumu ısırdı ve gözlerim kapandı, beni düşüncelerimden uzaklaştırmasına ve sadece onu hissetmeme izin verdi. Her yönüyle mükemmeldi. Sonunda, elleri benimkilerden çözüldü ve parmakları kollarımdan aşağı kayarak belime dolandı ve beni kendisine doğru çekti.

"Yatak odası, tamam mı?" diye fısıldadı.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Beni çevirip koridorda geriye doğru yürütürken ağzı boynumu keşfetmeyi bırakmadı. Yeni tanıştığım bu adama güvenerek beni körü körüne götürmesine izin verdim. Sanki kendini durduramıyormuş gibi yarı yolda durdu ve yine sırtım duvara dönüktü, elleri gömleğimin eteğindeydi.

"Hazır değilsen söyle," dedi. Bütün gece bunu yapmıştı. Bunu isteyip istemediğimi sordu ve sorguladı.

"Ben hazırım. Bunu istiyorum." Açıkça anlatmaya çalıştım ve o da gömleğimi kaldırdı. Çıkardıktan sonra bir yere bıraktı ve geri çekildi, gözleri sırlı sıklamdı

Sadece sütyenimi giydim.

"Benimle eve gelmeyi kabul etmen için seni nasıl ikna ettim?" Elimi tuttu ve beni yatak odasına kadar götürdü. Beni yatağının kenarına oturttu ve ikimiz de ayakkabılarımızı çıkardık. Soyunup seks yapacağımız anın geldiğini düşünerek sütyenimi çıkarmak için elimi uzattım ama o öne doğru bir adım atıp elini benimkinin üzerine koyarak beni şaşırttı. "Alabilir miyim?"

Ellerimi onunkilerden ayırdım ve kollarımı yanlarıma doğru indirdim.

"Bütün gece seni soymanın nasıl bir şey olacağından başka bir şey düşünmedim." Bir eliyle sütyenimi çözdü ve sütyen göğsümün etrafında gevşedi. Elleri omuzlarıma doğru yükseldi ve gözleri onların yolunu takip ederken askıları indirdi, sonunda göğsümü önünde çıplak bıraktı. "Tam da hayal ettiğim gibi."

Tanrım, kimdi bu adam? Sözcük seçimlerini kısıkanıyordum, beni çok güzel hissettirirken aslında hiç sözcük kullanmıyordu.

Göğüslerime uzanacağını düşünmüştüm ama mesafeyi bozdu, eli yanağıma kavradı ve dudakları tekrar benimkileri buldu. Ben yatağına düşene kadar beni dürttü, ama o da benimle birlikte geldi, lezzetli ağırlığı beni yumuşaklığa bastırdı.

O andan sonrası bulanıktı; giysiler çıkarılıyor, eller aranıyor, dokunuluyor ve okşanıyordu. Bütün gece olduğumuz yerde olmayı ne kadar çok istediğine dair tatlı sözleri. Beni barda gördüğü anda tadımın nasıl olduğunu bilmek istediğini söyledi.

Komodinden bir prezervatif çıkardı ve kalçalarımın arasına yerleştirdi. Gözleri üzerimde ve eli kalçamdayken beni itti ve içime girdi. Daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Kalçalarımı çevirerek onun büyüklüğüne alışmaya çalıştım.

"Tanrım, Pierce," dedim.

Bir Şeyle sarsılarak uyandım ve etrafıma baktığımda Pierce'ın bana sırtıttığını gördüm.

"Rüyanda ne görüyorsun, söyler misin?"

Yüzüm ısınıyor. Bilmesine imkân yok. "Aslında bir kabustu. GörünüŖe göre hâlâ içindeyim."

Gülüyor. "Korktuğunda inlediğini fark etmemiştim. Adımı ve Tanrı'yı aynı cümlede duymaktan oldukça hoşlanıyorum."

"Düşündüğün gibi değil," diye tersliyorum, yine de onun içimdeki anısına geri dönmek için neler yapmazdım.

"Sen öyle diyorsan."

Wainwright'ların uyuduğunu görmek için karşıya bakıyorum, keŖke hâlâ uyuyor olsaydım.

Tanrı yardımcım olsun, beni bu uçaktan indir.

Dokuzuncu Bölüm

PIERCE

W İndiğimizde, önündeki koltuğun cebine tıkıştırılmış Skittles paketine bakıyorum. Onlara hiç dokunmadı. Ağır-Göğsümde dolaşüyor.

Şu anda keyfimi yerine getiren tek şey, birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor ya da beni hayal ediyor olmasıydı çünkü o iki kelime, "Tanrım, Pierce," gırtlığından dökülüyordu. O an, sevdiğim bir şarkının sözleri gibi kafamın içinde tekrarlanıyor.

Kenzie ve Andrew uyanık bir Nolan'la dışarı çıktıktan sonra koridordan ilk onun geçmesine izin veriyorum. Brynn ve ben beklemek için terminale doğru ilerlerken onlar bebek arabalarını bekliyorlar.

"Aileni göreceğin için heyecanlı mısın?" diye sordum.

"Evet. Ailen bu Noel nerede?" diye soruyor. "Seni özlemeyecekler mi?"

"Andrew benim ailem," diye cevap veriyorum. Hızlı ve kolay bir cevap, umarım başka sorulara yol açmaz.

Bana doğru dönüyor ve gözlerindeki kararlılığı sınıfımda olduğu zamanlardan hatırlıyorum. Bana sert bir soru yöneltecek. Andrew'un ona geçmişimden bahsedeceğini sanmıyorum ama kendimi hazırlıksız hissediyorum.

"Sonunda, hadi gidelim." Andrew bebek arabasını iterken Kenzie yanımda yürüyor.

Tanrı'ya şükür.

Onların arkasına takılıp önce valizlerimizi, sonra da kiralık arabamızı almak için aşağı iniyoruz. Yola çıktığımızda Brynn Nolan'ın araba koltuğunun bir tarafındaydı, ben de diğer tarafındaydım. Tam olarak umduğum şey değildi.

"Ben sürebilirim," diyorum Andrew'a. "Böylece siz ikiniz burada küçük adamla oturabilirsiniz."

"Hiç Amerika'da araba kullandın mı?" Andrew soruyor.

"Sanırım konsept İngiltere'dekiyle aynı," diyorum. "Yolun kendi tarafında kal."

Brynn'in kafası telefonuna gömülü ve eminim bizimle hiç ilgilenmiyor. Belki o da benim kadar yorgundur. Mülakatım için erken kalkmak, dün gece uykusuz kalmak ve Brynn'in etrafında olmanın verdiği gerginlikle başa çıkmak çok zor. Her ne kadar benimle hiçbir şey yapmak istemese de o şimdiden seyahatimin en önemli olayı.

Kenzie pencereden karanlığa bakarak, "Sabah görmek için sabırsızlanıyorum," diyor.

Burada çok daha fazla kar var, orası kesin. Nerede kalacağımız hakkında pek bir şey bilmiyorum. Andrew beni bu yolculuğa zorladığında çok fazla ayrıntıya girmedim.

Benim hatam ona tatilden hemen önce bir görüşme için geleceğimi söylemek oldu. Ben bir bahane uyduramadan, bana ziyaret için kalmamı ve kendisi ve Kenzie ile birlikte kayak tatiline gelmemi söyledi. Mancini Advertising'den Utah'a dönüş uçağımı ayırtmasını isteyene kadar başka bir aileyle gideceğinden haberim yoktu.

Brynn ile tatile çıkacak kadar şanslı olacağımı kim tahmin edebilirdi ki?

"Hadi biraz Noel şarkısı çalalım." Kenzie uçuştan beri kesinlikle biraz moral buldu.

Nolan'ın ayakları inip kalkıyor ve Andrew'un GPS için araca bağlanan telefonunu alıyor.

"Kenz, nereye gittiğimi bilmiyorum," diyor telefona uzanarak.

Kıkırdıyor ve ona vermiyor. Direksiyonu kırıyoruz ama Andrew hemen düzeltiyor. İleri geri gitmeye devam ediyorlar ve yalan söylemeyeceğim, gerçekten de arabayı benim sürmemin daha güvenli olacağını düşünüyorum.

"İnsanlar Brynn'in nasıl öldüğünü soracak. Kenzie 'Rudolph the Red-Nosed Reindeer' şarkısını dinlemek istediği için dağdaki bir uçurumdan düştü."

Kenzie alay eder ve Brynn'e ters ters bakar. "Bana biraz kredi ver. 'Noel Baba Şehre Geliyor'." Bakışları Nolan'ın üzerinde geziniyor. "En sevdiğimiz, değil mi dostum?"

Heyecandan ciyaklıyor.

Andrew telefonu eline aldı ve tekrar yola koyulduk. "Hiç eğlenceli değilsiniz." Kenzie huffs.

"İnanın bana, oraya vardığımızda bir ton Noel eğlencesi olacak." Brynn boynu ağrıyormuş gibi başını çeviriyor, gözleri bana dikiliyor.

"Oraya vardığımızda bunu sizin için çözmekten mutluluk duyarım," diyorum. Andrew ve Kenzie daha düşük tonlarda konuşuyorlar.

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Brynn camdan dışarı, yoldaki diğer arabalar hariç zifiri karanlığa bakmaya devam eder.

Andrew sonunda telefonu Kenzie'ye verir ve ona gösterge panelindeki ekranı nasıl değiştirmeyeceğini anlatır, böylece Kenzie DJ'lik yaparken haritayı okumaya devam edebilir.

Annesi yumruğunu mikrofon gibi kullanıp şarkı söylerken Nolan gülüyor. Çok geçmeden Andrew'a doğru eğiliyor ve o da ona gülümsüyor.

Bir kocanın karısına yapması gerektiği gibi. Sanki onun her şeyiymiş gibi.

Brynn'in de katılması uzun sürmüyor ve sonunda ben de katılıyorum, hep birlikte tatil köyümüzün girişinden geçerken "Jingle Bells" şarkısını söylüyoruz. Yaprak dökmeyen tüm ağaçlar parıldayan ışıklarla sarılmıştı. Bir ağaç kırmızı, diğeri yeşil, bir diğeri de beyaz.

"Işıklara bak, Nolan." Kenzie kazanı işaret ediyor ve Nolan'ın dikkati o tarafa yöneliyor.

"Çok güzel," diyor Brynn.

Ön pencereden dışarı bakarken yüzündeki geniş gözlü masum ifadeye hayran kalıyorum.

"Noel'i seviyorsun," diyorum çünkü yüzündeki ifadeden sevdiğini herkes anlayabilir. "Bunu iyi saklıyorsun."

Kıkırdıyor. "Ailemle birlikte geçirmeyi seviyorum. Sadece bu yıl farklı olacağı için üzülüyordum. Hazır olun, çünkü otoparka girer girmez bombardımana tutulacağız."

"Russel'lar adına!" Kenzie ellerini kaldırıp sallıyor. "Onları çok seveceksin Pierce. Benim yaşlı kocamı bile oyunlarına katılmaya ikna ediyorlar."

"Oyun mu?" Panik kaslarımı sertleştirerek soruyorum.

Etrafında vakit geçirdiğim tek aile Andrew'un ailesi. Teyzem ve eniştem iyi ve sevecen insanlar ama başka aile üyesi pek yok. Çoğu zaman, bayram tatilinde sadece dördümüz olurduk.

"Evet, umarım oyununu getirmişsindir çünkü Russel'lar bir Olimpiyatçınıninkine meydan okuyabilecek bir rekabet gücüne sahipler."

Andrew omzunun üzerinden bana bakarak, "Yalan söylemiyor Pierce," diye araya giriyor.

Küçük bir uyarı iyi olurdu. Geçmişimi biliyor.

Ailelerin yanında ne kadar rahatsız olduğumu biliyor.

Andrew ana pansiyon alanını dolandır ve başka bir yoldan aşağı inerek dik bir tepeden bir grup küçük binaya doğru ilerler.

"Ortadaki bizim ortak alanımız olmalı. Çok şirin." Kenzie yüzünün her noktasına kazınmış bir heyecanla Brynn'e dönüyor. "Hadi ama. Öyle olduğunu biliyorsun."

Brynn omuz silkiyor. "Güzel görünüyor."

Andrew cipi park etti ve motoru kapattı. Biz daha arabanın kapılarını açmadan evden bir insan seli çıkıyor.

"Kaç kişi var?" Bana cevap verecek herkese soruyorum.

Kimse bilmiyor ve hepimiz araçtan iniyoruz. Kenzie uzun siyah saçlı bir kadına doğru koşuyor ve ona sarılıyor. Brynn annesi olduğunu tahmin ettiğim kişiye doğru yürüyor ve o da Brynn'i kucaklıyor. Herkes bir araya toplanıyor ve ben de önümüzdeki haftayı tanımadığım bu aileyle geçirmek konusunda ne hissettiğimi bilmeden tanıklık ediyorum.

Yakın aileler her şeyi birlikte yapar. Yakın aileler sorular soracaktır. Yakın aileler yeni adamı tanımak isteyeceklerdir çünkü benim rahat hissetmemi isteyeceklerdir ama ben hiç de öyle olmayacağım.

Andrew yanımdan geçip Nolan'ı araba koltuğundan kaldırıyor. "Küçük bir uyarı iyi olurdu," diye fısıldıyorum.

"Üzgünüm dostum," diyor Andrew. "Ama sana söylemiş olsaydım, gelmezdin."

Haksız değil. "Neden gelmemi bu kadar çok istedin?"

Nolan'ın kayışlarını çözer ve onu arabadan dışarı taşır. "Takviyeler. Tek İngiliz olmaktan bıktım." Gülüyor ve gruba doğru yürüyor. "Hadi, onlara o pırıl pırıl kişiliğini göster."

Onu takip ediyorum ve şu ana kadar Brynn ve Kenzie etrafta dolaşmaya başlamışlar. Brynn'in ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim bir kadın ve adam

yaklaşım. Hiçbir şey olmasak bile onlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyorum.

"Andrew!" Kadın onu kucaklıyor ve Nolan'ı yanağından öpüyor. "Çok sevimli."

"Mutlu Noeller, Gwen," diyor Andrew ve elini Brynn'in babasına uzatıyor. "Abe." Onun elini sıkar. "Bu benim kuzenim, Pierce."

Gwen'in yüzü hoş bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve midem bulanıyor. İçimdeki her şeyi ortaya çıkaracak, bunu biliyorum.

"Mutlu Noeller, Pierce. Ben Gwen. Bize katılabildiğin için çok heyecanlıyız." Kollarını açıyor ve bana sarıldığında hazırlıksız yakalanıyorum. Vücudum kaskatı kesiliyor ve avuç içleri sırtımda aşağı yukarı gezinirken kollarımı hareket ettiremezmişim gibi sırtını sıvazlıyorum. "Sakin ol, seni fazla yormayacağız."

Her nasılsa onun sözleri, birbiri ardına patlayan bir avuç maytap kadar hızlı bir şekilde dağılan sinirlerimi yatıştırıyor.

Babası geliyor ve tıpkı Andrew'a yaptığı gibi elini uzatıyor. "Hoş geldiniz. Ben Abner, ama sen bana Abe diyebilirsin."

Elini tuttum. "Teşekkür ederim."

Ailenin geri kalanı bana doğru geliyor ve Kenzie'nin en iyi arkadaşı Tessa ve Brynn'in erkek kardeşi olan kocası Tre ve küçük kızları Ryah ile tanışıyorum. Sonra Brynn'in diğer kardeşi Carter ve kız arkadaşı Faith ile tanışıyorum. Elimde olmadan herkesin çift olduğunu fark ediyorum, hatta şu anda ebeveynleri tarafından yüz yüze tutulan iki küçük çocuğun bile.

"İçeri gelin. Acıkırsanız diye sizin için atıştırmalıklarımız var." Abner binaya doğru el sallıyor.

"Ben gerçekten sadece villamı istiyorum. Hangisi?" Brynn etrafına bakınır.

Ortada, toplanma alanı ve mutfakı barındırdığını düşündüğüm büyük bir bina var, daha sonra ortadaki binaya giden sürülmüş patikalarla çevreleyen küçük villalar var.

"Evet, önce yemek yiyelim," diyor Gwen ve kolunu Brynn'in omuzlarına dolayarak onu binaya doğru yönlendiriyor.

"Oh, hayır." Brynn annesinin elinden kurtulmaya çalışıyor. "Neler oluyor?"

"Patlamış mısır alana kadar bekleyebilir misin?" Carter kıkırdarak söylüyor.

Faith elinin tersiyle hafifçe karnına vurur.

Ailesini iyi tanıdığı belli olan Brynn, "Aman Tanrım, söyle işte," diyor.

"Gerçekten önemli bir şey değil." Gwen bana doğru baktı.

Arkama bakıyorum çünkü Brynn'i yeterince kızdırdım ve bununla hiçbir ilgim yok. Brynn annesinin görüş alanını takip ediyor ve kaşları çatılıyor.

"Ryah'ı içeri götürmem gerek," diyor Tre ve büyük eve doğru yürüyor.

"Evet, ona bir şişe hazırlayayım." Tessa onu takip eder ve Kenzie'ye kendisini takip etmesi için el sallar.

Carter topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve yüzünde muzip bir gülümsemeyle kollarını kavuşturuyor.

"Yani, um..." Gwen diyor ki.

"Bir karışıklık olmuş ve sadece bir villa kalmış. AirBnB bulabilir miyiz diye kasabaya ve diğer tatil köylerine baktık ama hepsi satılmış." Abe sinirleniyor. "Tatildeyiz. Belki Pierce'la paylaşabilirsiniz diye düşündük."

"Ne?" Brynn'in ağzı açık kalır.

Oh. Bu çok garip. Andrew hâlâ burada ve bu karmaşanın içinde olmamın sebebi o olduğu için ona kızgın bir bakış fırlatıyorum. Her ne kadar

Brynn ile bir villayı paylaşmak olabilecek en kötü şey değil, eminim öyle olduğunu düşünecektir.

"Biliyorum." Gwen ellerini kaldırır. "Düşünebildiğimiz diğer tek seçenek Pierce'ın Andrew'la kalmasıydı." O bana bakıyor, ben de Andrew'a.

"Gerçekten gece boyunca uyanan bir çocukla aynı odada mı uyumak istiyorsun?" Kuzenim bir kaşını kaldırıyor.

"İyi bir noktaya değindin," diye homurdandım.

"Carter'la kalmak istemediğine eminim," diyor Gwen.

"Duymak istemediği sürece Faith ve benimle kalmaya davetli değil-
"

Abe büyük evi göstererek, "İçeri gir Carter," diyor.

Carter gülüyor ve Faith'in elini tutarak onu içeri götürüyor. Şimdi diğerlerinin pencereden dışarı baktığını görüyorum.

Gwen umutlu bir sesle, "Kanepe yatağa dönüşüyor," diye ekliyor.

Brynn annesine umut dolu bir ifadeyle, "O zaman seninle kalabilirim," diyor.

Gwen iç geçirir. "Kanepemiz açılmıyor ve..." Kocasına bakıyor.

"Ve babam horluyor." Brynn inliyor. Bakışları benimkilere yöneliyor. "İyi," diye homurdanıyor. "Hangisi bizimki?"

Andrew bana kaşlarını kaldırıyor. Brynn'le olan hikâyemin tamamını ona anlatamamış olmama rağmen, bana sanki bu benim için iyi bir şeymiş gibi bakıyor.

Belki de öyledir. Elbette, Brynn bu konuda kızgın, ama aynı villayı paylaşırsak onu kazanmak ne kadar kolay olur? Teşekkürler, Noel Baba.

Onuncu Bölüm

BRYNN

Y Şaka yapıyor olmalısın.

Tüm uçuş boyunca kendime, tavrımı bir kenara bırakıp bu yolculuğun tadını çıkaracağımı söyledim. Pierce ile aramızdaki mesafeyi koruyabilirdik ve tüm zamanımı onun cazibesine karşı koymaya çalışarak geçirmek zorunda kalmazdım çünkü beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan derler.

Aileme bir adım daha yaklaştım. "Bir yabancıyla kalmamda bir sakınca görmüyor musun?" Fısıldıyorum ama burası o kadar sessiz ki Pierce ve Andrew'un beni duyabileceğinden eminim. "O bir seri katil olabilir."

Babam alay ediyor, sanki böyle bir ihtimal yokmuş gibi gözlerini deviriyor. "Brynn." Annem iç geçiriyor.

"Kalabileceğim başka bir yer olmalı. Orada ne var?" Büyük binayı işaret ediyorum. "Ben kanepede uyurum. Daha da iyisi, o kanepede uyuyabilir."

Babam elini omzuma koydu. "Kimse bütün hafta boyunca kanepede uyumayacak. Ayrıca, hiç uyuyamazsın. Mutfak ve büyük toplanma alanı orada. Herkes orada toplanacak."

Pierce'a dönüp bakıyorum ve yüzünde sanki bir villayı paylaşacağımız fikrinden memnunmuş gibi küçük bir gülümseme görüyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

"O bir yabancı," diyorum alçak bir sesle.

Pierce bir adım öne çıkarak ailemle birlikte benim küçük baloncuğuma girdi. "Aslında, değiliz."

Başımı ona doğru salladım. Altı yıl önceki bir haftalık kaçamağımızı aileme anlatmayacak. Kardeşlerim bunun sonunu duymama asla izin vermezler.

"Ne demek istiyorsun?" Babam başını eğdi.

Teşekkür ederim, baba.

"Brynn Londra'da okurken üniversitede onun öğretmeninin asistanıydım."

"Ne dedin?" Carter tam eve girecekken duruyor, geri dönüyor ve bize doğru geliyor.

"Git buradan Carter," diye azarlıyor babam, evi göstererek.

"Öğretmen asistanı mı dedin?" Annem Pierce'a bakıyor ve tüm dikkatini ona veriyor.

Ona ters ters bakıyorum ve annemle Pierce'ın arasına giriyorum. "Bu onun yabancı olmadığı anlamına gelmez. Altı yıl oldu."

"Kuzenime kefil olabilirim," diyor Andrew arkamdan. "O iyi bir adamdır ve asla-"

"Baba, ben senin küçük kızınım." Ona yavru köpek gözlerimi gösteriyorum. Eminim bu bakışlar onun kalbine dokunacak ve başka bir yol olduğunu görecektir.

Annem başını sallıyor, elini omzuma koyuyor ve beni yolumdan çekiyor. "Yani siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Tabii ki bunun peşini bırakmayacak. Annem her şeyden haberdar olmayı sever.

"Evet." Pierce başını sallar. "Gerçekten çok komik. New York'ta aynı iş için mülakata girmiştik. Yeniden bağlantı kurduk ve tüm bu tatil olayı tamamen tesadüf."

Annemin bakışları bana kayıyor, gözleri onun doğruyu söyleyip söylemediğini sorguluyor. Başımı sallıyorum. Her şey çok tuhaf ve alışılmadık, ama burada

vardır.

"Bu kesin bir şey. Küçük bir Noel büyüüne benziyor, değil mi Abe?"

Gözlerimi deviriyorum. "Aramızda hiçbir şey yok." Parmağımı Pierce ile aramda sallıyorum, gerçi şimdi biraz fazla yakınımnda duruyor.

"Sadece Pierce'ın sadece Andrew'u değil seni de tanımasının iyi olacağını kastetmiştim. Noel'deyiz ve arkadaşlarınla ve ailenle birlikte olmalısın. Şimdi her ikisine de sahip." Annem sanki büyük, mutlu bir aileymişiz gibi kollarını uzatıyor.

Ve muhtemelen yalnız kaldığımızda bana yönelteceği tüm soruları kafasında sıraladığını biliyorum. Pierce'la kaçamak yaptığımız gerçeğinin tüm yolculuk boyunca gizli kalacağını düşünüyorsam kendimi kandırıyorum.

"Elbette. Brynn'i hiç unutmadım. O dönem beni gerçekten diken üstünde tuttu."

Bu kadar kalın konuşmayı bırak Pierce.

"Bu çok tatlı. Biz de onun harika olduğunu düşünüyoruz." Annem gözlerinde gururla bana bakıyor. Yatakta ne kadar iyi olduğumu kastettiğini bilmiyordu. "O zaman anlaştık, size villanızı göstereyim. Abe sizi yerleştirebilir, Andrew."

"Harika," diyor Andrew ve babamla birlikte SUV'a geri dönüyorlar.

Annem beni atlayıp Pierce'la kol kola giriyor ve babamla Andrew'u SUV'a kadar takip ediyor. Ben de arkalarından gidiyorum. Araçtan takım çantalarımızı alıyoruz ve Andrew, Pierce'ın kayaklarını Çatı.

"Oh, sen kayakçı mısın?" Annem bana bakarken dudaklarını büzerek soruyor.

Pierce hiçbir şeyi kaçırmıyor, ki bu beni şaşırtmadı. "Sen snowboardcu musun?"

"Öyleyim."

"O zaman dostça bir rekabet için sabırsızlanıyorum."

Bir kahkaha patlattım.

Annem bavulları villamıza götürmek için kulplarından tutuyor. "Oh, Pierce, az önce şalteri indirdin. Brynn'imiz hangisinin daha iyi olduğu konusunda oldukça ikircikli."

Babam Andrew ve Kenzie'nin villasına gitmek için ters yöne doğru yürüyor. Sanırım onlar Tessa ve Tre'nin yanındalar, bu da benim Carter ve Faith'in yanında olduğum anlamına geliyor. Bu hafta vermeye devam ediyor.

"Ben de oldukça tutkuluyum." Pierce bana göz kırpmıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum.

"Hadi gidelim çocuklar. Villanızın nasıl dekore edildiğini görene kadar bekleyin." Ben ne demek istediğini sormadan annem yolu takip ediyor.

Pierce kayaklarını omzuna koyuyor ve ben bunu çekici bulmamak için kendimi zor tutuyorum. Yani, sadece kayaklar. O takım çantalarından birini taşıyor, annemde bir tane daha var, bende de benimki. Geri kalan eşyalarımı ailem getirdi, sanırım villadalar.

Sol taraftaki son küçük bina biziz. Rengarenk tatil ışıklarıyla süslenmiş ve pencerelerinde Noel sözleri yazılı çıkartmalar var.

"Kilidi açmak için bir kod, ikinize de mesaj atacağım, böylece unutursanız yanınızda olur," diyor annem. "Pierce, numarana ihtiyacım olacak."

"Elbette," diyor arkamdan.

Şifreyi giriyor ve kapı açılıyor, böylece ilk o içeri giriyor ve ışıkları yakıyor. "Çok şirin değil mi?"

Annemi takip ediyorum ve o haklı, çok şirin. Ve küçük. Pierce ve ben burada sürekli birbirimize çarpmadan nasıl yolumuzu bulacağız emin değilim. Kanepe ile yatak odası arasında kapı yok. Ama bir şömine ve içinde kahve makinesi ve bir tepsi sıcak kakao bulunan küçük bir tezgah var.

garnitürler. Taze pişmiş Noel kurabiyeleri bir tepside ve ortasındaki kurabiye'nin üzerinde "Wel- come" yazıyor.

"Çok güzel." Pierce'la kalmıyor olsaydım, burayı sevdiğimi ve bu yıl buraya gelmenin ne kadar harika bir karar olduğunu söyleyebilirdim. Ama kanepeye ve yatağa ne kadar yakın olduğuna takılıyorum.

"Muhteşem." Pierce kayaklarını kapının arkasındaki köşede duvara dayıyor. "Burası harika bir yer, orası kesin. İyi iş çıkardın, Gwen." Anneme gülümsüyor ve annem de onun iltifatına gülümsüyor.

Ona yağ çekmesi hoşuma gitmiyor değil. Bizim için çok şey yapıyor ve her zaman ihtiyaçlarımızla ilgilendiği için övgüyü hak ediyor.

"Beğendiğinize sevindim. Ben ana kulübeye gidiyorum." Kapıya doğru yürüyor. "Brynn'e kodu göndereceğim ve ana kulübede numaraları değiştirebiliriz."

Pierce başını sallar. "Brynn'de numaram var, o yüzden bana iletebilir. O konuda sorun yok."

"Öyle mi?" Annem gülümsemesini saklamakta berbat bir iş çıkarıyor. Zihninin olasılıklarla döndüğünü görüyorum. "Az önce havaalanında aldı. Son altı yıldır onu Londra'da saklamıyordum. Yakında kalkacağız. Teşekkürler anne."

Gülümsüyor ve bir an için rahatlamış gibi bana bakıyor. Onu tanıyorsam, muhtemelen öyledir. Üç çocuğu da artık burada. "Çok uzun sürmesin. Bebeklerin hepsinin ayarı bozuldu, bu yüzden bir oyun oynayıp geceyi bitirmeyi düşünüyorduk."

"Ertelemek zorundayım. Saat farkından dolayı..." Pierce diyor ki.

Şükürler olsun ki her etkinliğimize peşimizden gelmeyecek.

"Oh, anlıyorum. Abe ve ben bir keresinde Avrupa'ya gitmiştik ve jet lag'ımı atlatmam çok uzun sürmüştü. Ama umarım yarın biraz dinlendikten sonra bize katılırsın."

Çıkıyor ve kapıyı kapatıyor. O kanepenin yanında kalırken ben yatağın yanında kalıyorum.

"Çevirmek ister misin?" Bozuk para almak için çantamı açıyorum.

"Bana biraz kredi ver. Sen yatağı al, ben de çekyatı alayım."

"Eğer eminsen. Haftanın yarısında yer değiştirebiliriz." Onunla yarı yolda buluşmak için gönülsüz bir girişim.

Koltuğun koluna oturuyor ve ellerini kucağında kavuşturarak bana bakıyor. "Bunun ideal olmadığını anlıyorum ama önümüzdeki hafta boyunca birbirimizin etrafında dolanmamızı istemiyorum."

"Yanlış bir şey yok," diyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek. "Tamam, sürekli olarak kendimi şımartıyormuşum gibi hissetmek istemiyorum.

Tatiliniz."

Başımı sallıyorum.

Haklı olduğu bir nokta var. "Gerçek mi?" İç çekiyorum.

Başını sallıyor. "Lütfen."

"Acıttı. O sınıfa girdiğimde ve seni ilk sırada gördüğümde midem kelebeklerle doldu. Ve sen gülümsemediğinde, ama gülümsemenin gerçekten düştüğüne tanık olduğumda, bu beni yaraladı. Sanırım o zaman biliyordum, ama Profesör Jorgensen tarafından senin asistan olduğun doğrulandıktan sonra, bunun ne anlama geldiği konusunda bir tartışma yapabileceğimizi düşündüm. Sadece bir dönemdi." Sonunda duygularımı dışa vurmak iyi hissettiriyor.

Bir elini siyah saçlarının arasından geçiriyor. "Keşke farklı bir şekilde ele alsaydım ama Profesör Jorgensen öğrencilerin nereye gideceği konusunda çok fazla kontrole sahipti. Eğer öğrenirse, ben senin öğrenci olduğunu bilmeden önce olanlara inanmayacağından korktum. Bu yüzden kendimi tamamen uzaklaştırdım. Özür dilerim."

O ilk gece beni içine çeken yeşil gözleri kutup yıldızı gibi parlıyor ve savunmalarım parçalanıyor. "Tamam o zaman."

"Ama Brynn." Ayağa kalkıyor. Boyu onda sevdiğim tek şeydi. Beni kapıya doğru iterken vücudunun benimkini koruma şekli. "Artık korkacak bir şeyim yok. Bir keresinde elimden kayıp gitmene izin vererek hata yaptım. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım."

Nabzım fırladı. "Yapamayız."

"Neden?"

Bavulumu alıp bagaj askısına koyuyorum ve ona sırtımı dönüyorum çünkü ona bakmak zorunda kalırsam söyleyemeyebilirim. "Bizim için ikinci bir şans yok."

"Bana bir sebep söyle." Ayak seslerinin bana yaklaştığını duyuyorum. "Seni tanımıyorum bile."

"Bunu değiştirebiliriz." Nefesi çıplak boynumda geziniyor.

"Sadece seks aramıyorum. Vibratörüm işimi gayet iyi görüyor."

Kıkırdıyor ve kendimi toparlamak için gözlerimi kapatıyorum. "Arkanı dön Brynn," diyor usulca.

"Ne?" Etrafımda dönüyorum ve kollarımı kavuşturarak sırtımı dikleştiriyorum.

"İkimiz de vibratörün seni tatmin etmediğini biliyoruz. Aramızdaki seks ne daha önce ne de daha sonra hiç yaşamadığım bir şeydi. Eminim senin için de aynısı olmuştur. Bu yüzden sana biraz zaman tanıyacağım ama birbirimize ait olduğumuzu sana kanıtlamak için koca bir haftam var. Hazır ol."

Göğsüm sıkışıyor ve sözlerinin beni ne kadar etkilediğini göstermek için alaycı bir kahkaha atıyorum. "Neye hazırsın?"

"Bana aşık olman için."

"Sen delisin." Tekrar gülüyorum ve dönüyorum, ama bileğimi tutuyor, başparmağı iç taraftaki derinin üzerinde geziniyor. Olduğumuz yerde duruyoruz ve o bir adım daha yaklaşıyor, önü sırtıma geliyor.

"Aklımdan geçmediğin bir gün bile olmadı."

"Üzgünüm, piyasada değilim."

Kaşlarını çattı. "Bekar değil misin?"

Ona sırtıyorum. "Belki de daha açık konuşmalıydım. *Senin için* piyasada değilim."

Boştaki elimle bavulumu kapattım, bileğimi onun elinden kurtardım ve kapıya doğru yöneldim.

Diğer tarafa geçtiğimde sırtımı kapıya yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve soğuk havayı birkaç derin nefesle içime çekiyorum.

Yedi gün.

Yedi gün boyunca her şeyi yapabilirim. Beni gerçekten incitebilecek güce sahip olan tek adama bile direnebilirim.

On Birinci Bölüm

PIERCE

Tçekyat şimdiye kadar uyuduğum en kötü yatağa dönüştü, bu yüzden bütün gece Brynn'in yumuşak nefes alışını dinleyerek dönüp durdum

karanlıkta. O kadar yakın ki yanına sokulup kollarımı ona dolama arzusu derimin altında sürekli bir kaşıntıya dönüşüyor.

Bugün tam bir kasırga gibiydi. Tavana bakıyorum, onun burada, kanlı canlı olduğunu idrak etmeye çalışıyorum. Londra'dan ayrıldığından beri her gün aklıma girip çıkan tek kadın.

Ben akıllı bir adamım ve ruh eşlerine pek inanmam. Bir kadının, bir hafta sonunun bu kadar saygı uyandırması pek çok kişiye aptalca gelebilir ama o hafta sonu sihir doluydu. Bunu açıklayamam.

Ama uyumaya çalışırken zihnim beni dinlemeyi reddediyor ve onu eve getirdiğim günün ertesi sabahına ve gitmediğinden emin olmak için gösterdiğim çaresizliğe gidiyor.

Göğsümde bir el ve ağzımda bir tutam saç uçuşuyordu. Brynn'in yumuşak bedenini etrafımda hissetmek için gözlerim açıldı. Bacağı uyluğumdan yukarı kaydı, dizi zaten kalkmış ve hazır olan uzunluğum boyunca kayıyordu, ama onu şimdi harekete geçmeye teşvik etti.

Elimi sırtında gezdirdim, benden kaçmadığına şükrettim. Sanki yıllardır benimmiş gibi başının tepesini öptüm. Mırıldandı ve kolunu ortama doladı.

"Günü benimle geçirir misin?" Kendimi ve niyetimi ortaya koyarak sordum.

Bu benim için alışılmadık bir hareketti ve son birkaç yıldır gittiğim terapinin nihayet işe yaradığına inanıyordum çünkü Brynn ile bunun nereye gideceğini görmek istiyordum. Bir bağlantının peşinden gitmek zorlandığım bir şeydi, ama bu kadar hızlı bir şekilde geliştirmek benim için daha da karakter dışı bir şeydi.

Başını kaldırdı, çenesini göğsüme dayadı ve uzun süre bana baktı. Gözleriyle buluşmak için bir kolumu yastığım boyunca eğdim, elimi başıma koydum.

"Tamam," dedi ve kabul ettiğine inanamadım.

Onu sırtüstü yatırdım ve bacaklarını kalçalarımınla genişletip onu açana kadar kıkırdayarak inledi. Vücudumu onunkinin uzunluğunca aşağı kaydardım, uyluklarını omuzlarıma uyacak şekilde daha da ittim ve yataktan kalkmak için yeterli iradeye sahip olmadan önce bir saat daha kendimi onun içinde kaybettim.

Duş aldık ve evden çıkmadan önce ona biraz tost yaptım.

"Bu garip hissettiriyor," dedi ona giymesi için verdiğim tişörtü düzeltirken.

"Keşke benim donumu giyseydin." Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

"Neden?" Başını omzuma yasladı ve bana baktı, kahverengi gözleri nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Çünkü şimdi bütün gün nasıl don giymediğini düşünmemeye çalışmak zorundayım. Dün gece elbise giymiş olduğunu düşünsene." İnledim.

Bana gülümsedi ve vücuduma bir heyecan yayıldı. Henüz yirmi dört saat bile olmamıştı ama farklı olduğunu biliyordum. O farklıydı.

"Senin evine geri dönebiliriz." Parmağı gömleğimin ön kısmında gezindi.

*"Getireceğiz, ama önce sana şu kahveyi
getirelim." "Evet, lütfen."*

Onu evimin köşesindeki küçük kafeye yönlendirdim. Pazar günü olduğu için kalabalıktı ve o kollarını belime dolamış, ben de kollarımı ona dolamış, sanki birbirimize aşıkmışız gibi onu vücuduma bastırarak sıraya girdik. Ve benim ondan hoşlandığım kadar onun da benden hoşlanıyor gibi görünmesi gerçekten çok iyi hissettirdi. Normal bir günde, kuyrukta bu kadar uzun zaman geçirmekten rahatsız olurdum, ama onunla sonsuza kadar orada kalabilirdim.

Sıra bize geldiğinde ayağa kalktık ve ben kendi kahvemi alırken o da kendi kahvesini söyledi. Parayı ödedim, sonra sırayı takip ettik ve hâlâ birbirimizin kollarındayken isminin söylenmesini bekledik. Adım söylendi ve ben isteksizce ondan ayrılıp kahvelerimizi aldım, ikisini de süt ve şekerle birlikte tezgâha götürdüm.

Biraz krema ekledi ama şeker eklemedi.

Benimkine krema ve biraz tarçın ekledim.

"Tarçın mı ekliyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım ve ona uzattım.

"Beğenip beğenmediğimi görmek için önce seninkini deneyebilir miyim?"

Elini uzattı ve ben de kahvemi ona uzattım.

Dudaklarının bardağın kenarını kaplayışını izledim, bir gece önce sikime sarılışlarını hatırladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu çok iyi." Kahvemi bana geri vermek istedi ama ben bardağı geri ittim.

"Al bunu." Onunkini aldım ve üzerine tarçın ekledim.

Kafeden çıktık ve tarçınlı kahvenin ne kadar lezzetli olduğunu anlata anlata bitiremedi. İtiraf etmeliyim ki onu yeni bir şeyle tanıştırmak hoşuma gitmişti.

Onu bir parka götürdüm ve bir banka oturup kahvelerimizi içerken insanları seyrettik.

"Bana kendin hakkında bir şey söyle," diye sordu.

Bir gece önce birbirimiz hakkında aptalca yüzeysel şeyler paylaşmıştık. Onu daha yakından tanımak istiyordum ama aynı zamanda geçmişimle ilgili her şeyi bilmemesini de seviyordum. İnsanların benim için üzülmesine neden oluyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Bana çoğu insanın sevdiği ama senin nefret ettiğin bir yemek söyle."

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Pizza. Ben pizzacı değilim."

Tereddüt etti. "Bu nasıl mümkün olabilir? Belki de doğru pizzayı yememişsinizdir."

"Herkes öyle diyor. Eğer hamur, peynir ve sos varsa, ben hayranı değilim."

Ayağa kalkmak için ayaklarını betona bıraktı, yürüyüp gidecekmiş gibi yaptı. "Üzgünüm, gitmem gerek."

Hafif ceketinin arkasından çekiştirdim ve o da gülerek yanıma düştü.

*"Peki, pizzayı deneyeceğim," dedim çünkü onu yanımda tutmak için her şeyi yapardım.
hemen yanımda.*

"Bak nasıl da uzlaşıyoruz." Tekrar güldü ve ben de sesi hafızama kaydetmeye çalıştım.

"Peki, sana zorla ne yediremem?" Gitmediğinden emin olmak için kolumu omzunun üzerinden geçirdim.

"Çikolatalı pasta." Yüzü buruştu.

"Ben pek kek seven biri değilim, o yüzden güvendesin."

Dönüp bir bacağına bankın üzerine koydu ve sanki bardağı taşıran son damla olacakmış gibi bana baktı. "Pastayı nasıl sevmezsin?"

"Az önce yapmadığını söyledin." Kıkırdadım.

"Çikolatalı pastayı sevmem. Ama bana beyaz bir kek verin, sarı bir kek. İçi çilek ve krem şantiyle dolu bir pasta." Gözleri bu sabah geldiğinde olduğu gibi kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı.

"Beni pastadan kıskandırıyor sun."

Elini göğsümde gezdiriyor, parmakları gömleğimin önünden aşağıya doğru iniyordu. Bunu sık sık yapıyordu ve hissettiğim rahatlığı ve yakınlığı gerçekten sevmeye başlamıştım.

"Ben pastadan çok başka şeyleri severim." Parmakları izlerini sürdürerek kot pantolonunun kemerinin altına daldı.

Etrafıma bakındım ama kimse bizimle ilgilenmiyordu. "Böyle devam edersen seni omzuma atar ve uçağıma kilitlerim."

Gülmekten başı geriye düştü. Tanrım, çok güzeldi. Günü benimle geçirmeyi kabul ettiğine inanamıyordum.

Kahvelerimizi bitirdik, yiyecekleri en sevdiğimizden en az sevdiğimize doğru sıralamaya devam ettik, hiçbirinde anlaşımadık.

Bardaklarımızı attıktan sonra şehirde yürüdük, ben ona küçük şeyleri işaret ettim. Gözleri ilgiyle her parladığında göğsüm kabarıyor, onu şehrimle tanıştıran kişi olduğum için seviniyordum.

Beni daha çok turistlere hitap eden küçük bir dükkâna çekti ve o göz gezdirirken ben de arkasından gittim. Ona bakmadan duramıyor, yüz ifadelerini hafızama kazıyordum. Heyecanını, gülümsemesini, hâlâ orada olduğumdan emin olmak için omzunun üzerinden bakışını. Hayatım boyunca neredeyse herkese karşı kapalı olmuş, kimsenin beni gerçekten tanımasına izin vermemiştım, ta ki ona kadar. Sanki üzerimde bir büyüü var gibiydi. Kendimi biraz kontrolden çıkmış hissediyordum ama umurumda değildi.

Bir vitrini çevirdim ve üzerinde I Heart London yazan ve Union Jack bulunan bir anahtarlık aldım.

"Bu da ne?" Brynn yanıma geldi ve başını omzuma yasladı. "Senin için alacağım bir anahtarlık."

Elimden aldı ve parmaklarını I Heart London yazısının üzerinde gezdirdi. "Bunu benim için almak zorunda değilsin. Ben alabilirim."

"Beğendin mi?" İsteyip istemeyeceğinden emin değildim ama bunu eve götürebileceğini ve hafta sonumuzu hatırlayabileceğini düşündüm.

Londra'da ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Pek çok Amerikalının yaptığı gibi Britanya ve Avrupa'da bir tür tura çıkıp çıkmadığını da. Sormalıyım ama bunu yapmak eninde sonunda geleceği ve aynı ülkede yaşamadığımız gerçeğini gündeme getirecekti. Çok derine inmekten ve gerek kalmadan birlikte geçirdiğimiz zamanı mahvetmekten korkuyordum.

"Bayıldım." Kasaya gitti ve ben de kredi kartımı tezgâhtan geçirdim.

"Pierce..."

Şakağını öptüm. "Beni hatırlamanı istiyorum," dedim, sesim tam bir aptal gibi çıkıyordu.

"Bu bir veda hediyesi mi?"

Gözlerinin içine baktım. "Hayır."

Kadın bana bir çanta teklif etti ama başımı salladım ve anahtarlığı cebime koydum.

Sanki orada birbirimize bir söz vermişiz gibi hissettim. O gün birbirimiz için yarattığımız balonun içinde kendimize izin verecektik. Tüm bunların ne anlama geldiğine dair sorularla daha sonra ilgilenecektik.

Sorun şu ki, o mağazadan ayrıldık, evime geri döndük ve zamanımızın geri kalanını yatakta geçirdik. Pazar günü evimden ayrılmak zorunda olduğunu söylediğinde numaralarımızı değiştirdik. Ve evimin kapısından çıktığında, çıkmaya başlayacağımızdan ve birbirimizin hayatına nasıl uyum sağlayacağımızı bulacağımızdan emindim.

Ama Pazartesi her şeyi değiştirdi.

Yuvarlanıyorum ve başımın altındaki yastığı kavriyorum, düşünceleri uzaklaştırıyorum, böylece ona karşı nasıl bir otuzbirci olduğumu düşünmek zorunda kalmıyorum. Nasıl

mahveden oydu.

On İkinci Bölüm

BRYNN

I boş bir villaya uyanmak.

Pierce kanepede değil. Aslında çekyat çoktan kaldırılmış, battaniyesi ve yastığı kanepenin bir ucuna düzgünce yığılmıştı.

Nereye gitmiş olabilir?

Bacaklarımı yatağın kenarından çeviriyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Manzara muhteşem. Dağlar, taze kar, yeşil ağaçlar. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım ailem tatil için buraya gelmeye karar verdiklerinde bir şeylerin peşindeydi.

Villamızdan ana kulübeye doğru karda ayak sesleri var ve o zaman paltosunun kapının yanındaki palto ağacına asılı olmadığını fark ediyorum. Sanırım kürekli yolu kullanmak istemedi.

Pierce'ın bavulu diğer bagaj rafında açık duruyor ve meraklı olup bir göz atma isteği duyuyorum, şu anda olduğu adamla ilgili bazı kanıtlar görmek istiyorum.

Başımı sallıyorum ve banyoya giriyorum. Eşyaları tezgâhın bir tarafında düzgün bir şekilde duruyor - kontak kutusu, diş fırçası, tıraş bıçağı, kolonya. O burada olmasa bile bu alanı onunla paylaşıyor olmak tuhaf bir şekilde samimi hissettiriyor.

Annemin her zamanki gibi erken kalkacağını bildiğim için onu ailemle yalnız bırakmak istemediğimden aceleyle dişlerimi fırçalıyor, saçlarımı dağınık bir topuz haline getiriyor ve üzerime bir terlik giyiyorum.

pijamalarımın üzerine gömlek giydim. Ayaklarımı botlarımın içine soktuktan sonra villamızdan çıkıyorum ve ana kulübeye doğru ilerliyorum. Hava berrak ve çam ağaçları gibi kokuyor.

Kapıyı açtığımda annemle babamı pencerenin önündeki büyük deri koltuklarda, yağın hafif kar serpintisini hayranlıkla seyrederken buluyorum. "Günaydın," diyorum, onlara doğru yürüyorum ve koltuğa oturuyorum.

Diğer sandalye.

"Gündüz daha iyi, değil mi?" Babam pencereyi işaret ediyor.

"Bu gerçekten bir şey." Sandalyenin kolunun üzerinde duran battaniyeyi alıp kucağıma çekiyorum.

"Peki, bize neler olduğunu anlatmak ister misin?" Annem her zaman yaptığı gibi dürterek soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ne ona ne de babama bakıyorum.

"Biliyorsun, Brynn. Asistanını tam olarak ne kadar iyi tanıyorsun?"

Şansımı denedim ve ona baktım. Kaşları havaya kalkmıştı. O en kötüsü, her zaman bir şeyler olduğunu biliyor.

Ama cevap vermeye fırsat bulamıyorum çünkü kapı açılıyor ve Tessa yeğenim Ryah ile içeri giriyor. Dün gece onlarla hiç vakit geçirmediğim için üzerimdeki battaniyeyi atıp ona doğru yöneldim.

"Hey, tatlı kız," diyorum kollarımı uzatarak.

Ryah kolayca yanıma geliyor ve ben de onu döndürerek köşedeki oyuncak çemberine doğru yürüyorum.

"Ona kahvaltı hazırlayacağım," diyor Tessa.

"Ben de başlamak üzereydim. Çocukların antrenmana gittiğini duydum, bu yüzden onlara biraz zaman tanıyordum." Annem ayaklarını sandalyeden aşağı sallıyor ve ayağa kalkıyor.

"Ona biraz yumurta yapacağım ve süt getireceğim. Endişelenme, Gwen." Tessa mutfakla meşgul olur.

Annem koltuğunda rahatlıyor. Bu onun da tatili ve bunu unutmamalıyım, çünkü evdeyken hep bir şeylerle meşgul oluyor. Babam telefonunu çıkarıyor ve müzik setinde İsa'ya ait bir müzik çalmaya başlıyor. Çok teknoloji meraklısı.

"En sevdiğim," diyorum Ryah'ı kollarımda tutup odanın içinde dans ederken.

Başını omzuma yaslıyor çünkü muhtemelen dün gecedan ve her zamanki programının bozulmasından sonra hâlâ yorgun.

"Yani..." Tessa söylüyor ve ben daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum. "Pierce?"

Annem gülüyor. "Tam zamanında geldiniz! Biz de tam sorgulamaya başlıyorduk."

Tessa kıkırdar ve bir tava çıkarır. "Gerçekten çekici biri. Yani, Tre değil ama..."

"Ew, kardeşim hakkında böyle konuşmayı kes." Omuz silkiyorum. "Pierce iyidir."

Tessa bana sertçe bakıyor, bana seslenmek üzere değil, ama bana onun benim kitabımda iyiden de öte olduğunu bildiğini söylüyor.

"Londra'da onun asistanıydı. Bunu biliyor muydun, Tessa?" Annem sandalyesinden kalkıp mutfığa gidiyor çünkü kendini tutamıyor. Duruyor ve Ryah'ı başından öpüyor.

Ryah ona gitmeye çalışıyor ama ben onu döndürüyorum.

"Ohhh, skandal. Bana daha fazlasını anlat." Tessa kendine bir fincan kahve koyar, yudumlar ve buzdolabından bir yumurta çıkarır.

"Anlatacak bir şey yok. Birbirimizi böyle tanıyoruz."

"Sana öğrencisiymişsin gibi bakmadığı kesin," diyor annem.

"Bahsettiğiniz kişinin benim kızım olduğunu unutmayalım," diye sesleniyor babam.

Annem dönüp ona baktı. "Oh sus, çocuklar hakkında konuşmak senin için sorun değil."

"O benim küçük kızım. Bana kalırsa onun hayatındaki tek erkek benim."

Dans ederek babamın yanına gidiyorum ve yanağından öpüyorum. "Sen her zaman benim bir numaramsın."

Bana gülümsüyor ve bu sefer Ryah babamdan uzaklaşmaya ikna olmayı reddediyor. Kahve fincanını masanın üzerine koyuyor ve kollarını ona uzatıyor. "Kar görmek ister misin?"

Ryah babamın kucağında rahat ediyor, ben de gidip mutfak adasındaki bar taburelerinden birine oturuyorum.

"Hadi," diye fısıldıyor Tessa.

Ona güvenebileceğimi biliyorum. Tre ile aralarındaki sorunları nasıl çözdüklerini görünce beni anlayacaktır.

Kapı açılır ve soğuk bir rüzgâr içeri girer.

"Cidden, dışarısı çok soğuk." Kenzie, kar tulumuna sarınmış olan Nolan'ı tutuyor. "Donacak."

"Sen New York'ta yaşıyorsun," diye mırıldanıyor Tessa. "Burada rüzgar var."

Tessa gülüyor. "Onu o takım elbiseden çıkar, muhtemelen terliyordur." Tessa kahvesini yudumlar.

Annem yumurtayı kırma ve tavada çırpma işini üstlenir.

"Burada çocuksuz bir şekilde sabah kahvemini tadını çıkarıyor olabilirdim ama birinin eski asker kocası, hava henüz kararmamışken kocamı yataktan kaldırmak zorunda kaldı. Kim egzersiz rejimine başlamak için tatil günlerini seçer ki? Sadece Andrew." Hepimiz gülerken Kenzie başını sallıyor. "Seninkini de aldı." Kenzie, Nolan'ı oyuncakların bulunduğu kapalı alana yerleştiriyor.

Ryah için mızızlanıyor ve babam ikisiyle birlikte oynamak için oraya gidiyor. Tanrım, ailemi seviyorum.

"O benim değil," diyorum.

"Ryah'a yumurta yapıyorum. Nolan için de bir tane yapmamı ister misin?" diye soruyor annem.

"Oh Gwen, yapabilirim-"

"Saçmalama, ben zaten buradayım." Annem el sallayarak onu gönderiyor, sonra da bir yumurta daha almak için buzdolabına gidiyor.

"Teşekkür ederim, Gwen. Beni şımartıyorsun. Özellikle de kocasının tatilde spor yapmasına izin verdiği için yumurtaları Tessa'nın yapması gerekirken."

Tessa karşı çıkıyor ve gülüyorlar. "Güven bana, dayanıklılığı çok iyi olduğunda bana teşekkür edeceksin."

Kulaklarımı kapatıyorum. "Tamam, iğrenç."

Gerçekten şaka yapıyorum. Kardeşlerimin seks hayatı olduğu gerçeğini uzun zaman önce aştım. Carter böyleyken başka seçeneğim yoktu.

"Kardeşler ve seksten bahsetmişken... Faith kim?" Kenzie soruyor. "Aydın lezzeti mi?" Soruyu anneme yöneltiyorum.

Huffs. "Bunu sevdiğini söylüyor." Bakışları belki de sevmediğini söylüyor. "Gerçi o kadar da uzun zaman olmadı."

Yargılamamalıyım. Altı yıl önce tanıştığım ve bir hafta sonu geçirdiğim bir adama hâlâ takılıyorum.

Tessa, babam dışında bu sabah spor yapmayan tek kişi olan Carter'ın görüldüğü kapıya bakarak, "Şeytandan bahsetmişken," diyor.

Faith için kapıyı açık tutuyor. Hoş bir kız, ama onun tipik tipi. Ona yanlış yapamazmış gibi bakan bir esmer. Ona biraz meydan okuyan bir kadın isterdim.

"Birisi antrenmanı atlamış," diyor Kenzie. "Aferin sana, Faith. Onu yatağında tutmanın yolu. Daha sonra hızlı bir ders yapmak ister misin?"

Herkes gülüyor.

"Tam tersi. Onu yatakta tutuyorum. Çocuklarla antrenman yapmak istedi," diyor Carter ve çocukların olduğu bölüme gidip babamın yanında diz çökerek çocuklarla oynamaya başlıyor.

Faith'in dar egzersiz taytları içinde Pierce'ın önünde eğildiğı düşüncesi, derimin altında hâlâ yaşadığını düşünmediğim kıskançlık korlarını ateşliyor.

Annem yumurtaları bitiriyor, Tessa ve Kenzie de çocuklarını yemek için mama sandalyelerine oturtuyor. Kapı tekrar açılıyor ve çalışma ekibi içeri giriyor. Kardeşim hemen Ryah'ın yanına gidiyor, başını öpüyor ve yumurtalarını alıyormuş gibi yapıyor. Sonra Tessa'nın yanına gidiyor ve kulağına bir şeyler mırıldanıyor. Kız onu nazikçe itiyor ve ne kadar terli olduğundan bahsediyor.

Andrew aynı şeyi Kenzie'ye de yapar, ancak ona sandalyeden kalkıp dinlenmesini söyler ve Nolan'ın yanındaki koltuğa oturarak görevi devralır.

"Çalıştığınız için hepiniz eziksiniz," diyor Carter. "Bu bir tatil ve hepinizin yatağında kadınlar var." Masaya oturuyor.

"Ben yapmadım." Pierce buzdolabından bir su şişesi alırken bana bakıyor. Şişeyi açarken ön kolları esniyor ve tenini kaplayan tere hayran kalıyorum.

Antrenmandan yeni çıkmış gibi görünüyor. Neden şaşırdım ki? Seksten terlediğinde de yenilebilir görünüyordu.

Carter Pierce'a, "Yanında birini getirmeliydin," diyor. "Ah." Carter'ın ön kolunu ovuşturduğunu görmek için dönüyorum.

"Tanrım, Tessa, şu tırnakların." Carter ona ters ters bakar.

Ve işte, ailem Pierce ve benim aramda bir şeyler olacağını düşünüyor. Akıllarında bizi çoktan bir araya getirdiler. Ama yanılıyorlar.

"Kahveni içtin mi?" Pierce kısık bir sesle bana soruyor, boş su şişesini kırıp geri dönüşüme atıyor.

Sohbet, planlar ve yamaçlara ne zaman çıkacakları hakkında konuşmalarla devam eder.

Annem krep, yumurta ve domuz pastırması için malzemeleri çıkarıyor. Belli ki büyük bir kahvaltı hazırlayacak.

Pierce içecek istasyonundaki cezveye gidiyor, iki fincan alıp kahve koyuyor, sonra da onları düzeltmeye koyuluyor. "Gwen, kahvaltı hazırlamaktan mutluluk duyarım," diyor ve bir fincanı bana doğru uzatıyor.

Annem gülümsemesini gizlemeye çalışarak onu izliyor.

Fincana bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Pierce hiçbir şey söylemiyor. Tam benim istediğim gibi yaptığından bahsetmiyor. Aradan altı yıl geçmesine rağmen hala biraz krema sevdiğimi hatırlıyor... ve tarçın, beni tarçınla tanıştırdığından beri.

Annem adanın üzerinde öne doğru eğilmiş, fincanıma bakıyor. Topuklarının üzerine düşüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "İngilizler böyle mi kahve içiyor?"

"Tarçın mı?" diye soruyor fincanını yudumlamadan önce.

"Brynn Londra'dan döndüğünde içinde tarçın olmayan kahveyi içemeyeceği konusunda ısrar ettiğinde şaşırmıştım." Kalçasını tezgâha yaslıyor. "Yani buradaki insanlar da içiyor ama orada daha mı yaygın?"

"Hiç sanmıyorum."

"Ama tarçınla da mı içiyorsun?" diye soruyor annem.

"Tarçın mı? Hiç böyle denememiştim." Kenzie yanıma geliyor ve fincanıma bakıyor. "İkiniz de kahvenizi aynı şekilde mi içiyorsunuz?"

Kenzie Tessa'ya bakar ve bakışır.

"Bu oldukça yaygın. Bütün kafelerde tarçın olmasının bir sebebi var." Gözlerimi deviriyorum, o yaptığından beri bir şekilde daha lezzetli olan kahvemi yudumluyorum.

"Bunu yapan başka birini tanımıyorum, ya sen Tessa?" Kenzie soruyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Hayır." Tessa başını sallıyor, ikisi de bana bakıyor.

"Ben içiyorum. Patronum bu şekilde içiyor," diyor Faith. "Ve marka konusunda gerçekten seçicidir."

Tessa ve Kenzie sanki ne dediklerini anlamamış gibi ona doğru bakıyorlar.

"İkinizin de aynı şekilde içmesi çok tatlı ve kısmet gibi bir şey, ama benim sorum Pierce kahvede cinna- mon sevdiğinizi nereden biliyor?" Annem soruyor.

İçim daralıyor.

Oda sessizleşir. Nolan ve Ryah bile birbirleriyle gevezelik etmeyi bırakır.

Pierce'a ters ters bakıyorum çünkü bunu düzeltse iyi olur. Tüm tatilimi ailemle birlikte kurulum modunda geçirmekle ilgilenmiyorum.

Pierce soruyu geçiştirerek, "Krepleri ben yapabilirim," diyor. Neyse ki Ryah tam o anda çığlık atmayı kendine görev ediniyor.

ve herkes sorunun ne olduğunu görmek için onlara geri dönüyor. Ama ben ailemi tanıyorum. Bu sorular, istedikleri cevapları alana kadar ortadan kalkmayacak.

On Üçüncü Bölüm

PIERCE

S Bana nasıl baktığını görmediğimi sanıyor ama bakmadığımı sandığı anlarda bir şeyler yakalıyorum.

Benim yüzümden kahvesinden tarçını çıkarmamış olmasını umarak kahvesine bir şans verdim. Gwen de doğruladı - Brynn Londra'dan döndüğünden beri kahvesine tarçın koyuyor.

Herkes yemeğini yedi ve ben gerçekten duşa girmek istiyorum ama Gwen ve Abe Carter ve Faith'i gitmek üzereyken durduruyor ve ilgilenmemiz gereken bir iş olduğunu söylüyorlar. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama biyolojik çocuklarının üçü de inliyor, sonra dramatik bir şekilde iç çekiyor. Ancak Kenzie sandalyesinde doğruldu ve alkışladı.

Andrew elinde kahve kupasıyla yanıma geliyor. "Bunun için hazır ol."

"Ne?"

"Sana bahsettiğim yarışma şeyi. Sonrasında pistlere gideceğiz. Kenzie bugün Nolan'la kalacağını söyledi. O uyurken bitirmek istediği bir kitap varmış."

"Harika, tüm vücut antrenmanından döndükten sonra kayak yapmak için sabırsızlanıyorum."

Sırtımızı duvara yaslamış, her birimiz kahve fincanlarımızı tutmuş, anonsu ya da her ne olacaksa onu bekliyoruz.

Gwen televizyonu açarken Abe dizüstü bilgisayarını kuruyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir bakış paylaşıyorlar.

Mutfakta dikkatimi dağıttım, bu yüzden Gwen'e herkes için kahvaltı hazırlamasına yardım etmeyi teklif ettim. Sonra Carter ve Faith'in yardımıyla bulaşıkları temizledim. Biz buradayken her gün temizlik için iki kişi görevlendirilecek ve bu asla Gwen olmayacak, ki yemeklerin çoğunu o yapacağını söylediği için bu adil. Ama kendimi meşgul tutmak, hepsiyle etkileşime girmemi engelliyor. Onlar harika insanlar, sadece onları iyi tanımıyorum.

Brynn kanepenin kenarına oturur.

"Hadi gelin." Gwen herkese el sallıyor.

Ryah ve Nolan oyun alanlarındayken geri kalanlar üzerinde televizyon olan şöminenin önüne geçiyor. Şömine rafı boyunca ev yapımı gibi görünen ve her birinde bir aile üyesinin adı yazılı olan çoraplar asılı. Andrew, Kenzie ve Nolan'ın da birer çorabı var, ancak onlarınki tüm Russell'lardan daha yeni gibi görünüyor.

"Hey, siz ikiniz, siz de bunun bir parçasısınız." Gwen bize katılmamız için işaret etti.

Ben Brynn'in arkasında duruyorum ama çok yaklaşıyorum, Andrew ise Kenzie'nin hemen yanında duruyor ve kolunu onun beline doluyor.

"Ailemiz her geçen yıl büyüdüğü ve bu yıl fazladan misafirlerimiz olduğu için, yıllık Noel yarışmamız takımlar halinde olacak." Bilgisayarda bir düğmeye basıyor ve televizyon ekranında bir slayt gösterisi başlıyor.

O ve Abe slayt gösterisi yapmak için zaman mı ayırdı? Bu ailelerin yaptığı normal bir şey mi?

Ekranda ikişerli olarak eşleşen takımlar listeleniyor. "Anne..." Brynn ne yaptığımı gördüğü için öyle diyor.

"Üzgünüm ama o sırada ikinizin de birbirinizi tanıdığınızı ve onun kahve siparişinizi bildiği gizli bir geçmişiniz olduğunu bilmiyorduk. Mantıklı geldi."

Brynn ve ben hariç, her takım çiftlerden birinden oluşuyor. Biz bir takımız.

Brynn, "Rakamları çekmeliyiz," diyor.

"Surat asma. Faith siz inatçı pisliklerin hiçbirleriyle birlikte olmak istemezdi." Carter onun yanağından öper.

"Ciddi misin? En büyük rakip sensin," diye tersliyor Brynn.

"Ben değilim. Tre öyle," diye savunuyor Carter.

"Lütfen yapmasak?" Gwen araya giriyor. "İşte etkinlikler bunlar. Zencefilli ev süsleme yarışması, en hızlı kardan adam yapan çift yarışması, şekerli kurabiye süsleme yarışması, çöp avı, kayak ve snowboard değiştirme yarışması yapacağız ve geçen sene Carter kazandığı için final yarışmasını da o seçecek. Geçen ay ona e-posta gönderdim ve..." Gwen elini uzatıyor, sanki söz Carter'ınmış gibi.

Mutlu ve neşeli kişiliğiyle ne seçeceğini ancak hayal edebilirim.

Faith'i kucağından indirir ve sandalyeden kayarak ellerini şeytani bir dahi gibi birbirine geçirir.

Tre başını sallayarak, "Tanrım, çıkar ağzındaki baklayı," diyor.

"Evet, devam edin. Bize sadece hangi saçma şeyi seçtiğini söyle." Brynn kahvesini yudumluyor ve küçük bir iç geçiriyor. İçimde henüz araştırmaya hazır olmadığım bir şeyi delip geçiriyor.

"Noel'le ilgili olmalı, unutmayın." Abe araya giriyor. "Oh, öyle." Carter kaşlarını sallıyor.

Tessa, "Gidelim, günümüze devam etmek istiyoruz," diyor.

"Yarışma bir buz heykelini en hızlı kimin eritebileceğini görmek için olacak." Gülüyor ve sanki bunu birlikte düşünmüşler gibi kahkahasına katılan Faith'e dönüyor.

"Bu çok kolay. Sa kurutma makinesi." Kenzie gözlerini devirir.

"Hayır. Kullanabileceğiniz tek şey elleriniz ve ağzınız. Ve Faith'e teşekkür ederim, çünkü sadece ağız olmasını istemiştim."

"Sadece sen, Carter." Brynn kanepenin ucundan kalkıyor ve havaalanında yaptığı gibi bana doğru koşuyor.

Ellerim onu sabitlemek için üst kollarını tutuyor ve bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyerek ailesinin dikkatini eker.

Tutuşumu bırakıyorum ve içecek istasyonuna geri dönüp kendine bir kahve daha yapıyor.

Ondan uzaklaşıp odaya döndüğümde, tüm aile üyelerinin bana baktığını görüyorum. Özellikle de Andrew. Brynn ile geçirdiğim zaman hakkında bana daha fazla soru soracağını şimdiden söyleyebilirim.

"Sen kendi işine bak," diye sesleniyor Brynn arkamdan. "Peki, bu ne zaman başlıyor?"

Gwen bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve bir sonraki slayt için Abe'e işaret ediyor. "Evet, hepinizin dışarı çıkmak için can attığınızı biliyorum. Bu gece ağaç süsleme işini biz yapacağız. Ne de olsa ağaçsız Noel olmaz. Her şey villalarınıza teslim edilecek. Bu bir el işi, bu yüzden çok fazla yapı kağıdı, yapıştırıcı ve diğerk malzemeler. Eğer mağazadan satın aldığınız bir şey varsa..." Herkes Carter'a bakar ve o inler. "Kalifiye değılsin. Anladın mı?"

"Kazanırsan ne alacaksın?" diye sordum. Parasal bir değer ya da ödöl beklemiyorum, sadece merak ediyorum. Hepsi bu kadar ciddiye aldığına göre, büyük bir şey olmalı.

Çocuklar hariç tüm oda gülüyor.

"Geçen yıl ne kazandığını söyle ona Carter," diyor Tre, sanki onunla dalga geçiyormuş gibi ama onun da en az kardeşi kadar rekabetçi olduğu açık.

"Ertesi yıl ağaın tepesindeki yıldızın üzerinde resmin olacak."

"Bu da akla..." Gwen bir kutuya doğru yürür ve altın bir yıldız çıkarır. "Devam et ve onu ağaca tak."

"Benim için zevk." Carter hediyeği annesinden alır, sonra kanepenin yanındaki ot- toman'ı kapar ve ağacın tepesine yerleştirmek için üzerine çıkar. Bu aile çıldırmış. Tüm bunlar bir yıldızın üzerindeki resmin için mi?

Saçma.

Brynn elinde kahvesiyle yanlarına geliyor ve ortasında Carter'ın gülümseyen yüzünün olduğu altın yıldızı inceliyor. "Bunu profesyonel olarak mı yaptırdın?"

"Beş yıldır falan kazanmamıştım. Büyük bir andı." Carter sırtıyor.

"Bence hayatında daha fazla amaç bulmalısın." Brynn yanımdan geçip beni görmezden geliyor ve kanepenin kenarına oturuyor.

"Belki de benim amacım Londra'da gerçekten ne olduğunu bulmak olmalı." Carter parmağını kaldırdı. "Pierce senin asistanından daha fazlası mıydı? Eminim öyleydi, ama bize tüm detayları anlatmanı bekliyoruz."

"Kapa çeneni," diyor.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diyor Gwen onlara. "Her gün, sizi tetikte tutacak bir yarışma sunulacak. Şimdi mer- ry günlerinize devam edin."

Abe bilgisayarı ve Gwen de televizyonu kapatır.

Andrew yanıma geldi. "Hadi gidelim. Başka kim gidiyor?" Carter, Faith, Abe, Gwen ve Tre ellerini kaldırdı.

"Kırk beş gibi buluşuruz?" Tre öneriyor.

"Mükemmel." Andrew başını sallıyor.

Brynn kanepenin köşesine kayar.

"Gitmiyor musun?" Ona soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Henüz değil. Tre öğle yemeğinde döneceğini söyledi, sonra Tessa'yla biraz dışarı çıkacağım. Kayak yaparken iyi eğlenceler."

Beni sadece o duysun diye eğildim. Diğer herkes sevgilisiyle konuşmakla meşgul. "Bugünlerde bir yarış yapacağız ve eğer kazanırsam, bir yıldızın üzerindeki resmimden çok daha fazlasını istiyorum."

Nefesi kesiliyor ama yüz hatlarını düzeltiyor. "Elbette ve merak etme, sana karşı nazik olacağım."

Kulağına kıkırdıyorum. "Bu utanç verici çünkü sana sert bir şekilde vermeyi planlıyorum."

Doğrulup ana kulübeden çıkıyorum, keşke o da benimle gelseydi. Bu durumda, vücudumdaki gerginliği azaltmak için duşta bir tanesini ovmam gerekecek.

Kadın beni deli ediyor. Hem de en iyi şekilde.

Bölüm On Dört

BRYNN

L ve sorgulama başlasın. Ailemin geri kalanıyla bilerek ayrılmadım çünkü Tessa ve Kenzie'nin tavsiyelerine ihtiyacım var. Annemin müdahalesi olmadan. Ona her şeyi anlatacağım bir zaman olacak ama önce tüm bunları sindirmem gerekiyor.

Ryah ve Nolan uykuya dalıyor, anneleri onları kucağına alıp sarılıyor. Bir aile için hazır olduğumdan emin değilim ama onlara çok yakıştığı kesin.

"Dökül kızım," diyor Tessa.

Kanepeden bir yastık alıp yüzüme koyuyorum, yanaklarım ısınıyor.

"İkiniz birlikte çok ateşlisiniz."

Kenzie başını sallayan Tessa'ya bakarken yastığı bırakıyorum. "Kahve siparişini hatırladı," diyor Tessa.

Gözlerimi deviriyorum, kahve kupamı elime alıyorum ve beni tanıştırdığı aromayı yudumluyorum. "Olanlardan sonra bir daha asla içmeyebilirdim."

"Ne oldu?" Kenzie soruyor.

Nefesimi üflüyorum. "Bir dönem yurtdışında okumak için Londra'ya gittim. Oradaki ilk hafta sonumda bir barda Pierce ile tanıştım, hafta sonunu onunla geçirdim ve... birbirimize bağlandık." Baldızım ve en iyi arkadaşı arasında gidip geliyorum.

"Burada yargılama yok. Ağabeyine aşık olmam için ülke çapında bir yolculuğa çıkmam yetti." Tessa Ryah'ın başını öper.

"Bunu tarif bile edemem. Kulağa gerçekçi gelmiyor ve tamamen safça. Genç ve aptaldım ve düşündüm ki... Bilmiyorum." Kahvemi yudumluyorum.

Bana sempatik bir bakış atıyorlar.

"Genç olman gerçek olmadığı anlamına gelmez." Kenzie, Nolan'ı aramızdaki kanepeye yatırıyor ve her ihtimale karşı yan tarafa bir yastık koyuyor. "Kalp ne hissederse onu hisseder. Yaşın bir önemi yoktur."

"Artık tebrik kartı mı yazıyorsun?" Tessa gülüyor.

"Bazen sadece yanlış zamanlamadır." Kenzie kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Kesinlikle yanlış bir zamanlamaydı, ama daha çok yabancı bir ülkede olduğum ve evimi özlediğim için bulduğum bir bağlantıya sarıldığım için endişeliyim. Onun benim asistanım olduğunu öğrendikten sonra kendimi yine tamamen yalnız hissettim."

"Birbirinize nasıl aşık olduğunuzu hepimiz anlayabiliriz, ama bize sorunu söyleyin. Neden şimdi ona karşı olan çekiminizi harekete geçirmiyorsunuz?" Tessa ayağa kalkıyor ve Ryah'ı köşedeki oyun parkına götürüyor, ardından kendine bir fincan kahve daha doldurup bacak bacak üstüne atarak sandalyeye oturuyor.

"Sorun mu? Hangisi?"

"Bu tesadüfi yeniden bağlanma konusundaki heyecanını gizlemenin nedeni." Tessa bardağının üzerinden bir kaşını kaldırıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Heyecanlı değilim."

"Evet, Andrew Şükran Günü için kardeşime geldiğinde de heyecanlanmamıştım." Kenzie kahrkabayı patlatır. Nolan kıpırdanıyor ama Kenzie elini karnına koyunca sakinleşiyor.

"Evet, Tre beni kefaletle hapisten çıkardığında ben de heyecanlanmamıştım," diyor Tes- sa.

İkisi de gülüyor ve ben daha yakın olduğu için Kenzie'ye bir peçete fırlatıyorum. Nolan'ın üzerine düştü.

"Çocuğumu öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye şaka yapıyor.

İkisi de ayıldı ve bana baktılar. Sanırım o gün hissettiğim aşağılanmayı hatırlamama izin vermemin zamanı geldi. Eğer bir şey olursa, bu ona neden bir şans daha vermemem gerektiğini anlamama yardımcı olacak.

Pierce'tan gelen bir mesajla uyandım ve iki gecedir yatağında olmamın onu nasıl mahvetmiş olabileceğini sordum. O gece beni görmek istediğini ve akşam yemeği için müsait olacağını söyledi.

Kafede durdum, bir kahve söyledim ve tarçın ekledim, onu ve o hafta sonu onun yanında hissettiğim rahatlığı düşündüm. Hiçbir zaman çıktığım biriyle çok hızlı yakınlaşan biri olmamıştım. Çabuk arkadaş edinirdim ama iş ilişkiye gelince, yavaş ilerlerdi. Bunun en büyük nedeni Russell'ın en küçüğü olmamdı. Tre ve Carter'ın küçük kız kardeşiydim. Birlikte büyüdüğüm erkeklerin bu durumdan gözleri korkmuştu.

Gerçek şu ki, kardeşlerimden korktukları için benimle çıkmak istemiyorlarsa, ben de zaten onlarla çıkmak istemiyordum.

Pierce'ın etrafına inşa ettiği aşk balonunun içinde olduğumdan oldukça emindim. Biz.

Yemeğe ne zaman ve nerede gideceğimizi kararlaştırdık ve ben de ona ama o beni almak istediğini söyledi. Ona adresimi gönderdim ve mesajlarımız burada kesildi.

Oregon Üniversitesi'ndeki ilk yılının aksine, nihayet ana dalımla ilgili bazı dersler alacağım için heyecanla günün ilk dersine girdim. Odaya adım attığım ve sınıfın en üst sırasına oturduğum anda

Konferans salonunun merdivenlerinde bir şeylerin farklı olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Önde ve merkezde olmak isteyen bir öğrenci olduğum için ilk sıraya indim ve işte o zaman olduğum yerde durdum.

Pierce diğer sıranın sonunda duruyordu, bakışları sanki kapıdan girdiğimden beri beni takip ediyormuş gibi üzerimdeydi.

Gülümsedim, neden bu sınıfta olduğunu merak ediyordum ama ikimizin de ne iş yaptığı hakkında hiç konuşmamıştık. Benden büyük olduğu için okula geç başlamış olabileceğini düşündüm ama aynı sınıfta olma şansımız neydi ki? Aynı zamanda umurumda da değildi. Onu gördüğüme çok sevinmiştim.

"Hey," dedim ve sanki birini kontrol ediyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

Etrafındaki enerjinin hafta sonundan farklı olduğunu, hatta sabahki mesajlarından bile farklı olduğunu hemen fark ettim.

"Turist olduğunu sanıyordum?" diye sordu beni geri çekecek kadar açık bir ses tonuyla.

"Evet, sayılır. Bu dönem yurtdışında okuyorum." Noktaları birleştiremeyen bir aptal gibi gülümsedim.

"Yani, bu sınıfta mısın?"

Başımı salladım ve zorla gülümsedim. "Sen de mi? Yan yana oturmak ister misin? Aldatmayacağıma söz veriyorum." Ben güldüm ama o gülmedi ve midem bulandı.

Aman Tanrım, bir kız arkadaşı vardı. Evinde başka bir kadına dair hiçbir iz olmamasına rağmen, bunun o olması gerektiğini düşündüm.

"O da bu sınıfta mı?" Öfkemi dizginlemeye çalışarak sordum.

Başını geriye attı ve benim ona baktığımı varsaydığım şekilde o da bana baktı. İkimizin de kafası karışmıştı. "Ne?"

Ses tonunu beğenmedim; kaba ve küçümseyiciydi. Onun hakkında çok yanıldığımı düşünmeme neden oldu.

"Kız arkadaşın," dedim.

Tabii ki bir kız arkadaşı vardı. Çok güzeldi ve şehirde dolaşırken bütün kızların başını döndürdüğünü görmüştüm.

"Benim kız arkadaşım yok."

"Bayanlar ve baylar, yerlerinize oturun." Profesör olduğunu tahmin ettiğim adam, tüvit ceketi ve pantolonuyla oldukça akademik bir görünümle içeri girdi. Kafamda onu deri bir koltuğa oturmuş, piposunun ucunu emerken canlandırdım.

Ben yanımdaki ilk koltuğa oturdum ama Pierce iki koltuk öteye kayarak yanımdaki koltuktan çantasını aldı. Tamam o zaman. Gözlerimden yaşlar süzüldü ama onları geri çektim. Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim?

Profesör hiç vakit kaybetmedi. "Ben Profesör Jorgensen ve Pazarlama İlkeleri dersine hoş geldiniz. Eğer bu sınıfta olmamanız gerekiyorsa, dışarı çıkmanın bir yolunu bulun."

Kimse kalmadı.

"Tamam o zaman. Benimle birlikte, bu yıl bir öğretmen asistanının yardımını alacaksınız. Ayağa kalkın Bay Wainwright." Pierce'ın yönünü işaret etti ve Pierce'ın arkasına bakmak için başımı çevirdim ama ayağa kalkan Pierce'tı.

Ne oluyor be?

Bana bakmaktan tamamen kaçınarak sınıfa döndü ve el salladı.

"İnanın bana, size benden daha iyi davranacaktır, bu yüzden onun derslerine kulak vermelisiniz. Şimdi başlayalım..."

Sınıfın geri kalanı bulanıktı. Ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilmiyordum ve Pierce'ın gözlerini bir kez bile üzerimde hissetmedim.

Sabırla dersin bitmesini bekledim ama profesör bizi bırakır bırakmaz Pierce çantasını kaptığı gibi profesörle birlikte gitti ve bana daha fazla soru sorma şansı bırakmadı.

"Peki yemekte ne oldu?" Kenzie gözlerini kocaman açarak soruyor.

Başımı salladım. "Akşam yemeği yoktu."

"Neden olmasın?"

"Ona mesaj attım ama o bana hiç cevap vermedi. Asla. İlk ay beni görmezden geldi, sonra dönemin geri kalanında bana meydan okumaya devam etti. Verdiğim cevapların her birinde delikler açıyor ve sorguluyordu. Bir ileri bir geri gidiyorduk ve sanki beni utandırmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. O kadar incinmiş ve kırılmışım ki birine körü körüne inanmışım ve o beni bir hiçmişim gibi bir kenara fırlatıp atmıştı. Bana bir konuşma saygısı bile göstermedi. Mahcubiyet utançla karıştı ve tüm dönem boyunca o sınıfa gitmekten korktum. Yani, birbirimize aşık değildik. Bir hafta sonuydu ama gerçekten bir şeylerin başlangıcı gibi hissettirdi ve... Bilmiyorum."

"Hissettiklerini haklı çıkarmak zorunda değilsin. Hislerin geçerli ve şu anda buradan çıkıp şu dağa tırmanmak ve onu bir uçurumdan aşağı itmek istiyorum." Tessa dolaba gider ve birinin getirmiş olması gereken kutudan bir İsa kurabiyesi çıkarır.

"Ama onun yerine öfkesini şekerle boğacak." Kenzie gülüyor.

"Kardeşine söylemeliyim. Yapmam gereken bu." Tessa kurabiyeyi bize doğru tutarak kanepeye doğru ilerliyor. Kanepeye ulaşmadan önce durup geri dönüyor, tezgâhtaki kutuyu alıp geri geliyor ve kucağına koyuyor.

"Kimseye söylemiyorsun. Altı yıl önceydi. Bana baksana. Harikayım." Kollarımı uzattım.

Kenzie kaşlarını çattı. "Ne?"

Alnım kırışıyor.

"Sen benim alışık olduğum yumuşak başlı, ukala Brynn değilsin. Onun burada olması seni etkiliyor, o yüzden bize ne düşündüğünü söyle." Kenzie cevaplamaya hazır olmadığım bir soruyla beni dürtüklüyor.

"Bu yıl onunla bir villayı, tatilimi ve ailemi paylaşacağım gerçeğini kabullenmem için bana biraz zaman verin. Bilmiyorum... kısmen

Belki de hiç veda edemediğim için bitmemiş gibi hissediyorum. Büyükbabam ameliyat olduğu için son derse katılamadım."

"Sanırım bu olabilir," diyor Tessa kaşlarını çatarak.

"Ya da belki de sadece benimle ikinci bir şans istediği gerçeğini hazmetmem gerekiyordur. Beni geri istediğini söyledi."

"Aww..." Kenzie elini kalbinin üzerine koyarak şöyle diyor.

Tessa en iyi arkadaşına kaşlarını çatar. "Aww değil... dene pislik."

Tessa'ya elimi kaldırıyorum. "Bu abla korumacı havanı seviyorum ama bu biraz fazla olabilir."

"Yani onu affettin mi?" Tessa soruyor.

"Bilemiyorum. Sanırım neden geri adım attığımı anlayacak kadar büyüdüm, her ne kadar çok kötü davrandıysa da, ama bu beni bir daha incitmeyeceğine güvenmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor."

Başlarını sallıyorlar.

"Anlaşılabilir," diyor Tessa.

Kenzie elini dizime koyuyor. "Sadece fırsatı kaçırma. Yani." Tessa'ya bakıyor ve sanki bu Tessa'nın bir şey söylemesini engelleyecekmiş gibi elini ona doğru kaldırıyor. "Belli ki seni hâlâ etkiliyor ve bazen ona nasıl baktığını görüyorum."

"Bilmiyorum."

Bana bu konuda gerçekten tartışmak isteyip istemediğimi soran bir ifade takındı.

"Ugh," diyorum ve başımı kanepenin minderine yaslıyorum.

"Altı yıl önceydi ve ikiniz de daha gençtiniz, hayatınızın geleceğinizin belirsiz olduğu bir dönemdeydiniz. Eminim o zamandan bu yana ikiniz de çok büyüdünüz."

Neden onlarla konuşmak için geri kaldım?

Tessa, "Eğer seni bir daha incitirse, biraz TNT bekleyebilir," diyor. Kenzie gözlerini deviriyor.

"TNT MI?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Tre ve Tessa. Birlikte patlayıcıyız." Havayı yumrukluyormuş gibi yapıyor. Kardeşlik bağımızı seviyorum.

"Yatak odasında, Tessa," diyor

Kenzie. "Bu doğru."

Onlar gülüyor, ben de kulaklarımı kapatıyormuş gibi yapıyorum.

Kenzie'nin sözleri kafamda uçuşuyor ama henüz onları terk etmeye hazır değilim. Sanırım zaman gösterecek. Önümüzdeki yedi gün boyunca birlikteyiz, yani bunu çözmek için zamanım var.

On Beşinci Bölüm

PIERCE

I Tre ve Carter gibi, ama kuzenimle biraz yalnız vakit geçirdiğim için minnettarım. Tre ve Carter ablaları gibi snowboardcu, Andrew ve ben ise kayakçı olduğumuz için teleferikle yukarı çıkmaya karar verdik. farklı bir koşu denemek için bir araya geldi.

"Ee, neler oluyor?" Andrew yalnız kaldığımız anda soruyor.

Altımızdaki dağdan aşağı inmeye çalışan kayakçılara bakıyorum.

"Haydi. Bana neler olduğunu anlat."

"Bu uzun bir hikaye."

"O zaman tepeden aşağı inelim ve kulübede bir şeyler içelim."

Andrew'un duygularıyla ne zaman temasa geçtiğinden emin değilim, ancak bunun evli olduğu küçük sarışınla bir ilgisi olduğuna eminim. Ona Noel'i tekrar sevdirenle aynı kişi.

"Sorun değil. Başımın çaresine bakabilirim."

"Pierce. Buraya taşındığımdan beri eskisi kadar yakın olmadığımızı biliyorum ama neler oluyor? Birincisi, artık öğretmenlik yapmıyorsun ve Londra'dan ayrılmak istiyorsun ki bu daha önce hiç aklımdan geçirdiğin bir şey değildi."

Rüzgâr etrafımızda savruluyor ve bir tutam kar yüzüme çarpıyor.

İnledim. "Orta yaş krizi geçiriyormuşum gibi hissediyorum ve daha otuz yaşımdayım."

"Pekâlâ, en acil ikilem olan Brynn'i ele alarak başlayalım."

Sadece adı bile damarlarımda bir elektrik akımı yaratıyor. Bugün onunla biraz daha fazla iletişim kurabileceğimiz umuduyla kaymak istedim. Ama belki de Russell ailesinin yarışması için bir araya geldiğimizden, bu bana onunla daha fazla yalnız kalma fırsatı verir.

"Altı yıl önce, yurtdışında bir sömestr geçirdi ve bir barda tanıştık, hafta sonunu birlikte geçirdik ve Pazartesi sabahı öğretmeninin asistanı olduğumu öğrendim. Hikayenin sonu." Asansör sona yaklaşıyor ve ben inmeye hazırlanıyorum.

"Eğer hikayenin sonu buysa, nasıl oluyor da o sana her yaklaştığında ona bakmaktan kendini alamıyorsun?"

Omuz silkiyorum, geçiştirmeye çalışıyorum. "Çok seksi, bunu inkar edemezsin."

Brynn öyle bir güzelliğe sahip ki, onunla bir şans yakalamak isteyen erkeklerin peşinde kuyruk oluşturmamasına hayret ediyorum.

"Ben evliyim, o yüzden bu konuda yorum yapamam." "Eminim gördüğünüz tek kişi Kenzie'dir." "Öyle."

Sırıtiyorum ve ikimiz de asansörden iniyoruz, epey uzaklaşınca duruyoruz.

"Hadi sadece kayalım ve eğlenelim. Birlikte vakit geçirmeyeli uzun zaman oldu."

Başını sallıyor ama bu konuda beni daha sonra sıkıştıracağını biliyorum. "Bana bir iyilik yapar mısın? Eğer ciddi değilsen onun peşinden gitme. Russel'ları gerçekten seviyorum ve onlar Kenzie'nin ikinci ailesi gibiler. Kuzenim kızlarının kafasını karıştırdı diye benden nefret etmelerini istemiyorum."

Omuzlarım düştü. "Nereye gideceğini garanti edemem. Geçen sefer zar zor başladık. Zaten bana bir şans vereceğinden de emin değilim. Ama aramızda neler olabileceğini hep merak etmişimdir.

Ne zaman başka biriyle çıksam aklıma hep o kadın geliyor. Bunun bir anlamı olduğunu düşünüyorum ve bir çift olarak kim olabileceğimizi görmek istiyorum."

Başını salladı ve omzuma vurdu. "Tamam. Sadece emin olmak istedim."

"Bunu sana asla yapmam. Eminim tek istediğim seks olsaydı, onu da tepelerde bulabilirdim."

Tam bunu söylerken üç kadın kayarak yanımızdan geçiyor, hepsi de omuzlarının üzerinden Andrew ve bana bakıyor. İkimiz de tepenin zirvesine çıkmadan önce inişe başlamalarını beklemek dışında onlara dikkat etmiyoruz.

* * *

Öğle yemeğinde Andrew villaya geri dönüp Kenzie ve Nolan'ı kontrol etmeye karar verdi. Öğle yemeğini orada ve herkesten uzakta yemek için kulübede kalmaya karar verdim. Uzun süre tek başıma kalmadım çünkü Carter ve Faith ortaya çıktılar ve meşgul olduğu için kendilerinden birini beklemek yerine benim yemeğime katılmaya karar verdiler.

Harika.

"Ne yiyorsun?" Carter tabağıma bakıyor. "Tavuk salatası."

"Sıcak bir şeylere ihtiyacım var," diyor Faith ve bir şişi abartarak. "Sence çorba kâseleri var mıdır? Ekmek içindekiler gibi?"

Faith iyi birine benziyor ama bazen biraz kontrolden çıkmış gibi görünüyor. Carter'la birlikte olması beni şaşırttı çünkü Carter bilişimci olduğunu söylemişti ve benim tecrübelerime göre bilişimciler bir şeyleri açıklamak zorunda kalmaktan pek hoşlanmazlar. Bir şeyi anlamadığınızda sizinle hep aptalmışsınız gibi konuşurlar.

"Evet, bir ekmek kasesi." Carter gülüyor ve onun yanağını öpüyor. "Çok tatlısın."

Brynn'e böyle küçümseyici bir ses tonuyla şirin deseydim, taşaklarıma diz çökeceğinden oldukça eminim.

"Sanırım acı biber ve tavuk-pilav çorbası gibi bir şey vardı," diyorum.

Bu sabahki büyük kahvaltıdan sonra daha hafif bir şeye ihtiyacım vardı ama sabahın büyük bölümünde kayak yaptığım için hâlâ açtım. Arkama yaslandım ve dağlara bakarak gazozumu yudumladım.

"İnanç!" diye bağıyor bir kadın kulübenin öbür ucundan.

Carter omzumun üzerinden bakıyor, sonra Faith'e dönüyor. "Ona buraya geleceğimizi söyledin mi?"

Faith omuz silkti. "Sadece yiyecek bir şeyler alacağımızı söyledim." Carter bana baktı. "Bu kadın Faith'e saniyemizden beri yapış-

bu sabah koştum."

"Sanırım benim için üzüldü. Geçen yıl kayak yapmayı öğrendiğini, beni zorlanırken gördüğünü ve bana bazı ipuçları verdiğini söyledi."

Carter kızgın bir nefes üflüyor.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" Kadın, hiçbirimiz cevap vermeye fırsat bulamadan masamızdaki dördüncü sandalyeyi çekmeye başladı bile. "Burası çok kalabalık." Kızıl saçlı kadın masanın etrafına bakınıyor. "Oh, merhaba. Siz kimsiniz?" diye soruyor bana, sanki *ben* yabancıymışım gibi.

Kısmen öyleyim ama Carter ve Faith'i bu kadından daha uzun süredir tanıyorum.

"Pierce," dedim.

"O.M.G. Bu İngiliz aksanı mı?"

Lanet olsun. İçimden bir ses Carter'ın bu kadının Faith'le geçirdiği onca zaman için üzülmesine gerek olmadığını söylüyor çünkü ben onun yeni hayranı olmak üzereyim. Bu zaman zaman olur.

Birleşik Krallık dışına seyahat ettiğimde. Muhtemelen sadece aksanımı duymak için bazı kelimeleri söylememi isteyecek.

"Ben Kacey," diyor elini uzatarak. Elini sıkıyorum ve benimkini bardağıma geri koyuyorum.

"Kacey ailesiyle birlikte burada ama hiçbiri büyük kayakçılar değil." Carter kaşlarını kaldırır.

"Evet. Faith ve Carter'ı bulduğumda çok mutlu oldum." Gülümsüyor ve başka bir masaya yardım ettikten sonra yanından geçmekte olan garsona elini kaldırıyor. "Affedersiniz."

Garson kız bana baktı. Siparişimi alırken pek de arkadaş canlısı değildi, bu yüzden bu onun gününü gerçekten güzelleştirmeli. "Yalnız olduğunuzu sanıyordum," diye kestirip attı, bakışları sadece benim üzerimdeydi.

"Yeni katıldılar." Omuz silkiyorum.

Gözleri etrafı tarıyor. "Bana beş dakika vermen gerekecek." Uzaklaşmak için hamle yapar ama Kacey bileğinden yakalar.

"Sınır yok," diye mırıldanıyor Carter.

Garson kız elini Kacey'nin elinden çekti. "Affedersiniz?" "Sadece bir suya ihtiyacım var. Çok susadım," diye sızlanır.

Carter homurdanıyor, Faith'e kızgınlıkla bakıyor. Bu konuda ona katılıyorum.

Carter elini kaldırdığında cüzdanımı almak için arkama uzanıyorum, böylece ödeme yapıp buradan çıkabileceğim. "Brynn!"

Cüzdanıma uzanmayı bırakıyorum ama Kacey bu fırsatı değerlendirip elimi tutuyor. Bu kadının kişisel alan hakkında hiçbir fikri yok.

Carter'ın eli aşağı iniyor ve gülümsemesi kız kardeşi için genişliyor.

"Annem ve babamla burada buluşmam gerekiyordu." Gözleri Kacey'nin benimkinin üzerindeki eline kaydı.

"Ah, merhaba," diyor başını sallayarak ve Carter'a odaklanarak. Elimi Kacey'nin elinin altından çekiyorum.

"Kimsin sen?" Kacey soruyor.

Carter gülüyor ve gösterinin başlamasına hazırmış gibi kollarını kavuşturuyor.

"Sen de kimsin?" Brynn kaşlarını kaldırarak soruyor. "Ben Kacey."

Brynn önce bana sonra Kacey'e baktı. "Ben Brynn."

"Merhaba, Brynn. Bir şey mi kaçırıyorum?" Kacey Faith'e bakıyor. "Bu onun kızı mı?"

"Neden bana sormuyorsun?" Brynn kollarını kavuşturuyor ve Carter'la aralarındaki ağabey/kardeş benzerliğini ilk kez görüyorum.

"Sen İngiliz değilsin."

Brynn bana bakıyor. Ellerimi kaldırıyorum, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum çünkü Brynn'in damarlarında kıskançlık dolaşıyor olabileceğini düşünüyorum ve bu hoşuma gidiyor. Hem de çok. Gerçi endişelenmesini gerektirecek bir şey yok.

Brynn kalçasını çıkarıp Kacey'e dik dik bakıyor. "Onun benim olması için İngiliz olmama gerek yok, ama açık olmak gerekirse, değil. Devam et Kacey, en iyi atışını yap." Carter'a dönüyor ama ben kolumu Brynn'in beline doluyor ve onu kucağıma çekiyorum.

Bu Kacey'nin benimle bir şansı olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim. "Sadece şaka yapıyor, ben onunum, o da benim."

"Ohhh..." Faith diyor ve şakacı bir şekilde Carter'ın koluna tokat atıyor.

Aşırı korumacı kardeşler söz konusu olduğunda Tre'nin daha büyük bir endişe kaynağı olduğuna eminim. Ama Carter muhtemelen bunu Kacey'nin ailesini bulmasını sağlamak ve benimle bir şansı olduğunu düşünmesine izin vermemek için yaptığımı düşünüyor.

"Pierce," diyor Brynn ama kucağımdan kalkmıyor.

"Özür dilerim," diyor Kacey ve Brynn'in bedenindeki gerginlik Kacey'nin sesindeki hassas tonla azalıyor. "Öyle demek istemedim... Sadece yalnızım. Biliyorsun, tatildegiz ve sanki büyük bir reklam panosu büyüklüğünde

paylaşacak özel birinin olmadığını hatırlatır. Ve..."

"Anladık, Kacey." Faith ona gülümsüyor.

"Ben kar kayağına giderken sana Pierce'ı biraz ödünç versem nasıl olur?" Brynn kucağımdan atlıyor, ama ben onu takip ediyorum, cüzdanıma uzanıp para atıyorum.

"Ben de sana katılacağım tatlım. Bu sabah seni özledim."

"Tatlım, bana asla yetişemezsin." Bana sakarca bir gülümseme veriyor.

Kacey'e dönüyorum. "Biraz rekabetçi."

"Biraz mı? Bekle biraz." Carter gözlerini deviriyor.

"Sonra görüşürüz çocuklar." El sallıyorum ama ben ona yetişene kadar Brynn çoktan kulübenin yolunu yarılamış oluyor.

Dışarı çıktığımızda "Bana borçlusun" dedi. "Ne için?"

"Seni Kacey ile bir öğleden sonradan kurtardığım için." "Bundan biraz da olsa zevk almadığına emin misin?"

Kollarını kavuşturuyor. "Neyin tadını çıkarayım?"

"Biraz kıskançtın." Başparmağımla işaret parmağım arasında biraz boşluk bırakarak parmaklarımı havaya kaldırdım.

"Lütfen." Sanki saçma bir fikirmiş gibi gülüyormuş gibi yapıyor. "Hadi ama. Anlat bana."

Parmakları benimkileri sarıyor ve başparmağımla parmağımı birbirine bastırarak açık alanı daraltıyor. "Belki bu kadar."

"Biliyordum."

Dönüyor ve yamaçlara doğru yürüyor.

Onu takip ederek gülüyorum. Bunu doğru okuduğum için şükrediyorum, aksi takdirde çok utanç verici olabilirdi.

Bana ısınıyor ve ihtiyacım olan tek şey bu.

On Altıncı Bölüm

PIERCE

A Hepimiz akşam yemeğini bitirdikten ve Nolan ile Ryah pijamalarını giyip yatmaya hazır olduktan sonra Russel'lar yarışmaya başlıyor.

"Herkesin villasında bir ağaç vardır. Ve bir kutu el işi malzemesi. Planınızın ne olduğunu belirlemek için yarım saatiniz ve ağaçlarınızı uygulamak ve süslemek için iki saatiniz var. Temalar teşvik edilmektedir. İki saat sonra fotoğraflar çekilecek ve insanların oy vermesi için asılacak." Gwen o kadar heyecanlı ki, düdüğü ve kronometresi olmamasına şaşırdım.

"Kim oy veriyor?" Ben soruyorum ve herkes gülüyor.

Tre, "Annemin Facebook arkadaşları," diyor.

"Neredeyse tüm Climax Cove kasabası," diye ekliyor Carter. "Ve bil diye söylüyorum, her zaman nazik değiller." Brynn gülüyor kardeşleriyle birlikte.

Aralarındaki bağ çok sıkı ve kardeşlerle büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Yatılı okulda arkadaşlıklarım oldu ama aynı evde büyüdüğünüz, kanınızı paylaştığınız birinin olması çok farklı.

Andrew ve ben bakıştık. Bunun kendisi için bile alışılmadık bir durum olduğunu kabul etmek zorunda, ancak kepçeyle yiyor gibi görünüyor.

"Git!" Gwen bağırıyor ve Brynn beni kazağımın kolundan tutup bir köşeye doğru çekiyor.

Gözlerim herkesi takip ediyor, her ikilinin kendi özel alanını bulduğunu görüyor.

"Tamam, bir tema düşünelim. Tatil filmleri mi?" Brynn kalemi dudaklarına götürüyor ve bir an için dikkatim dağılıyor. "*Grinch... Noel Tatili...* ugh... neden aklıma bir şey gelmiyor?"

Beni tatil filmlerine alıştırdı. Mecbur kalmadıkça hiçbirini izlemedim.

"*Rudolph... Evde Tek Başına... Beyaz Noel*, ama bu sıkıcı olur. Bir fikrin var mı, pazarlamacı?"

"Çok fazla Noel filmi izlemedim."

Ağzı açılıyor ve bana bakıyor. "Aralık ayında ne izliyorsun?" Yüzünde sanki benim için gerçekten endişeleniyormuş gibi bir ifade var.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Ama film yerine Noel temalı bir şey yapabiliriz."

"Gibi..." El sallıyor.

"Sadece iki pazarlama uzmanının bir ekip olmasının adil olmadığını belirtmek istiyorum!" Carter arkamda bir yerden bağırıyor.

Brynn başını sallar ve ona aldırış etmez.

"Bir şarkı yapabilir miyiz? 'Jingle Bells'... ya da 'Twelve Days of Christmas'... 'Santa Claus is Coming to Town' adlı o lanet şarkıya ne dersiniz?"

Fikirlerimi düşünerek başını sallıyor. "Noel'in On İki Günü'nü seviyorum ama tüm süsleri yapmaya vaktimiz var mı? Ve çok karmaşıklar. Mesela, bir grup lordu nasıl keseceğiz?"

"Ya da sağılan hizmetçiler?"

Gülüyor ve ben de onu bu şekilde teşvik ettiğim için seviniyorum. "Tamam, sıradaki fikir." Kalemi tekrar dudaklarına götürüyor. "Oh! Daha önce hiç

Elf filmindeki gibi mi?"

Başımı sallıyorum ve o da inliyor. "Ben önden gitsem sorun olur mu?"

"Sadece ne yapacağımı söyle. Ama bana filmi açıklayabilir misin?"

Başını sallıyor ve dizlerimiz birbirine değecek şekilde yaklaşıyor. "Elf olduğuna ve Kuzey Kutbu'nda yaşadığına inanan bir adam. Bebekken Noel Baba'nın çuvalına gizlice girmiş..." Bana tüm hikayeyi anlatıyor ve yarısına geldiğinde tanıdık gelmeye başlıyor.

"Bu bir Will Ferrell filmi mi?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Gördün mü?"

"Parça parça ama yeşil-sarı kıyafeti biliyorum." "Mükemmel."

Kalemi kâğıda koyar. "Öyleyse, küçük elfler yapacağız ve akçaağaç şurubu filmde çok büyüktü, bu yüzden onlardan biraz keseceğiz. Baston şekerler ve kartopları da. Aslında hayır..."

Onun zihninin çalışmasını ve fikirlerini hayata geçirmesini izlemek bütün gece yapabileceğim bir şey. Kalemine vuruşunu, karalamalarını ve bir şeyler çiziktirmesini. Herhangi bir fikri ortaya atmaktan çekinmiyor ve bu beyin fırtınası seansı sırasında ona biraz daha fazla aşık oluyorum.

"Herkes hazır mı?" Gwen çağırıyor.

O yarım saat çok hızlı geçti.

"Villalarınıza gidin ve iki saat içinde villanızın kapısının önünde olmalısınız."

"Kurallar biraz katı, değil mi?" Villamıza koşarken Brynn'e söylüyorum.

"Bu işi ciddiye alıyoruz," diyor arkasına bakmadan.

Ben yetişiyorum ama o bir buz parçasına basıp kayıyor ve geri düşüyor. Kollarım onu yakalamak için uzanıyor ama ayağım aynı buz parçasına takılıyor,

ve ikimiz de düştük. Yapabildiğim tek şey manevra yaparak bizi betondan kar yığınının üzerine çıkarmak oldu.

"Mükemmel! Güç çifti düştü. Herkes acele etsin!" Carter, Faith'le birlikte bizim villamızın yanındaki villaya girerken çılgınca gülerek bağılıyor.

"İyi misin?" Diye soruyorum ama koşarak ayağı kalkıyor.

"Zamanımız doldu!" Ben yerde yatarken Brynn hızla kendine geliyor ve onu tekrar kollarıma almanın keyfini çıkarıyor.

Kalktım ve onu içeri kadar takip ettim.

Çoktan inşaat kâğıtlarını karıştırmaya, yeşil ve sarı renkleri çıkarmaya başladı. "Akçaağaç şurubu şişelerini sen yapabilir misin? Buddy'leri ben yaparım."

"Evet." Başımı

salladım.

"Mükemmel."

İkimiz yalnızken biraz sohbet etmek için zamanımız olmasını umuyordum, onu biraz kazanmak için bu fırsatı değerlendirmek istedim. Ama yarışma yüzünden dikkati çok dağınık olduğu için bir ilerleme kaydedemedim. Belki de bu bir tasarımdır.

* * *

Bir saat sonra, yerimiz ve sehparamız anaokulu odası gibi görünüyor ama ağaç bir araya geliyor. Ben çelenkleri yaparken Brynn de Buddy karakterlerinin yüzlerini çiziyor. Hâlâ tamamlamamız gereken baston şekerler ve kartopu yığınları var.

"Sen bir dahisin," diyorum çünkü böyle bir şeyi asla bulamazdım. Ne yapacağıma karar vermeden önce araştırırdım.

"Hayır." Başını sallıyor ve kalemiyle yüzleri eklemeye odaklanıyor.

"Biliyorsun, sınıfta senin teo- rilerini dinlemek için seni çok çağırdım. Asla standart değillerdi. Marka pazarlama konusunda bir yeteneğin var." Kâğıt çelenk halkalarını birbirine bantlıyorum, ki bunu büyük parmaklarımla yapmak zor. Ama Brynn ailesindeki diğer herkesin ilkokulda yaptıkları gibi renkli çelenk halkaları yaptığını söyledi ve bu şekilde yapmam için ısrar etti.

"Bundan keyif alıyorum. Seyirciyi bulmak, farkındalık yaratmanın yolunu bulmak. Ve başarılı olduğunda, bunu tekrar yapmayı denemek bir nevi yüksek bir şey, anlıyor musun?" Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor.

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Sadece gerçekten öğrettim."

İlk başta hiçbir şey söylemiyor ve ben belki de konuşmanın sona ereceğini düşünüyorum. "Neden öğretmenliği bırakmak istiyorsun?"

"Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum." Bunu ilk kez birine itiraf ediyorum. Tüm bilgimin gerçek dünyaya taşınıp taşınmayacağını görmek istediğimden beri yaklaşık iki yıl geçti.

"Dolandırıcılık mı?"

Neyse ki bana bakmıyor. Onun önünde bu kadar kaba olmak istemiyorum, bu yüzden meşgulmüş gibi davranırsak daha kolay olur. Çelengi kesmeye devam ediyorum.

"Takdire şayan, biliyor musunuz? Sizin ve diğer öğrencilerin iş gücüne katılma ve ilkeleri uygulamaya koyma şekliniz. Eminim bir sonraki projeye nasıl geçeceğinizi değiştiriyor ve yeniden şekillendiriyordur. Diğer insanların hipotezlerini, başarılarını ve başarısızlıklarını yeniden anlatıyorum."

Kalemi bırakıyor ve koltuğa yaslanıyor. "Bunu görebiliyorum ama derslerimizi anlatırken her zaman farklı bir bakış açınız vardı."

Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için ne söyleyeceğinden korkuyorum. Kalemini alıyor ve yüzleri çizmeye devam ediyor.

"Derslerini dört gözle bekliyordum. Bil diye söylüyorum." Gülümsememi bastırdım. "Ben yakışıklı bir adamım."

Kara kirpiklerinin arasından bana bakıyor, eli hâlâ kalemine sarılı. "Tek sebep bu değildi." Gülümsüyor ve bu, hedefi vuran bir ok gibi kalbimi delip geçiyor.

Tüm bu inşaat kağıtlarını itebilmek, onu halıya yatırabilmek ve dudakları morarana kadar öpebilmek için her şeyi yapardım.

Yerden kalkıyor ve küçük Buddy'leri bir yığın halinde bir araya getiriyor. "Zaman dolmadan çalışmaya başlasak iyi olur."

Son bir saat boyunca sadece yaptığımız işler ve ağacın genel görünümü hakkında sohbet ediyoruz. Onunla birlikte çalışmak garip bir şekilde huzur verici ve bir fikrimiz olduğunda birbirimize duyduğumuz karşılıklı saygı cesaret verici. Hatta çelenklerin ağacın etrafını sarmak yerine tepeden aşağı inmesi fikrimi bile kullandı.

İki saatin sonunda herkesle birlikte biz de dışarı çıkıyoruz. Villaların diğer tarafından başlamaya karar verdiler ve bizimkini en sona bıraktılar.

Andrew ve Kenzie Noel Baba temalı bir parti düzenlediler ve ağacı gerçek bir Noel Baba yaptılar. Aslında Andrew'un bunu başarmasına şaşırdım ve parti planlama onun işi olduğu için büyük kısmını Kenzie'nin yaptığını sanıyorum. En büyük rakibimiz onlar olabilir.

Tre ve Tessa'nın teması beyaz Noel'di ve yaptıkları tüm karmaşık kar taneleriyle çok güzeldi.

Abe ve Gwen kendi ağaçlarını kardan adam ve dev bir silindir şapka ile süslediler.

Carter ve Faith'inki sanki bir grup çocuk tarafından dekore edilmiş gibiydi. Brynn kolumu dürttü ve çok renkli büyük halkalara doğru başını salladı.

Carter'ın ağacına çelenk olarak sarılmış kırmızı inşaat kağıdı. Onunla aramızda bir şaka olması güzel, yalan söyleyemem.

Gwen fotoğrafları çekiyor, sonra hepimiz sıcak kakao ve film için ana eve dönüyoruz. Her şey dakikası dakikasına planlanmış gibi görünüyor ve Brynn'le hiç yalnız zaman geçirebilecek miyim merak ediyorum.

"Biz buraya gelmeden önce rastgele seçimler yapıldı, bu yüzden kavga yok." Abe bir kâğıt parçası tutuyor ve televizyonun yanındaki duvara yapıştırıyor.

"O da ne?" Şaşırtıcı bir şekilde yanıma oturmuş olan Brynn'e soruyorum. "Noel filmleri listesi. Hazır ol çünkü bu hafta isterseniz de istemeseniz de tatil filmlerine doycaksınız." "Her yıl bir liste yapılır ve izledikçe üzerlerini çizeriz.

Onlar," diyor Tre, uyuyan Ryah'ı göğsünde tutarken.

Gwen yanımdaki sandalyeye oturmuş, kakaosunu yudumluyor. "Bu üçü küçükken günlerini televizyon karşısında hangi Noel filmini izleyeceklerini tartışarak geçirirlerdi."

"Ve her zaman oyumu kaybettim." Brynn Carter'a ters ters bakıyor. "*Kötü Noel Baba'yı* kaç kere izlemem gerekti?"

"Ki bu uygunsuzdu." Herkes gülerken Abe oğullarına ters ters bakıyor.

"Bu yılki listede yok," diyor Gwen. Tre ve Carter homurdanarak birbirlerine bakarlar.

Brynn kanepenin arkasından bir battaniye çekip kucağına seriyor. "Oynat'a bas."

Birisi ışıkları kısıyor ve televizyon önümüzde parlıyor. Açılış sahnesi b a ş l a d ı ğ ı n d a , ben hariç herkes bağırıyor, "*Noel Tatili!*"

Sonra hepsi birbirini işaret eder ve kimin önce söylediğini tartışır.

Andrew rekabetçi olduklarını söylediğinde, ne kadar olduğunu bilmiyordum.

Onu ve onları sevmeye başlıyorum. Bu muhtemelen iyi bir şey çünkü Brynn ile bir şansım olmasını istiyorsam, onların hayatımızın bir parçası olmasını istemeliyim. Belli ki hepsi birbirine yakın ve onun için çok şey ifade ediyorlar.

Aile.

Hâlâ anlamakta zorlandığım bir kavram.

On Yedinci Bölüm

BRYNN

O Bir kez daha boş bir villada uyandım. *Groundhog Day* gibi - yatak kaldırılmış, battaniyeler ve yastık kanepenin ucuna düzgünce yığılmış.

Yeni olan tek şey süslü ağacımız. Bugün kazanacağımızı biliyorum. Diğer ağaçlar kendi başlarına çok güzeldi ama bizimki onların liginde değil.

Üzerime bir sweatshirt geçiriyorum, botlarımı giyiyorum ve dün gece yaptığım gibi kaymamaya dikkat ederek asfalt yoldan ana kulübeye doğru yürüyorum. Kapıyı açar açmaz annemin kahkahasını duyuyorum.

Pierce'ın spor yaptığını sanıyordum ama mutfakta annemle birlikte, sanki yıllardır yapıyorlarmış gibi birbirlerinin etrafında dolaşıyorlar.

Annem kapı aralığında beni gördü. "Günaydın uykucu."

Villada başka kimse yok, bu yüzden nasıl en son uyanan kişi olabildiğimi anlamıyorum.

"Herkes nerede ve siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Gözlerimdeki uykuyu sildim ve at kuyruğumun yerini değiştirdim. Kendime çeki düzen vermek için zamanım olduğunu düşündüm, çünkü dün çocuklar spordan çok geç saatlere kadar dönmemişlerdi.

"Herkes villasında dinleniyor sanırım. Baban daha fazla yumurta almak için dışarı çıkmak zorunda kaldı."

Kahvaltı taburesinin üzerine kayıyorum. "Bu sabah çalışmıyor musun?" Krep hamurunu karıştırmakta olan Pierce'a soruyorum.

"Dünden beri biraz ağrım var. Günün büyük bir bölümünde ayakta durmaya alışkınım."

"Profesör olmak nasıl bir şey?" Ben kahvemi almak için tabureden inerken annem soruyor.

"Ben bakarım." Pierce elini tezgahın üzerinde benimkinin üzerine koyarak beni durduruyor. Bakışlarım onunkilere yöneliyor ve bana tatlı bir gülümseme veriyor.

"Ben hallederim." Elimi onunkinin altından kaydırıp içecek barına doğru yürüyorum. Pierce anneme üniversitede ders verdiğini anlatırken ben sürahidenden kahvemi doldurup sütümü ve cin- namonumu ekliyorum.

"Dün gece Brynn ile bu konu hakkında konuşuyordum. Hoşuma gidiyor ama sanırım artık öğretmekten daha fazlasını yapmak istiyorum ve yaşlandığımı fark ettim."

"Kaç yaşındasın?" diye soruyor, bildiğimden daha az ilgiliymiş gibi davranarak, bu ailenin vazgeçilmezi olan yoğurtlu parfe barı için meyve keserken.

"Dikkatli ol Pierce, küreği var," diyorum kahvemi yudumlayıp tabureye geri dönmeden önce.

"Oh, kes şunu, Brynn. Misafirimizi tanımaya çalışıyorum," diyor masumca.

"Otuz yaşındayım," diye cevap veriyor.

Eğer akıllı olsaydı, kızın tekrar sorup sormayacağını görmek için beklerdi.

"Çok yaşlı değilsin, değil mi Brynn?" Bana bakıyor, bir poşet granolaya uzanıyor.

"Ne için çok yaşlı anne?" İkimiz de ne ima ettiğini biliyoruz.

"Yeni bir kariyere başlamak için," diyor bana göz kırparak.

Anne, çöpçatanlık yapmayı bırak.

"Bu yüzden Brynn ile aynı yerde mülakat yapıyordum."

Poşet annemin elinden kayıyor ve granola tezgâhın üzerine dökülüyor. "Oh, kahretsin."

Temizlemesine yardım etmek için tabureden kayıyorum. Pierce da yardım etmek için krep karışımını ölçmeyi bıraktı.

"Kusura bakmayın, bu sabah biraz sakarım. Aslında ikinizin aynı işin peşinde olduğunuzu unutmuşum." Pierce ve ben düşen parçaları toplayıp aynı anda çöp kutusuna doğru yürürken o da gra- nolayı bitiriyor.

Hayat adil değil. Saçları berbat görünüyor ve keşke böyle görünmesinin sebebi ben olsaydım demekten kendimi alamıyorum. Hayır, istemezdim. Ne düşünüyorum ben?

"Pekâlâ, Pierce bunu alacak," diyorum, ondan uzaklaşıyorum ve kalçalarımın arasındaki ağrının geçmesi için gözlerimi kapatıyorum.

"Ben öyle düşünmüyorum. İşyerindeki başarılarınız çok önemli." Pierce çırpma telini alıyor ve ön kolları hamuru karıştırma hareketiyle birlikte esniyor. Kordonlu kaslar, derin damarlar. Tanrı yardımcım olsun, ön kolunu sanki sikiymiş gibi tarif ediyorum.

"Belki ikiniz için de yer vardır?" diye soruyor annem.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Şüpheliyim."

Neyse ki konuyu kapatıyor ve başka soru sormuyor.

"Bugün koşacak mısın?" Pierce bana sordu. "Emin değilim. Listedenden bir film daha çıkarabilirim."

"Tatilden sonra film izleyebilirsiniz. İkiniz de dağlarda olmalısınız." Annem yoğurtlu parfe barını masanın arkasındaki kasap bloğunun üzerine yerleştiriyor. Kaselerin ve kaşıkların olduğundan emin olmak için ileri geri gidiyor.

"Seninle gelmeyi çok isterim," diyor Pierce, ocağı yakıp ızgaranın üzerine tereyağı dökerken.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" Yeteneklerine şaşırarak soruyorum. Öyle bir tipe benzemiyor.

Göz ucuyla anneme bakıyor, sonra tekrar kreplere. "Um... yatılı okul."

Ağzım açık kaldı. "Yatılı okula mı gittin?" Başını sallıyor ve hamuru kaşıkla sıcak ızgaranın üzerine koyuyor.

Annemin ilgisini çektiği belli çünkü kalçasını tezgâha yaslıyor. "Kaç yaşından beri?"

"On bir ila on sekiz."

Vücut diline bakılırsa bu konuda konuşurken ne kadar rahat olduğundan emin değilim. Onu hiç görmediğim kadar içine kapanık.

"Oh... hoşuna gitti mi?" diye soruyor annem.

"Anne," diyorum, ona soru sormayı bırakmasını söyleyen bir bakış atıyorum.

"Sorun yok." Spatulayı eline aldı ve dik durarak annemden bana baktı. "Ailem ben on bir yaşındayken öldü, yani..."

Annemin gözlerini üzerimde hissediyorum ama Pierce'tan başka bir yere bakamıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Omuz silkiyor. "Uzun zaman önceydi. Vasiyetlerinde Andrew'un ailesinin benim vasım olmasını ama beni yatılı okula göndermelerini istemişler. Andrew'un babası kardeşinin isteklerine saygı duymak istedi ve öyle de yaptı."

Her birini çevirerek krepleri inceliyor ve ben de anneme bakmak için ayağa kalkıyorum.

Gözlerinde yaşlar var ama düşmelerine izin vermiyor, elini Pierce'ın omzuna koyuyor. "Ailen hakkında duyduklarıma üzüldüm. Böyle bir adam olduğun için seninle gurur duyarlardı. Yani, seni çok iyi tanımadığımı biliyorum ama bildiğim kadarıyla sen iyi bir adamsın."

"Teşekkür ederim, Gwen. Dediğim gibi, uzun zaman önceydi... her neyse, herkes bir noktada mutfakta çalışmak zorundaydı, ben de bir şeyler öğrendim.

çok." Başını sallıyor ve krepleri ızgaradan alıyor.

Kapı açılıyor ve babam elinde poşetlerle orada duruyor.

"Size yardım edeyim," diyorum ve kimse fırsat bulamadan tabureden iniyorum.

"Teşekkürler," diyor babam. "Burada neler oluyor? Hepiniz cenazedeymişsiniz gibi görünüyorsunuz."

"Oh Tanrım." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Abe," diyor annem sıkıntıyla ve elimden bir çanta alıyor.

"Ne dedim ben?" Diğer poşetleri tezgâhın üzerine koyuyor ve paketlerini açıyor.

"Onlara ailemin ben on bir yaşındayken öldüğünü söyledim." Pierce bunu o kadar soğukkanlı söylüyor ki, sanki yıkıcı bir şey değilmiş gibi.

Babam kaşlarını çattı. "Bunu duyduğuma üzüldüm." "Dediğim gibi, uzun zaman önceydi."

Pierce da aynı şeyi söyleyip duruyor ama zaman, anne babanızı bu kadar genç yaşta kaybettiğiniz gerçeğini gerçekten değiştirebilir mi? Bu izler bırakmış olmalı. Yalnız yaşamaya alışılabileceğini anlıyorum, ama bu zaten korktuğum şeyi doğruluyor-Andrew, Pierce'ın tek ailesi.

Ailemin ve kardeşlerimin destek sisteminden yoksun olmayı hayal bile edemiyorum. Bu nasıl bir his olmalı? Ve sonra aileniz, kederinizin ortasında bir grup yabancıyla birlikte yaşamanız için yatılı okula gitmenizi mi istiyor?

Babam başka soru sormuyor. "Bu krepler güzel görünüyor," diyor, ocağın yanından geçip dolaba b i r şeyler koyarken.

"Abe, ben diğerlerine bakmaya giderken Carter ve Faith'in dönüp dönmediğine bakabilir misin? Kahvaltının soğumasını istemiyorum." Annem kulübeden ayrılır.

"Az önce bir yerden döndüklerini gördüm, kapıyı çalıp haber vereyim." Babam annemi takip ederek kapıdan çıktı ve beni Pierce'la yalnız bıraktı.

İkimiz de bir şey söylemiyoruz ve ben onu izliyorum.

"Lütfen bana öyle bakma," diye fısıldıyor, tavaya yeni bir tur krep dökerken.

"Ben değilim." Başımı sallıyorum ama ailemin bu yüzden gittiğini biliyorum. Kendilerini toparlamak için.

"Öylesin. Ben iyiyim. Tek parçayım ve hayatımı yaşıyorum." "Pierce..."

Sonunda yukarı bakar. "İşte bu yüzden insanlara söylemekten nefret ediyorum. Şu anda yüzündeki ifadeden nefret ediyorum."

Adanın etrafında dolaşıyorum, ne yapacağımdan emin değilim ama içgüdülerimle hareket ediyorum çünkü onun yerinde olsaydım bunu isterdim. Kollarımı beline doluyorum ve başımı sırtına yaslıyorum. Derin bir nefesle yükselip alçalıyor. Arkasını dönmüyor ya da ellerini karnının üzerinde benimkilerin üzerine koymuyor. Ama en önemlisi, beni itmiyor.

Onun yaşadıklarını yaşayan herkes için kalbim parçalanırdı, ancak hikayesinin içimde yarattığı ekstra katmanları görmezden gelemiyorum çünkü onu önemsiyorum. Ona karşı hissettiklerimi ne kadar bastırırsam bastırayım, oradalar.

Kapı açılıyor ve kollarımı hızla belinden çözüyorum, gözlerimi siliyorum ve bir şey arıyormuş gibi yapmak için buzdolabını açıyorum.

"Yoğurtlu parfe. Tessa'nın favorisi." Tre kucağında Ryah ile içeri girer.

Pierce'ın henüz bir araya getiremediğim karmaşık duyguları için iyi bir dikkat dağıtıcı olacak.

On Sekizinci Bölüm

PIERCE

A ndrew ve ben dışarıda ateş çukurunun yanında oturuyoruz, duman oturduğumuz yerden sandalye halkasının diğer tarafına doğru sürükleniyor.

Brynn ve ben ağaç süsleme yarışmasını kazandık, bu yüzden panoya çıktık. Bu gerçekten umurumda değil, ama Brynn'in yüzünde daimi bir gülümseme yarattı, bu yüzden bu iyi bir şey.

"Brynn ve Gwen'e... ailemden bahsettim," diyorum parmağımı botuma vurarak.

"Brynn bilmiyor muydu?" Andrew sorar.

"Bunun uygun bir giriş cümlesi olduğunu düşünmedim. 'Ailem ben on bir yaşındayken öldü ve teyzem, amcam ve kuzenimle yaşamama izin vermek yerine yatılı bir okula gitmek zorunda kaldım. Bu onun yüzüne kırmızı bayrak sallamak gibi bir şey olurdu."

Birasını yudumluyor ve gözlerini ateşe dikeyor. "Ne dediler?"

Sanki bir asır önceymiş gibi, Andrew ile yatılı okula gönderilmem hakkında konuştuk. Babasının kararı yüzünden kendini suçlu hissediyordu ama bu onun suçu değildi. Amcamı bile suçlamıyorum. Annemle babamın neden beni seven herkesten uzaklaştırmak için sahip oldukları tüm parayı amcamın kullanmasını istediklerini anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim, ama yine de sanki annemle babamı o kadar iyi tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. Yirmi üçüncü yaş günümde fark ettim ki

Ailem olmadan geçirdiğim hayat, onlarla geçirdiğim hayattan daha uzun sürdü ve bu zor bir farkındalıktı.

"Sanırım Gwen ağlamak üzereydi ama Brynn'den bir kucak aldım." Espri girişimim başarısız oluyor çünkü Andrew beni çok iyi tanıyor ve bunu yanıma bırakmıyor. "Hadi dostum, sarıldım."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sarılmaktan daha fazlasını istediğine eminim."

Haksız değil.

"Bunca zaman sonra bunun bir şeye dönüşebileceğini düşündüğüm için deli miyim?" diye soruyorum. Daha fazla zorlamak istiyorum ama çok fazla, çok erken davranıp onu daha da uzaklaştırmaktan korkuyorum.

"Ben kimim ki söyleyeyim? Bir elfe aşık oldum."

Gülüyorum çünkü onun ve Kenzie'nin ilk tanışmaları komikti.

"Ciddiyim, aşk s i n s i c e yaklaşır. Bu kesinlikle

Kenzie ve ben ilk görüşte aşık olduk, ama kısa süre sonra sahip olduğum her dakikayı onunla geçirmek istedim ve bu daha güçlü bir şeye dönüştü. Ama benim için durum farklıydı. Kendimi ortaya koymaktan korkuyordum. Yanılıyorsam düzelt ama bu senin ilk seferin, değil mi?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Ben bakire değilim." Yine mizahla konuyu saptırmaya çalışıyorum çünkü Brynn'e karşı hissettiğim yeni duygulara ne kadar sahip çıksam da bunun geleceğim için ne anlama gelebileceğinden endişeleniyorum. "Hiç aşık olabileceğimi hissettiğim biri olmadı, hayır."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Dürüst olmak gerekirse, sana gizlice yaklaşma olayı mantıklı. Ateşli bir kızı eve götürüp becereceğimi ve sonra da defolup gideceğini sanıyordum. Ama sonra, gece kalmasını istedim ve ertesi sabah onunla daha fazla zaman geçirmek istedim. Bütün o sömestri onunla sınıfımda kafamda sürekli bir savaşla geçirdim-kuralları çiğnemek, onunla gizlice çıkmak... ama ben bir korkaktım."

"Gelecekteki kariyerini düşünüyordun."

Başımı sallıyorum, biramı geri deviriyorum. "Bu benim en büyük pişmanlığım olabilir."

"Dostum, o gençti. O zamanlar işe yaramayabilirdi. Gitmesi ve hayatının bir kısmını yaşaması gerekiyordu."

Andrew haklı, biliyorum. Ama bu şekilde davranmak zorunda değildim. Benim asıl endişem, bunu bizim için tamamen mahvedip mahvetmediğim.

Bakışlarım ateşten ana evin pencerelerine doğru süzülüyor. Brynn kucağında Ryah ile dans ediyor, yeğeninin bulaşıcı gülümsemesi sergileniyor. İşten eve döndüğümde bu görüntünün aynısını kendi kızım ile gördüğümü hayal ediyorum.

"Peki ya iş meselesi?" Andrew beni şimdiki zamana geri getirdi.

"Emin değilim. Daha kaç başvuru olduğunu bile bilmiyorum. Londra'da da birkaç ipucum var."

"Gerçekten mi?" Andrew iç geçirir. "Seni kendime yakınlaştırmayı umuyordum."

Andrew olmadan hayatımın nasıl görüneceğinden emin değilim. Yıllar boyunca benimle iletişimde kaldı ve ailemizle hiçbir şey yapmak istemediğim zamanlarda arkadaşlığımızı zorladı.

Daha genç, daha suçlu versiyonum Andrew'a bir aileyle büyüdüğü için kızıyor ve babasından beni yatılı okula gönderdiği için nefret ediyordu. Ama büyüdükçe olgunlaştım ve onların suçlanmaması gerektiğini anladım. Aslında kimse değildi. Bu sadece hayatın bize sunduğu boktan bir durumdu.

"Neler olacağını göreceğiz ama Brynn'in yerine işi almak bir mucize olur. Portland'daki şirketi hakkında biraz araştırma yaptım ve orada harika işler çıkarmış."

Kıkırdıyor. "Gururlu bir baba gibi konuşuyorsun."

Başımı salladım. "Hayır, sadece yeteneğini görüyorum. Benim sınıfımdayken de görüyordum, o yüzden şaşırmadım. Dürüst olmak gerekirse kıskanıyorum."

Birkaç dakika hiçbir şey söylemiyoruz, sadece gecenin soğuk havasını yalayan alevlere bakıyoruz.

Kenzie kafasını kapıdan çıkarır. "Üzgünüm çocuklar, ama zamanı geldi."

"Seni gerçekten konfor alanının dışına itiyor." Biramın kalanını içip ayağa kalkıyorum.

"Evet, bana yaptırdığı şeyleri sana anlatsam muhtemelen bayılırsın ama bu onu mutlu ediyor ve onun mutluluğu da beni mutlu ediyor. O da beni daha iyi bir adam olmaya itiyor." Elini omzuma koydu. "Bana bir iyilik yapar mısın? Kalbinin sesini dinle ve şüphelerine kulak asma, tamam mı? Onlar zaman kaybı ve zaten genellikle doğru değiller."

Başımı sallıyorum ama söylediği kadar kolay değil.

Tüm bunlar benim için yeni. Aile, duygular, ama en önemlisi arzu - hayatımı onlarsız mutlu bir şekilde yaşarken bunları istemem gerçeği.

* * *

"Pekala, kurabiyeleri dağıtacağım ve süslemeyi bitirdiğinizde Facebook arkadaşlarınızın oylaması için fotoğraf çekeceğiz. Genelde en güzel kurabiyeyi seçeriz ama bazılarımız diğerleri kadar sanatsal olmadığı için bu yıl bunu karıştıracacağız."

Tre öksürerek "Carter" dedi.

"Bir daha bilgisayar tavsiyesine ihtiyacın olduğunda beni arama." Carter ona parmağını gösterdi.

Tre, "Merak etmeyin, bilgisayarımı nasıl kapatıp tekrar açacağımı biliyorum," diye şaka yapıyor.

Carter kâseden bir lokum fırlatır ve lokum Tre'nin alnından seker. Tre serpmeye şekerleri alır ve Carter'a fırlatır.

Gwen, Brynn'in önüne bir kurabiye koyarak, "Sen temizleyeceksin," diyor. "Bunlar çirkin kazaklar. Kurabiyeni en çirkin kazak gibi süsle ve kimin kazanacağını görelim."

Sanki öğretmenimizmiş ve hepimiz ilkokuldaymışız gibi ekip üyeleri arasındaki tabağa birer kurabiye koyuyor. O ve Abe masanın başına oturuyor.

"Yarım saatin var. Git," diyor Abe.

Herkes dağılıyor, kremaya uzanıyor, dirsek vuruyor ve ben arkama yaslanıp sahnenin gelişimini izliyorum. Brynn ikimiz için de bu işi halletti.

"Herhangi bir fikrin var mı?" diye soruyor istediği tüm malzemeleri topladıktan sonra.

Kurabiyeye başımı salladım. "Elinden geleni yap."

Gülümsüyor ve dikkatini kurabiyeye veriyor.

"Yarın spor salonuna geliyor musun Pierce?" Tre soruyor. Ortaklıktaki erkeklerin çoğu kurabiye yarışmasına katılmıyor. Abe bile.

"Sanırım antrenmanı abarttım ve dün bütün gün kayak yaptım." Doğrulup elimden geldiğince sırtımı esnetiyorum. "Çekyat yardımcı olmuyor."

Brynn göz ucuyla yukarı bakıyor ama bir şey söylemiyor.

"Hadi ama Brynn, hepiniz 'bağımsız kadın, kükrediğimi duy' diyorsunuz. Neden her gece değiş tokuş yapmıyorsunuz?" Carter soruyor.

Brynn kırmızı bir tarçınlı şeker alıp ona fırlatıyor. Gözüne isabet ediyor.

"Kahretsin, gözüm." Gözünü kapatıyor.

Brynn Tre'ye bakıyor, büyüdüğüleri dönemde Carter'la ilgili olduğunu tahmin ettiğim bir tür anlayışı paylaşıyorlar.

"Anladığım kadarıyla spor salonunda olmayacaksın?" Tre, Carter'a sorar.

"Sanırım Faith ve ben yarın uyuyacağız. Yani, uyandırma çağrısı yok."

Tre, sanki Brynn kalıcı bir hasar vermiş gibi gözlerini kırıştırmaya devam eden kardeşini görmezden gelerek bana dönüyor. "Egzersizden önce yaptığın esneme hareketlerini seviyorum."

Her şeyi gevşetmek için egzersiz yapmadan önce yirmi dakika kadar esnemeyi sevdiğim hakkında sohbet etmeye devam ediyoruz. Tre oldukça sakın biri ve kız kardeşi ve benim hakkımda sorular sorarak ya da cinsel imalarda bulunarak beni rahatsız etmiyor. Gerçekten çıkıyor olsaydık nasıl davranırdı emin değilim.

"Brynn, sen de gel," diyor Tre.

"Tatildeyim." Kurabiyesinden başını kaldırmıyor, süveter kurabiyenin üzerinde mükemmel dalgalı çizgiler çiziyor.

"Pierce çekyatta yatıyorsa başka egzersiz yapamazsın." Carter gülüyor. "Ahh. Siktir." Uzanıp bacağına ovuyor.

"Dil, etrafta küçük kulaklarımız var," diyor Gwen, en az kızı kadar kurabiyesine konsantre olarak.

Abe şu anda çocuklarla birlikte oyuncakların olduğu köşede. O harika bir dede, Ryah ile her zaman olabildiğince çok vakit geçiriyor.

"Demek fırıncısın?" Tessa'ya sordum.

Tre kolunu karısına doluyor. "En iyisi."

Gwen boğazını temizliyor ama sonra gülüyor. Başka kimse bir şey söylemiyor ve ben de bunun benim dahil olmadığım bir şaka olduğunu hissediyorum.

"Aslında bugün iş ortağım Brynn'den bir telefon aldım. Daha fazla sosyal farkındalık yaratmak için çalışmamız gerektiğini düşünüyor ve Portland'a döndüğünüzde belki biraz

fikirler. Sana para veririz." Tessa kremasını bırakıp arkasına yaslandı ve tabağı Tre'ye doğru kaydırđı. "Ben yaptığın şeyi görmezden geliyormuş gibi yaparken sen de benim için çirkinleştir."

Herkes kurabiyesinin çirkin bir kazağı olduğı için gülüyor, ancak kurabiyenin süslemeleri yenemeyecek kadar güzel görünüyor.

Tessa baktığımı fark etmiş olmalı çünkü "Gündüz işinin laneti" diyor.

"Çok yeteneklisin," diyorum.

"Öyle değil mi?" Brynn oturduğu yerden kalkıp kurabiyesini inceliyormuş gibi bakıyor. "Şeker konusunda ne kadar sanatsal olduğunu çok kıskanıyorum."

Kolumu Brynn'in sandalyesinin arkasına doladım. "Herkesin kendine göre yetenekleri vardır. İnsanların bir şey satın almak istemesini sağlama konusunda harikasın."

Yanakları pembeleşiyor ve ondan bir kızarıklık çıkarmak iyi hissettiriyor. Masaya baktığımda Gwen, Tessa ve Tre'nin hepsi yıldız-

bana aptalca gülümsüyorlar. Bu gülümsemeleri Brynn'i geri kazanma görevimde ilerleme kaydettiğim anlamına alıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

BRYNN

Pierce ve ben *Dört Noel*'i izledikten sonra villamıza dönüyoruz. "Bu filminden oldukça keyif aldım," diyor.

Kapının şifresini giriyorum ve ağacımıza hayranlıkla bakarak içeri giriyorum. Daha önce ayrıldığımızda fişe takılı bırakmışım, bu yüzden üzerindeki ışıklar odayı sıcak bir parıltıyla dolduruyor.

"Yarın kendi oyunumuzu oynamalıyız. Cin-gerbread evi gecesi olduğundan eminim çünkü annem onları sergilemek isteyecek, sonra herkes Noel'den önce yemek için onları ayıracak."

"Birkaç fikir çizmek ister misin?" diye soruyor, yanımdan geçip kanepeye doğru yürürken.

"Bunu yapmak ister miydin?"

"Senin hakkında anladığım tek şey kazanmayı ne kadar çok sevdiğin, bu yüzden zencefilli kurabiye evi yarışmasını kazanmamız seni mutlu edecekse, defterimi alacağım."

Kanepenin yanındaki çantasına uzanıp kucağına bir not defteri getirmesini izliyorum. Yanına oturuyorum ve televizyonu açıyorum. "Biz bunu yaparken film izlemek ister misin?"

Bana bakıyor ve bakışları dudaklarıma düşüyor. "Lütfen beni böyle umutlandırma."

"Ne?" diye soruyorum ve bakışları tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı süzülüyor. "Biz yaparken mi?" Sırıttıyor.

Omzunu itiyorum, o da dengesini kaybetmiş gibi yapıp gülüyor.
"Pis akıl."

"Sadece sana gelince."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. Bu sabah bize ailesini çok genç yaşta kaybettiğini ve yatılı bir okula gittiğini söyledikten sonra, kalan acıyı dindirmek istedim ama ona sarıldığımda karşılık alamadım, bu yüzden bunu hala hassas bir konu olduğuna dair bir işaret olarak kabul ettim.

"Anneme mutfakta bu kadar yardım ettiğin için teşekkürler," diyorum ve Pierce'ın da hoşuna gidebilecek iyi bir tatil filmi bulmak için yayın kanalında geziniyorum.

"Yemek yapmayı seviyorum. Kafamı boşaltıyor." Defteri açıyor. Ayaklarını sehpaye dayamak için bacaklarını uzatmış, bileklerini çaprazlamış. "Ne düşünüyorsun?"

En sevdiklerimden biri olduğu için *Surviving Christmas*'a tıklıyorum ama yüzümü Pierce'a dönüyorum. "Geçmişte mesele evler değil, evin etrafındaki eşyalar olurdu."

"Ön verandadaki salıncak gibi mi?" Göz ucuyla yukarı bakıyor.

"Ne?" Başımı eğiyorum.

Bana cevap vermeden, etrafını saran bir ön sundurması olan zencefilli bir ev çiziyor ve kaleminin ucuyla sundurma salıncağını koyabileceğimizi düşündüğü yeri işaret ediyor. "Buraya mı?"

"Pierce." Ses tonum sorgulayıcı. Düşündüğüm şeyi mi yapıyor?

Onu yerine çeker. "Bence burası iyi bir yer. Ve bahçenin ön tarafına bir çit, değil mi? Bunu da istemiştin." Kaldırımın ön kapıya kadar uzanan tuğla bir yola açılan sallanan bir kapısı olan küçük bir çit çizmeye devam ediyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Pierce."

Bana aldırış etmiyor ve birlikte geçirdiğimiz son gece ona tarif ettiğim hayalimdeki evi çizmeye devam ediyor. Ona hayatımda ne istediğimi söylemek çok kolaydı.

"Basit bir hayat, değil mi? Aileniz gibi bir evlilik. Önünde salıncak ve çit olan bir ev, böylece çocuklarınızı oynarken izleyebilirsiniz? Oh bekle." Kalemı tekrar kâğıda bastırıyor. "Bir köpek."

"Pierce..." Sesim artık boğuk bir fısıltıya dönüştü. Ona söylediğim her şeyi hatırladığına inanamıyorum.

"Bu doğru mu?" diye soruyor, sanki bir mimarmış gibi bana uzatıyor.

Söyleyecek söz bulamıyorum çünkü mükemmel. "Evet," diyorum arkamı dönüp televizyona bakarak.

"Unutacağımı mı sandın?" diye sorar, sesi ciddidir.

"Belki de." Kucağıma bakıyorum, ellerimi kalçalarımın altına sokana kadar parmaklarım kıpırdıyor.

"Neden? Bu konuşmayı birçok kez düşündüm. Evliliklerini baş tacı ettiğin ebeveynlerini merak ettim. Acaba ben de senin baban hakkında düşündüğün kadar beni düşünmeni sağlayabilir miydim? En önemlisi, sana o hayatı verebilecek kadar şanslı bir adam olabilir miydim?"

Ayağa kalktım, nereye gideceğimden emin değildim ama burada daha fazla oturamazdım. "Sen..." Derin bir nefes alıyorum. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Ne yapıyorum ben? Birlikte geçirdiğimiz zamanı anlatıyorum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bana hiçbir şey söylemedin. Tüm bunlar benim kendimi sana açtığımı ve senin bana kendin hakkında hiçbir şey anlatmadığını doğruluyor. Senden sonra her erkekle peşine düştüğüm bağlantı... hepsi bir sahtekârlıktı çünkü bana ailenin ölümünden, yatılı okula gittiğinden ya da şimdi düşündüğümde hayatınla ilgili hiçbir şeyden bahsetmedin."

Ayağa kalkıyor ama bana yaklaşıyor. "Çünkü o acıyan bakışı istemedim. Senden değil. Bunun bana karşı hissettiklerini etkilemesini istemedim. Tanıştığımız o ilk gece ne anladığımı bilmek ister misin?"

"Pek sayılmaz." Başımı sallıyorum.

"Kocaman bir kalbin olduğunu ve diğer insanları içine alan insanlardan biri olduğunu. Ve şimdi ailenle tanıştığımı göre, bunun sende doğuştan beri var olduğunu görüyorum. Hepsi misafirperver ve rahat olmama yardımcı olmaya çalışıyorlar. Diyelim ki ilk gece boktan geçmişimi senin kucağına bıraktım - benim hakkımda gördüğün tek şey bu olacaktı."

"Bunu bilmiyorsun. Bana bir şans vermedin."

Yanımdan geçip portmantodan paltosunu alıyor ve omuzlarını silkerek yaklaşıyor, dudakları kulağıma çok yakın. "Biliyorum çünkü öğrendiğinde bana o kadar sıkı sarıldın ki yıllar sonra ilk kez gözlerim doldu. Bu beni güçsüz hissettirdi ve beni böyle görmeyi asla istemem." Dönüp kapıyı açıyor ve gidiyor.

Yirmi dakika geçti ve Pierce'tan hâlâ bir iz yok. Kapı çalındığında, belki şifreyi unutmuştur diye düşünerek kapıyı açıyorum. Ama tabii ki o değildi.

Annem pijamalarıyla duruyor, paltosunu üzerine sarmış. "Pierce'ın gittiğini gördüm." Kollarına atılıyorum, o da beni sarıyor ve ellerini sırtımda gezdiriyor. "Sonunda benimle konuşmaya hazır mısınız?"

Paltosunun içine doğru başımı sallıyorum ve o da kapıyı kapatabilmem için beni içeri itiyor.

"Baştan başlamak ister misin?" Kahve cezvesinin yanına gidiyor ve makineye bir sıcak kakao kapsülü yerleştiriyor.

Demlenirken ona hikayemizi anlattım. Beni bardan almasını, Londra'da dolaşmamızı, dairesini ve hafta sonunu onunla geçirmemi.

"Oraya tekrar gitmek istediğimden emin değilim," diyorum.

Bana bir fincan kakao uzatıyor ve kendi fincanıyla kanepeye oturuyor. "Brynn, sende her zaman böyle bir sertlik vardı. Ukala. Kardeşlerine ayak uydurmak istemen seni sert biri yaptı ve bir şey dışında senin için endişelenmem gerektiğini hiç hissetmedim." Kalbime doğru başını sallıyor. "Kalbin her zaman açıktı ve Londra'dan döndüğünde birinin seni incittiğini hissettim. Aşka eskisi gibi özgürce ve kollarını açarak yaklaşmıyordun. Eve kimseyi getirmediğin, bir erkekten bahsetmediğin sürece bu varsayımım pekişti. Şimdi o adamla tanıştım-"

"Kalbimi kırmadı. Onu sadece birkaç aydır tanıyordum ve bir hafta sonunda bitti." Kakaomu yudumluyorum.

Annem bana bakıyor. "O bir şeyi kırdı. Belki de bir ilişkinin başlangıcında o umuda kapılma yeteneğindi. Belki de seni tekrar incinmekten korkar hale getirdi." İç geçiriyor. "Babanı ve beni suçluyorum. Sana çok iyi bir hayat gösterdik." Gülüyor.

"Anne." Başımı ona doğru salladım.

"Biliyorum. Biliyorum. Ama bence o senin hayatın her zaman kolay olmadığını ilk fark edişindi. Pierce kalbinizi kırmamış olabilir ama belki de ruhunuzu ezdi. Gerçi kendisi de gençti. Ve şimdi geçmişini biliyorum, bu genç bir adam için başa çıkılması gereken çok fazla şey."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Ondan hâlâ hoşlanıyor musun? Şu kelebekler uçuşuyor mu?" Başımı salladım.

"Londra'dan sonra hayatta kaldın mı?" Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum.

"Eğer bu iş yürümezse, canın yanacak ama geçen sefer olduğu gibi bunun da üstesinden geleceksin. Buna layık birini sevmek asla bir hata değildir, her şeyi göze almak asla bir pişmanlık olmamalıdır. İşler yolunda giderse, pişmanlık yoktur ve bunu bilmenin tek yolu üzerine gitmektir. Ya geleceğiniz aşkla doluysa?"

Başımı arkaya sallıyorum. Annem her zaman en iyi konuşmaları yapar ve işte tam da bu yüzden önce ona gitmek istemedim. Pierce'a bir şans daha vermem için beni cesaretlendireceğini biliyordum. Ve bu korkutucu. Öyle olması gerekse de gerekme de öyle.

"Gördüğüm kadarıyla olgun ve geçmişine sahip çıkıyor. Olduğu kişi ile barışık. Kendine güveniyor, saygılı ve seninle yaptığı hataların farkında." Kakaosunu masanın üzerine koyuyor. "Sana bakışı, Brynn..."

Başımı sallıyorum, bana söylemesini istiyorum ama aynı zamanda istemiyorum. "Senin için hep istediğim şey buydu. Tıpkı Tre'nin bana Tessa eve. Carter." Başımı ileri geri sallıyor. "Geleceğin ona ne getireceğini göreceğiz."

İkimiz de gülüyoruz. Faith'i severim ama ona çok teslim oluyor. "Teşekkürler anne."

Yaklaşıyor ve bana sarılıyor. "Her zaman. Onunla savaşarak zaman kaybetme. Sadece seni nereye götürdüğünü gör. Hayatın tüm amacı bu."

Kapı açıldığında başımı salladım. Annemin omzunun üzerinden baktığımda Pierce'ın kapıda durmuş bize baktığını görüyorum.

"Bu o, değil mi?" diye fısıldıyor annem. "Evet."

"Bu iş sende ve işler kötüye giderse, tekrar kendi başına ayakta durabilene kadar tüm aile sana destek olacak." Geri çekiliyor. "Ve

kardeşlerin onun kışını tekmeleyecek." Başımı sallamadan önce gözleri birkaç saniye benimkilerle buluşuyor.

Ayağa kalkıyor. "Merhaba Pierce." Sonra televizyona bakar. "Brynn'in en sevdiği film, *Surviving Christmas*. Güzel bir film. Sabah görüşürüz." Yanından geçerken elini Pierce'ın üst koluna koyuyor.

Bakışları benimkine sabitlendi. Annem haklı - neden sadece şansımı deneyip sonunda işe yaramasını ummayayım ki?

Yirminci Bölüm

BRYNN

M Annem Pierce'ı villaya itiyor ve kapıyı kapatıyor.
"Merhaba," dedim. "Nereye gittin?"

Ceketini ve botlarını çıkarıp ikisini de kapının yanına bırakıyor.
"Yürüyüşe çıktım ama hava çok soğuk, o yüzden fazla dayanamadım."

"Hmm... bu biraz zayıf," diye şaka yapıyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor. "Evet, tamam, kötü zamanlama." Yanımdaki yeri okşuyorum. "Konuşabilir miyiz?"

Gidip kanepeye oturuyor.

"Özür dilerim," diyorum, bu konuyu nasıl açacağımdan emin olamayarak. Çok yetişkince görünüyor ve ben ciddi konularda her zaman iyi değilimdir.

"Özür dilemene gerek yok. Bu benim kendi sorunum ve hepsini sana yüklememeliyim." Gözleri televizyonda kaldı.

"Bana bakabilir misin?"

Bana doğru döndü. "Sorun değil, Brynn. Öfkeyle çıkıp gittiğim ya da beni rahatlatmaya çalıştığın için kendini kötü hissettirdiğim için özür dilerim. Seninki doğal bir tepkiydi."

"Tanrım, Pierce, benim için biraz daha düşünmek ister misin?"

Başını geriye doğru kaldırdı. "Sana bunun benim hatam olduğunu söylüyorum." "Yanılmışım."

Şaşkın bakışları arasında ona bebeğine hamile olduğumu söylediğimi sanırsınız. "Hayır."

"Evet Pierce. Seni o otelde gördüğümde, büyük bir parçam odana girip içki davetini kabul etmek istedi ama o aylarda görmezden gelinmenin tüm öfkesi geri geldi ve dışarı çıktı. Sana soğuk davranıyordum ama bu annem yüzünden şimdi fark ettiğim koruyucu bir mühürdü."

Yüzü yumuşuyor ve bana tamamen bakabilmek için vücudunu çeviriyor. "Ne demek istiyorsun?"

Yutkunuyorum, kucağıma bakıyorum ve geri kalkıyorum. "Aramızda ne olduğunu görmek istiyorum."

"Anlamı?"

"Yani bize bir şans daha vermek istiyorum. İki farklı ülkede yaşadığımızı ve aynı iş için rekabet ettiğimizi biliyorum, ama... ah, bilmiyorum. Sadece bu haftanın geçip gitmesine izin verirsem, bunun işe yaramamasından daha fazla pişman olacağımı düşünüyorum. Bu mantıklı mı?"

"Evet, kesinlikle." Yaklaşıyor ve elinin yüzümü korumak için yükseldiğini görüyorum.

"Seni o yatağa götürüp her şeyi geride bırakmayı çok isterdim ama henüz hazır değilim."

Geri çekilir ve başını sallar.

"Tamam." "Umarım hayal kırıklığına uğramazsın."

"Asla. Beni hayal kırıklığına uğratma konusunda endişelenme. Altı yıl bekledim, sen hazır olana kadar bekleyeceğim. Sadece zamanını söyle."

Başımı salladım. "Filmi izlerken sarılmaya razı olur musun?"

"Yerleşmek mi? Kahretsin, seni asansörde gördüğümde beri kollarımda istiyorum." Doğruldu ve ayaklarını önündeki masanın üzerine koydu, kolunu kanepenin arkasına koyarak beni bekledi.

Vücuduna sokuluyorum ve lanet olsun, çok güzel kokuyor. Eğilip onu içime çekiyorum. Kıkırdıyor, muhtemelen tam olarak ne yaptığımı biliyor.

"Sarılma konusunda sana zorluk çıkardığım için özür dilerim. Konu geçmişim olduğunda tam bir göt deliğiyim."

Başımı salladım. "Sana söylemek istediğim tek şey, insanların seni teselli etmek istemesi yüzünden kendini güçsüz hissetmemen. Sana sarıldım çünkü seni önemsiyorum ve yüzünde gördüğüm acıyı hafifletmek istedim. Senin için üzüldüğümde değil."

Başını salladı. "Teşekkürler." Eli kolumdan aşağı iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor.

Filmi izliyoruz ve evet, en sevdiğim film ama ailemle birlikte izlediğim diğer iki filmde daha fazla keyif almamı sağlayan bir ağırlık var üzerimden.

* * *

Ertesi akşam, annem Tre ve Tessa'nın çirkin süveterleriyle kurabiye dekorasyonu yarışmasını kazandıklarını söyler. Carter bunun Tessa'nın profesyonel olmasından ve annemin arkadaşlarının aslında en kötü değil en iyi görünen kurabiyeyi değerlendirmesinden kaynaklandığı konusunda ısrar eder.

Bu durumda Pierce ve ben Tre ve Tessa ile eşit durumdayız, ancak daha katılmamız gereken çok sayıda etkinlik var.

Annem zencefilli kurabiye evi zamanının geldiğini söylediğinde odanın öbür ucundaki Pierce'a bakıyorum.

Masanın üzerine farklı şekil ve boyutlarda pişmiş zencefilli kurabiye koyuyor ve eğer istemiyorsak klasik evlere bağlı kalmak zorunda olmadığımızı söylüyor. Sorun şu ki, yeterince hızlı olmazsanız, Tre ve Tessa'nın geçen yılki evi gibi en çirkin ya da dengesiz bir yapı yapmak zorunda kalırsınız.

Sanki maraton koşmaya hazırlanıyormuşum gibi boynumu kırıyorum ve omuzlarımı yuvarlıyorum. Pierce gülüyor.

"Kavga etmek yok ve her serpinti toplanana kadar kimse buradan ayrılmayacak. Üç saatiniz var. Git!" Annem masadan uzaklaşıyor.

biz acele ederken, bir evin tüm parçalarını toplarken.

Neyse ki Nolan ve Ryah oyun parklarında uyuyorlar ve her şeye rağmen uyuyabileceklerini kanıtladılar. Belki de programlarının dışında oldukları ve temiz hava aldıkları için çok yorgun oldukları içindir. Bilmiyorum ama işe yarıyor.

"Çizimdeki gibi mi yapacağız?" Pierce bana soruyor.

"Ne çizimi? Bunu yaptığımızı biliyor muydun?" Carter beni işaret etti. "Hileciler!"

"Annemin her yıl zencefilli çörek evi yaptığını herkes bilir, bu yüzden ne inşa etmek istediğinizi düşünmediyseniz, bu sizin sorumluluğunuzdadır."

"Haklı olduğu bir nokta var, Carter. Ve bu, onu gerçekten inşa edebileceği anlamına gelmiyor." Tre'nin gözleri meydan okurcasına kalkıyor, ben de benimkileri kısıyorum.

Pierce'a doğru dönüp başımı sallıyorum. Zencefilli kurabiye parçalarını birbirine yapıştırmak için krema sürmeye çalışırken ellerimiz ve kollarımız birbirine dolanıyor. Zencefilli kurabiye evi süslemenin cinsel gerilim yaratabileceğini hiç düşünmemiştim ama çok yakınız ve dokunmaya devam ediyoruz. Tahrik olmaya başlıyorum. Misk kokulu kolonyasının da yardımı olmuyor değil. Boynuna eğilip içime çekmek istiyorum.

Saatler geçtikçe ona karşı yumuşadığımı hissediyorum. Belki de gardımı alıyorum, ama artık altı yıl önce tanıştığı o saf kız değilim. İşin içine seksi sokmadan ve bir şeyleri karmaşıktırmadan önce, dönüştüğüm kadını keşfetmesini ve hâlâ birbirimize uygun olduğumuzdan emin olmasını istiyorum. Bazı şeyler duygulardır.

Pierce meyan kökü ve krakerlerle bir salıncak yapıyor ve bir şekilde evimizin etrafını saran verandanın çatısına yapışmasını sağlıyor.

"Kahretsin, Wainwright, boş zamanlarında inşaat mühendisi misin?" Carter soruyor.

"Ortağım oldukça belalı, ha?" Masanın karşısından kardeşime sırtıtıyorum.

Herkes durup önce bana, sonra birbirine bakıyor.

"Az önce Pierce'a iltifat mı ettin?" Tre sordu.

"İnsanların iyi yönlerini görebiliyorum," diyorum, Sweet Tarts ile ön kapıya giden tuğla yolu yaparken.

"Geldiğinden beri Pierce'ınkini görmedin," diyor Carter. Onu masanın altından tekmeliyorum. "Ahh. Cidden, moraracak."

"Aptalca şeyler söylemeyi kes," diyorum.

"Carter, çatıyı sen yapabilir misin?" Faith soruyor.

"Evet, git Faith'e verimli bir ortak ol ve beni yalnız bırak." Onu elimle kovaladım.

Yapıyor, ama bence bunun nedeni yardım etmekten çok sevişmek istemesi. Her neyse, bu onu benden uzaklaştırıyor.

Üç saat göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor ve annem saati söylediğinde hepimiz şeker kaplı parmaklarımızı kaldırıyoruz.

Çocuklu çiftlerin biraz zor durumda kaldığını söyleyebilirim. Andrew bir kez Nolan'ı almak zorunda kaldı ve sonuç olarak evleri en iyisi değil. Tre evi inşa etti ve dekorasyonun çoğunu Tessa'ya bırakırken Ryah uyandıktan sonra onu meşgul etti. Emekli olmasına rağmen hâlâ çok askerî. Zencefilli kurabiye evi süsleme görevlerini verme biçiminde bile.

Carter ve Faith'in evi Ryah ve Nolan tarafından yapılmış gibi görünüyor. Belli ki bu onların uzmanlık alanı değil.

Annem bunun çoğunu babama bıraktı çünkü babam mükemmeliyetçi olduğu için üç saat sonra ancak yarısını bitirebilmiş olsa da, bunun onun en sevdiği yarışma olduğunu biliyor. Birkaç hedef.

Gözlerim Pierce'a kayıyor. Beni gizlice izliyor ve herkesin evini yargılıyor. Sırtışı çok seksi ve ben boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

Başka tarafa bak. Artık ona kendimi açtığım için, sanırım bir gecede daha çekici hale geldi. Bugün onu tepeden inerken izledim ve ceketini silerken kendimi zor tuttum. Başım büyük belada.

Annem her takımın zencefilli çörek evinin fotoğrafını çeker ve değerlendirme için Facebook'a yükler.

"Ve bu akşamın filmi... *The Holiday*," diye anons ediyor annem her şey temizlendikten sonra.

"Ryah'ya banyo yaptırmak için villamıza gidiyorum. Umarım daha önce çok fazla uyumadığı için yatar," diyor Tessa. "Sen burada kalabilirsin Tre, ben halledebilirim."

"Hayır, gidelim," diyor Tre, el sallayarak veda ederken.

"Biz de maalesef," diyor Kenzie. "Nolan çok keyifsiz. Noel'e kadar dayanabilmem için onun iyi bir gece uyumasına ihtiyacım var."

İyi geceler diyoruz.

Carter kapının yanında durur. "Faith ve ben şehre inecektik. Ve *The Holiday* pek bana göre değil."

"Daha çok romantik olduğu için mi?" Ben soruyorum.

"Evet." Elini Faith'in küçük sırtına koyar ve onu kapıya doğru iter.

"Sanırım sadece dördümüz varız,"

diyor annem. "Evet." *Harika*.

Bu hiç de rahatsız edici olmayacak.

Annemle babam kanepenin iki yanındaki sandalyelerde oturuyor ve ben de buna saygı duyuyorum, Pierce'a tamamen sarılmıyorum. Bu garip olurdu. Film başladığında battaniyeye uzandım.

"Paylaşmanın sakıncası var mı?" Pierce sorar.

"Tabii ki hayır." Annemle babamın yan bakışlarını görmezden gelip kucağının üzerinden kaldırıyorum ve ona daha da yaklaşıyorum.

Dizim kalçasına değiyor ve kimi kandırıyorum? Onu yakalayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırmadan önce ne kadar dayanacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Filmin yarısında babam horluyor ve annemin gözleri kapalı.

Kumandayı elime alıp filmi durduruyorum. "Anne. Baba."

İkisi de sandalyelerinden fırladılar.

"Özür dilerim." Babam elini yüzünde gezdiriyor.

"Siz ikiniz yatın. Biz kulübeyi kapatacağız," diyorum.

İkisi de ayağı kalktı.

"Teşekkürler çocuklar." Annem bize yorgun bir gülümseme veriyor.

Babam kolunu anneme doluyor ve kapıdan çıkıyorlar.

Pierce kolunu kaldırıyor ve ben de onun bedenine doğru kıvrılıp filmdeki Play tuşuna basıyorum. Elimi kaslı göğsünde gezdirip eşofmanının eteğinin altından geçiriyorum. Hiçbir şey söylemiyor ve parmaklarının kolumda ve sırtımda gezinmesi dışında filmi izlemeye devam ediyor.

Vücudum uğulduyor. Kendimi kaldırıp ona sarılmak, onu ne kadar sertleştirdiğimi hissetmek istiyorum. Neden buna karşı koyuyorum? Dudaklarımı boynuna götürüyorum ve o inliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor sanki odada başkaları da varmış gibi.

"Karşı koyamıyorum." Dudaklarımı tekrar tenine bastırıyorum, bu sefer güçlü çenesine.

Başını çeviriyor ve filmde gelen ışığın titremesiyle gözlerimiz buluşuyor. "Ne istiyorsun, Brynn?"

"Beni öpmeni istiyorum."

Başını eğiyor ve bana bakmadan önce bir anlığına gözlerini kapatıyor. Yeşil gözleri söndürmek istediğim şehvetle dolu. I

Dudaklarımı yalıyorum, hazırım ve o yaklaştıkça bekliyorum, tüm bedenim u ulduyor.

Kapı açılıyor ve aramıza serin bir esinti giriyor.

"   ... tatlı kızım, annenin uyuması gerek," diyor Tre, yüksek sesle a layan Rya 'ı tutarak.

Sanırım o an sona erdi.

Bölüm Yirmi Bir

PIERCE

W Bir çöpçü avı için tepelere çıktıktan sonra erken dönmemiz söylendi. Villamıza döndüğümde onu boş buldum ve duş alıp temizlenmeye karar verdim. Ben Andrew'la birlikteydim, Brynn ise Tre ile.

Banyodayken, dün geceki dokunuşlarını hatırlıyorum. Brynn'in elinin eşofmanımın altından yukarı kayışını ve göğsümde gezinişini. Yırtık pırtık tişörtüm, avucunun sıcaklığının tenimi yakmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Onu asla aceleye getirmek istemem ve geçen gece bana aramızda yeniden bir şeyler olma ihtimaline kapı açmaya hazır olduğunu söylediğinde, onu kucağıma alıp yatağa götürmek yerine kanepede kucaklaşmaya devam etmek için tüm irademi kullandım.

Dün gece Tre sözümüzü kestiğinde hemen geri çekildi ve ben onu hemen özledim.

Kalktık, battaniyeyi katladı ve biz villamıza dönerken Tre'nin ana evi kullanmasına izin verdi. Ama içeri girdiğimizde, her şeyin kaldığı yerden devam edeceğine dair tüm umutlar, banyoya girip kapıyı kapattığında kayboldu. Tıraş olmadığından ve seksi bir kıyafet giymediğinden oldukça emindim. Büyük olasılıkla kendine işlerin çok hızlı gittiğini söylüyordu.

Ama sorun değil. Onu bekleyeceğim. O buna değer.

Duğu kapatıyorum, cam kapıyı yana kaydırıyorum ve kapının ardındaki odada şarkı söylediğini duyduğumda bir havluya uzanıyorum. Kız her gün Noel, dinlediği müziğe kadar.

"All I Want For Christmas is You" şarkısını söylüyor ve ben gülümsüyorum, beni düşünüyor olmasını umuyorum.

Havluyu ıslak sağlarımın üzerinde gezdiriyorum, kurulanmak ve ona katılmak için sabırsızlanıyorum. Banyo kapısı açılıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Gözlerini kırpıştırıyor ve kapıyı çarparak dışarı fırlıyor. "ok özür dilerim Pierce. Seni duymadım."

Havluyu üzerime sarıyorum, duştan çıkıyorum ve kapıyı açıyorum.

AirPods'unu avucunun içinde tutuyor. "Kiralık arabayı gördüm ve Andrew'la birlikte olduğunu düşündüm, mziğimde kayboldum ve..." Bakışları kasıklarına düşüyor.

"Sanki daha önce görmemişsin gibi." Giysilerimi almak için oturma odasına girdim.

"Biliyorum ama artık durum farklı."

Kıkırdıyorum ve birkaç kıyafet seçiyorum.

"yle değil." "şimdi gördüm ve..."

Kıkırdıyorum, boxerımı giyip havlumu bırakıyorum. "Sanırım gördüğün şey hoşuna gitti."

Yutkunuyor ve bakışları tekrar kasıklarına kayıyor. "Hadi ama, sevilmeyecek ne var?"

"İltifatınız için teşekkür ederim."

Gözlerini deviriyor. "Ben duş alacağım."

"Ben sana benimkini gösterdim, sen de bana seninkini göstermeyecek misin?" Ona sırtıyorum.

Banyoya giden eşikten dönüyor. "Hafızanı kullan." İçeri girer ve kapıyı kapatmaya başlar.

"Bir tazelemeye ihtiyacım var," diyorum, gözlerim onun üzerinde kalarak.

Eli kapıdan düşüyor ve eşofmanının kenarını tutarak dışarı çıkıyor. Yüce Tanrım, bana gerçekten bir şey mi gösterecek?

Kumaşı santim santim kaldırıyor, sonra da yırtıp atıyor ve termosunu ortaya çıkarıyor. En azından tişört göğüslerine tam oturuyor. Ellerimin bir şeyin üzerinde olmasını ondan daha çok istememiştim.

İnliyorum. "Beni öldürüyorsun."

Kıkırdıyor. "Gecikmiş haz iyi bir şeydir." Kapı kapanıyor.

"Bu kadar acı verirken olmaz."

Kapının arkasından kahkaha sesleri geliyor ve duşun açıldığını duyuyorum.

Giyinmeye devam ediyorum, sonra kanepeye uzanıyorum. Umarım yakında biraz daha yalnız zaman geçiririz.

* * *

Ana eve giriyoruz ve Abe'i bir merdivenin üzerinde buluyoruz, Gwen sabit tutmak için merdiveni tutuyor. Şöminenin önündeki kirişe bir şey asıyor.

"Ne yapıyorsun?" Brynn soruyor.

"Ökse otunu neredeyse unutuyorduk. Onu çöpçü avı malzemelerinin olduğu kutuda buldum. Şimdi eğer biri altında kalırsa, öpmek zorundasınız." Gwen kaşlarını sallıyor.

En azından asmak için Brynn'in bana ısınmasını beklediler. Tüm ailesinin önünde beni reddetmesi acı verici bir şekilde garip olurdu.

Abe merdivenden iniyor. "Gelenegi biliyorsun tatlim, altında ilk öpüşen biziz." Kolunu Gwen'e doluyor ve onu göğsüne çekiyor. Dudakları buluşana kadar kıkırdıyor ve öpüşüyorlar. Tanrı'ya şükür muhafazakâr bir öpüşme.

Çift çift, geri kalanlar bize katılıyor, giyinmiş ve çöp avı için hazırlar, Nolan ve Ryah bebek arabalarında. Gwen ve Abe bulmamız gerekenleri listeleyen kâğıtları dağıtıyor. Listede çılgınca bir şey yok ve her şeyi bulabilmeliyiz.

"Annen ve ben bunu yapmıyoruz. Her şeye sahip olan ilk takım kazanır." Abe oturuyor. "Çocukları bırakmak ister misin?" Hepsi sarılıp sarmalandığı için gülüyor.

"Kar kıyafeti giymesi için onunla boğuşmadan önce bana söyleyebilirdin," diyor Tre ama Ryah'ın kemerini çözüp babasına veriyor.

Andrew da Nolan'a aynısını yapıyor. "Bu olasılıkları eşitler."

"Tanrım, beni kaçmaya mı zorlayacaksın?" Kenzie, belki onlar da geride kalmalılarmış gibi Tessa'ya bakarak soruyor.

"Bu yarışmalardan en az birini kazanmalıyız." Andrew kapıya doğru yönelir ama Kenzie onu geri çeker.

"Ökseotu," diyor gülümseyerek.

Kapıya uzun uzun bakar ama eğilip Kenzie'yi öper. Ken-Zie ona sadece iffetli bir öpücük verdiğinde, Ken-Zie onun ceketini yumruklar ve dudaklarını olduğu yerde tutar.

Hepimizin tanık olduğu rahatsız edici bir sürenin ardından onu serbest bırakıyor. "Unutma, bu işin sonunda benimle yatağa geleceksin."

Andrew başını sallıyor, ben de gülüyorum.

Carter, "Ben asla evlenmeyeceğim," diye homurdanır. Faith oflayıp puflar.

"Biraz ateşliydi," diye devam ediyor Carter. "Yine de seni taşaklarından yakaladı."

"Taşaklarım gayet sağlam. Buna uzlaşma denir." Andrew tekrar Kenzie'ye bakar. "Ve sana karını gerçekten nasıl öpmen gerektiğini göstermeme izin ver." Kenzie'nin dudaklarına yapışıp onu doya doya öpüyor ve dilini gördüğümde yüzümü çeviriyorum.

"Çocuklar!" Brynn bağılıyor.

"Ve bu da hiç alamadığı için üzgün." Carter başparmağıyla bize doğru baktı.

"Herkesin gitmesine ne dersiniz?" Gwen, Nolan'ı kucağında tutarak el sallıyor.

Hepimiz dışarı çıkıyoruz ve ben bu yarışmanın sorumluluğunu almaya kararlıyım. Arkama yaslanıp Brynn'in yarışmaların çoğuna öncülük etmesine izin verdim ama bunu gerçekten bizim için kazanmak ve ona biraz hava atmak istiyorum.

"Hadi gel." Kendimi yeniden toparlamak için yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğumda onu villada bıraktığım gece gördüğüm patikaya doğru ilerliyorum. Neyse ki, Gwen o gece ona her ne söylediye, bizim için yeni bir sayfa açmış gibi görünüyordu. Bunun için her zaman minnettar olacağım.

"Nereye gidiyoruz?" Brynn soruyor ve ben de elimi onunkinin içine sokuyorum. "Her şeyi bulabileceğimiz bir patika biliyorum." Ben bak-

ve herkesin kendi yönüne gittiğini görüyoruz.

"Bilin diye söylüyorum, Tre orduda korucuydu, bu yüzden muhtemelen bunu kazanamayacağız" diyor.

Bizi patikanın başında durdurdum. Bunu unutmuştum.

Yine de... "Benim küçük rekabetçi fişegim nerede?"

Gülüyor. "Yorgunum ve bu konuda pek iyi değilim. Sınırlarımı ve kardeşlerimin nerede başarılı olduklarını biliyorum."

Uzun bir süre ona bakıyorum ve hemen bir şey söylemeyince kaşlarını kaldırıyor. "Bana hiç inancın yok mu?"

"Şehirde yaşıyorsunuz ve pek açık havada yaşayan birine benzemiyorsunuz. Dağdan inmek için hâlâ kayak kullanıyorsunuz."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Kayakçılardan bu kadar nefret etmenin sebebi ne?"

"Yok bir şey, ama daha otuz yaşındasın. Bir tahtaya binme zamanı dostum." Bana sırttı.

"Sana başka bir yönümü göstereyim." Küçük tepeye doğru yürüyorum ve yassı bir kaya alıp Gwen'in bize verdiği çantaya atıyorum. "Bir tane aşağı."

Yolumuza devam ediyoruz ve ben dördüncü eşyamızı bulduktan sonra o da nihayet aramaya başlıyor.

"Ew, yosun, yumuşak bir şey." Onu aldı ve ben de çantaya koydum.

"Gördün mü, eğlenceli değil mi?" Kolumu omuzlarına doladım.

"İtiraf edeyim, bu kadar gözlemci olduğumu düşünmemiştim ama neredeyse her şeyi bulmuşsun." Dudaklarını boynuma bastırıyor. "Teşekkür ederim."

Bir saat daha geçiyor ve her şeyi aldıktan sonra patikadan eve doğru yürüyoruz ama Tre ve Tessa'nın diğer taraftan yaklaştığını görüyorum.

"Koşmaya hazır mısın?"

Brynn'e sordum. "Tabii ki hazırım."

Hızımızı artırıyoruz, Tre ve Tessa'nın bizi görmesine izin vermemeye çalışıyoruz çünkü görürlerse onlar da kaçacaklar.

"Lanet olsun!"

Arkama dönüp baktığımda Brynn'i yerde, yüzüstü bir kar yığınının içinde görüyorum. Başını kaldırıyor ve buzun sıcaklığından kıpkırmızı olmuş.

"Asla olmaz, zafer benimdir," diye bağıyor Tre ve Tessa'nın elini tutuyor.

Brynn ayağa kalkıyor ama yine buzda kayıyor. Eğilip onu kaldırıyorum ve omzumda sallıyorum. Tre'nin bizi yenmesine asla izin vermeyeceğim. Gözlerim Tre'den ayrılmıyor, aradaki mesafeyi açıp küçük bir çalının üzerinden atlarken daralıyor.

"Tanrım, koşabilirim. İndir beni," diye bağıyor
Brynn. Tre neredeyse Tessa'yı sürüklüyor.

"Merhaba, ben bir fırında çalışıyorum. Koşu bandında cupcake kreması yaparak koşmuyorum. Yavaşla," diye bağıyor Tessa, en az benim kadar kararlı görünen kocasına.

Hepimiz kapıdan birkaç adım uzaktayız ve hızımızı artırıyoruz. Kapıya ondan hemen önce ulaşip elimi kapı koluna koyuyorum ve Brynn neredeyse omzumdan kayıyor.

"Lanet olsun," diyor Tre.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Gwen ve Abe'in bana baktığını gördüm. Biz.

"Her iki kişi de hak sahibi olmak için kapıdan içeri girmelidir."
"diyor Tre.

Brynn, "Biri beni yere bıraksa bırakabilirim," diye homurdanıyor.

Brynn'in ayaklarını yere indiriyorum ve çantamızı Gwen ve Abe'in önüne bırakıyorum.

"Çok hızlıydınız." Abe ikimize de başını salladı. "Etkileyici, Pierce. Bunun Tre'nin zaferi olduğunu düşünmüştük."

"Brynn'in kendi başına yürümek zorunda kaldığını söylerseniz öyleydi. Son çeyrek mil boyunca onu taşıdı." Tre kollarını kavuşturur.

"Ayaklarım da tüm bu süre boyunca tam olarak yere basmıyordu." Tessa kocasına ters ters bakıyor ve Ryah'ı sandalyede onunla birlikte oturan Abe'den alıyor.

Tre nefesini üflüyor.

"Görünüşe göre hepsi burada. Kazananlar sizlersiniz," diyor Gwen.

Brynn'i tuttum ve ona sarıldım. Küçük bir dans yapıyoruz, sonra Abe boğazını temizliyor. Durup ona bakıyoruz ve o da üstümüze bakıyor.

Lanet olsun.

Tre sahte bir heyecanla, "Kazananlar için ökseotu," diyor.

Tessa başını sallar ama bir şey söylemez.

Brynn'in göğsü bakışlarımla buluşurken inip kalkıyor. Etrafına kırmızı bir kurdele sarılmış küçük yeşillik demetine bakıyorum, sonra tekrar Brynn'e dönüyorum. İzin istemek için ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum ve o da başını sallıyor.

Başımı eğiyorum ama yaklaştıkça onu ilk kez burada, ailesinin önünde öpmek istemiyorum. Sadece ikimiz olalım istiyorum, bu yüzden son saniyede yoldan sapıp yanağından öpüyorum.

"Ezik," diyor Tre. "Nasıl öpüşeceklerini bilmedikleri için kazanmamalılar."

"Yeter, Tre," diyor Tessa.

Ses tonunda her ne varsa Brynn'e daha yakından bakmamı sağlıyor. Güzel yüzüne yansıyanın hayal kırıklığı olduğuna eminim.

Kapı açılır ve Andrew inleyerek eğilip nefes almaya çalışır. "Lanet olsun."

"Bu hiç eğlenceli değildi." Kenzie onu takip eder. "Carter ve Faith villalarında. Yaklaşık beş dakika sonra ayrıldılar."

Tüm bu kargaşa içinde Brynn'e bakmaya devam ediyorum. Onu öpmediğim için üzgün görünüyor ama sabırlı olmak zorunda. Bizim için planlarım var.

Yirmi İkinci Bölüm

BRYNN

"Kay, biraz atıştırmalık hazırladım, sonra hemen bir sonraki yarışmamıza giriyoruz" diyor annem.

"Yorgunum," diyorum, Pierce ökseotunun altında beni dudaklarımdan öpmediği için kendimi sönmüş hissederek. Utanmaktan bahsetmiyorum bile.

Ona yeşil ışık yaktım ve o da yanağımdan öptü. Ne oluyor be? Kenzie esnerken, "Ben Brynn'leyim," diyor. "Hepinizi seviyorum ama sen delisin."

"Bir sonraki zorluk ne?" Andrew soruyor.

"Oh, ve gelecek yıl biz gelmiyoruz. Kocamı size benzetiyorsunuz," diye ekliyor Kenzie ve esniyor. "Yemeklere testosteron falan enjekte ediyor olmalısınız."

"Böyle davranmayı bırak," diyor Tessa, Ryah'ı mama sandalyesine oturtup atıştırmalıklardan bazılarını ısırik büyüklüğünde parçalara ayırarak yedirirken.

"Bizim de size erken bir Noel hediyeimiz var çocuklar." Annem elinde bir sürü hediye paketiyle içeri giren babama bakıyor.

Burada hediyelerin ne olduğunu bilmeyen tek kişi Pierce ve belki Andrew ve Kenzie olabilir. Geri kalanımız inliyor.

"Ne?" Pierce bana soruyor, gözleri temkinli.

"Bekleyip görmelisin." Yiyecek bir şeyler almak için koltuktan kalktım.

Pierce'a kızgın olamam. Sadece genel olarak üzgünüm. Çizgiyi aştık ve fırsatı varken beni öpmediği için biraz kırgınım.

"Onları açmadan önce, kardan adam yapma yarışmamızı yapacağız."

"Carter ve Faith öğleden sonraki keyiflerinden dönmediler." Tre ağzına bir parça karamelli patlamış mısır atıyor. "Lafı açılmışken, kim bir saat boyunca Ryah'a bakmak ister?"

"Yapacağım." Elimi kaldırıyorum.

Tessa başını sallar. "Hiçbir yere gitmiyoruz." Tre nefesini dışarı üfler.

"O zaman Carter ve Faith diskalifiye olacak. Geri kalanınız devam edebilir. Buna bir zaman sınırı koymuyoruz. O yüzden gidip karda gününüzün tadını çıkarın." Gwen kapıyı işaret ediyor.

Bir sığır sürüsü gibi kapıya doğru yürürken Tre, "Çocukken tek yapmak istediğimiz televizyon izlemek olduğunda bizi dışarı çıkarırlardı," diyor.

Andrew, Nolan'ı mama sandalyesine oturtuyor ve annemle babam ikisini beslemeyi üstleniyor.

"Tatili ailenizle geçirmenin bebek bakıcılığı yönünü seviyorum ama şimdi gidip uzun bir uyku çekmek istiyorum." Kenzie güneşe doğru adım atıyor, sandalyelerden birine oturuyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

"Noel ruhuna sahip olan sensin," diyor Andrew, bir miktar karı top haline getirirken.

Tessa diğer tarafıma otururken ben de Kenzie'nin yanına oturuyorum.

"Sanırım sadece biz varız," diyor Pierce, kardan adam yapmak için fazla heyecanlı.

Üçümüz onları çalışırken izliyoruz ve sonunda yüzümü güneşe doğru eğiyorum.

Çocuklar en iyi planın evin arkasından başlayarak karı top haline getirmek ve bu şekilde getirmek olduğuna karar verirler. Onlara iyi şanslar.

Kenzie bana doğru döndü. "Demek sen ve Pierce, ha?" "Ona denemek istediğimi söyledim."

Tessa doğrulup bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Aferin sana." Kenzie eldivenli elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Geçen gece rahat görüldüğünü sanıyordum. Tre bir şey yakaladığını söyledi." Tessa sırtıyor.

"Neredeyse öpüşüyorduk ama henüz öpüşmedik." "Neden?" Kenzie kaşlarını çatarak soruyor.

Omuz silktim. "Ağırdan almak istedim, sonra bunu aştığımda Tre araya girdi ve sonra ökseotu vardı..."

"Ve...?" Kenzie'nin alnı kırışır.

"Ve onu yanağından öptü," diyor Tessa benim yerime. Kenzie nefesini içine çekiyor.

"Evet." Dudaklarım ince bir çizgi halinde birbirine yapışıyor.

Kenzie bir şey söylemek üzeredir ama adamların üçü de ana evin önüne doğru devasa kartopları itmektedir.

Tre, Tessa'ya "Bak bebeğim," der.

"Etkileyici," diyor gerçekten etkilenmediğini belli eden bir ses tonuyla.

"Ailenden gelen hediye paketlerinde ne var?" Kenzie soruyor.

"Pijamalar," diyor Tessa, Tre ve ben hep bir ağızdan.

"Ve onları giymek zorunda kalacaksın." Bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum ve Pierce'ın bir kardan adamın başlangıcını inşa etmesini izliyorum.

Muhtemelen gidip ona yardım etmeliyim, bu yüzden bacaklarımı indirip sandalyemin kenarına kayıyorum.

Kenzie ceketimi tuttu. "Sakın buna cüret etme. Eğer yardım edersen, kendimizi mecbur hissederiz."

"Yapamazsın." Ayağa kalktım ve Pierce'ın yanına gittim.

Yanına yerleştikimde "Sen delisin," diye fısıldıyor.

İkinci topun alttakinden düşmemesi için kardan adamı şekillendirmesine yardım ediyorum. "Yapmayacağım."

"Ökseotu meselesini seni öpmek istemediğim anlamına alma," diyor. "Çünkü istiyorum."

Gülümsüyorum. "Hadi şunu bitirelim. Biraz kestirmem lazım."

Konuyu kapatıyor ve biz de kardan adam yapmaya devam ediyoruz. Gösterişli olmadığı kesin, ama hepsi öyle. Andrew topladığı sopalarla çok uğraşıyor, birini bastona dönüştürüyor ve çam iğnelerinden bıyık yapmaya çalışıyor.

"Tamamdır," diyor Pierce.

"Harika. Ben biraz kestireceğim," diyorum ve villaya doğru yöneliyorum.

Şifreyi girdiğimde Pierce'ın tam arkamda olduğunu hissediyorum.

"Ben de. Yenilenmeye ihtiyacım var."

İçeri giriyoruz, ceketini ve botlarını çıkararak kanepede inliyor.

"Yatakta uyu," diyorum.

"Hayır, ben iyiyim." Battaniyeleri ve yastıkları alıp sehpanın üzerine koyduktan sonra kanepenin minderlerini kaldırıyor.

"Ben ciddiylim. Burada uyuyacağım."

Yatağa bakıyor ve bunca zaman yatağı işgal ettiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"İkimiz de orada uyuyabiliriz," diyor.

Haklı, bir sürü odası olan bir kral.

Tişörtümü ve taytımı çıkarıp yatağa tırmanıyorum.

Ve yatağın diğer tarafı eğildiğinde gözlerimi kapatıyorum.

"Kaşıklayabilir miyiz?" diye soruyor.

Gülüyorum. "Beni kaşıklayacaksın ama

öpmeyeceksin öyle mi?" "Brynn." Sesi

bıkkın geliyor.

"Şaka yapıyorum." Ne kadar pasif-agresif davrandığımın tamamen farkındayım. "Ama bil diye söylüyorum, beni ne zaman öpmek istersen, benim için sorun değil."

"Bildiğim iyi oldu. Şimdi uyu," diye fısıldıyor ve kollarını arkamdan ortama doluyor.

Onun düzenli nefes alışını duyana kadar nihayet kendim de uykuya dalacak kadar rahatlamıyorum.

* * *

Hepimiz hediyein pijama olacağını biliyorduk, ancak eşlerimizle aynı pijamaları giymemiz için önceden hazırlanmamıştık.

Nasıl çalıştığını anlamamış gibi pijamalara bakan Pierce'a kaşlarımı kaldırıyorum. Bunlar bebek tulumlarının yetişkin versiyonu, ayakları ve kasıktan göğüs kafesine kadar uzanan fermuarı var.

"Onların içinde uyuyorsun," diyorum.

"Bunu biliyorum."

"Kafan karışmış görünüyor." Üzerimi değiştirmek için benimkileri banyoya götürdüm.

Kardan adam yarışmasından sonra çoğumuz uyuduğumuz ya da dinlendiğimiz için, ailem pijamaları villalarımızın dışındaki banklara teslim etti.

Banyodan çıktığımda Pierce'ı başını sallayarak pijamalarını giyerken buldum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bu hafta konfor alanımın dışında çok fazla şey yaptım."

"Ama biz eşleştik!" Kollarımı *tada* pozunda açtım.

Gülüyor ve fermuarını çekiyor. "Umarım etkilenmişsindir."

Kanepeye oturdum. "Hepsini benim için yapmadın. Eğleniyorsun."

"Eğer sen burada olmasaydın, muhtemelen Andrew'a hasta olduğumu söylerdim ve ya bütün gün villamda kalırdım ya da eve giderdim." Saçma sapan pijamalarına bakıyor ve sonra yanıma oturuyor.

"Gerçekten iyi bir uyku çektim," diye itiraf ediyorum.

"Ben de." Gülümsüyor ve dudağını ısırtıyor.

Bu adam beni ne zaman öpecek? Ona bu geceye kadar süre veriyorum ama villaya döndüğümüzde, benimle aynı fikirde olması umuduyla istediğimi alıyorum. "Gitmeliyiz, yoksa geç kalacağız."

"Tamam o zaman."

Paltolarımız ve botlarımızla villamızdan çıkarken Carter ve Faith'in aynı anda odalarından çıktıklarını görüyoruz. Üzerlerinde ren geyikleri olan yeşil pijamaları vardı.

"İkiniz de çok şirin görünüyorsunuz,"
diyorum. "Aynen." Carter kaşlarını
kaldırıp bana bakıyor.

"Bize katılmanız ne güzel. Gördüğünüz gibi sadece üç kardan adam kaldı." Bahçeye el sallıyorum. "Bir değil, iki meydan okumayı es geçmek sana yakışmaz. Ne oldu? Geçen yıl sen kazandın, şimdi de ağaçtaki yerini bana mı bırakacaksın?"

Carter beklediğim gibi, "Henüz bitmedi," diye meydan okuyor.

Belki de Faith'le ilişkilerinin uzun ömürlü olduğu konusunda yanılıyordum, çünkü Faith'le çok zaman geçiriyor.

Hepimiz içeri giriyoruz, annemle babamın bizim için hazırladığı yemeği yiyoruz ve *Miracle on 34th Street*'i izleyerek bitiriyoruz. Beklendiği gibi, film biter bitmez herkes villasına gidiyor.

"Ben kapatırım anne."

Gülümsüyor ve gazlı şömineyi kapatmak için elini düğmeden çekiyor. "Unutmayın."

"Yapmayacağız."

Annemle babam gittikten sonra battaniyeyi üzerimden çıkarıp ayağa kalkıyorum ve esniyorum çünkü yatmaya hazır olduğumu fark ediyorum.

"Ben su alacağım, sen de ister misin?" Pierce'a mutfığa girerken soruyorum. "Şömineyi getirebilir misin? Hadi villaya geri dönelim."

"Elbette."

İki su şişesi alıp kapıya doğru geri dönüyorum. Pierce'ın şöminenin yanında durmuş bana baktığını fark etmem bir anımı alıyor. Ökseotunun altında durduğunu ve ateşin hâlâ yanmakta olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. Parmağını bana doğru uzatıyor ve ben de ona doğru yürüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sessizce soruyorum.

Şişeleri elimden alıyor ve kahve masasının üzerine koyuyor.

"Pierce, yapmak zorunda değilsin." Umarım ona bu konuda baskı yapmamışımdır. "Daha önce yapmak istediğim şeyi yapıyorum ama..." Bana yaklaşıyor,

Eliyle yanağımı okşadı. "Seni ilk kez ailenin önünde tekrar öpmeyecektim. Sadece ikimiz arasında paylaşılan bir an olmasını istedim. İkimizin de hatırlayacağı bir an."

"Ah," diyorum, üzüldüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Ve ben böyle olmasını istedim, tam burada. Sen ve ben, kükreyen bir ateş ve ökseotunun altında biz."

"Öyle mi?"

Kıkırıyor. "Evet. Şimdi seni öpebilir miyim,

Brynn?" "Öpsen iyi olur."

Başını eğiyor ve dudakları benimkilerle buluşuyor. Göğsümde aşinalık ve efendilik çiçekleri açıyor. Altı yıllık ayrılık yok oluyor ve aramızda bir yabancıyı öptüğünde bulamayacağın doğal bir rahatlık var.

Dudaklarının sıcaklığında ve şefkatinde düşük bir akım hareket ediyor. Dili ağzımın içine kayıyor ve tutkumuz yeniden alevleniyor. O hafta sonuna ait tüm anılar zihnime geri dönüyor ve uzun zamandır onlara eşlik eden pişmanlığı bir kenara itiyorum. O burada ve biz yine birlikteyiz, bu yüzden ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum, parmaklarımı omuzlarında gezdiriyorum ve kendimi ona sunuyorum.

Elleri belime dolanıyor ve vücutlarımız aynı hızda olacak şekilde beni kendisine doğru çekiyor. Öpüşmeyi derinleştiriyor, dili benimkinin üzerinde kayıyor. Ama öpüşmeyi yavaşlatıp dudakları benimkilerden ayrıldığında, henüz hazır olmadığım için inliyorum.

Pierce ağzını çenemde gezdiriyor. "Tadını hiç unutmadım," diye fısıldıyor. "Ve her santimini tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum."

Göbeğim ısınıyor ve kalçalarımı sıkıyorum, içimde filizlenen şeyi tatmin etmek için öpüşmekten çok daha fazlasına ihtiyacım var. Kafamın içinde kendime ağırdan alacağımı söyledim ama onu istiyorum. Onu çıplak ve üstümde istiyorum. Onu ağzımda istiyorum ve ağzını üzerimde istiyorum.

"Beni villamıza geri götür," dedim.

"Benim için zevkti." Elini benimkinin içine kaydırıyor, şömineyi kapatıyor ve villamıza geri dönmeden önce kulübeyi kilitliyoruz.

Pierce şifreye basıyor ve kapıyı açıp ışığı yakıyor. "Oh kahretsın."

Kapıyı çarparak kapatır.

"Ne?"

"Um..." Arkasını döndü. "Burada kal."

Onu ceketinden tutup geri çektim. "Ne oldu?"

"Sanırım kapıyı açtığımda bir sıçanın ya da başka bir şeyin koşturduğunu gördüm."

Bu gece biriyle yatacağım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

PIERCE

I Kemirgenleri pek sevmem ama Brynn'in önünde pısırick gibi görünmek de istemem.

"Geri döneceğim," diyorum, kapıyı ikinci kez açıyorum, bu yarattığı yakalamaya kararlıyım, böylece sonunda Brynn'i tekrar altıma alabileceğim.

"Ben de seninle geleceğim," diyor, elleri pijamamın arkasına yapışıyor.

"Yapmak zorunda değilsin."

"Burada tek başıma olmak istemiyorum. Eminim küçük adamın arkadaşları vardır."

Parmak uçlarında villaya girdik ve o kapıyı çarptı.

"Onu korkutacaksın."

Yaratık kanepenin altından yatağın altına kadar koşuyor.

Brynn çığlık atıyor ve etrafımdaki koltuk minderlerinin üzerine atlıyor. "Yapamam."

"Bu yüzden sana dışarıda beklemeni söyledim," diyerek yatağa doğru ilerliyorum.

"Sana dışarıda arkadaşları olduğunu söylemiştim. Bu tamamen bir plan olabilir. O bir yem."

Kıkırdıyorum ve bir an için ona bakıyorum. "Senin hakkında öğrendiğim yeni bir şey var: Aktif bir hayal gücün var."

"Söylediklerimin yanlış olup olmadığı hakkında hiçbir fikriniz yok."

Brynn'in bavulunun yanından bir ayakkabı alıyorum ve kemirgeni dışarı çıkarmak için yatağın altına atıyorum.

"Kendi ayakkabını kullan!" diye bağılıyor.

"Daha büyük sorunumuz, bu villada onu tuzağa düşürebileceğim hiçbir şey olmaması, bu yüzden onu kapıdan kaçacak kadar korkutmak zorunda kalacağız." Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum çünkü bu onun yardım etmesi gerektiği anlamına geliyor.

"Kapıyı açmamı istiyorsun, değil mi?" Dudağını ısırıyor. "Onu korkutan kişi olmayı mı tercih edersin?"

"İkisini de yapmamayı tercih ederim."

"Üzgünüm, böyle bir seçeneğimiz yok." Yatağın yanında duruyordum ki küçük şey yatağın altından son sürat banyoya doğru koşmaya başladı.

Yatakta zıpladım. "Lanet olsun, çok hızlı."

"Pierce." Vücudu kıpırdanıyor ve kusacakmış gibi sefilleşiyor.

"Tamam. Tamam." Yataktan inip banyo odasına bakıyorum. "Yanılmışım, fare değilmiş."

"Ne o zaman?" Gözleri kocaman ve korku dolu. "Bir fare."

İnliyor. "Pek iyi değil."

"Bunu biraz daha rahatlatıcı buluyorum." Vücudumu silkeliyorum ve ona bakıyorum. "Tamam, hazırlan. Tam açıklama, burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ne?" diye neredeyse çığlık atacaktı.

Fareyi korkutmak için kapının önüne atladım. Banyodan dışarı kaçıyor. Brynn çığlık atıp onu korkutarak bana doğru geri getiriyor ama ben yolunu kesmeye çalışıyorum.

"Kapıyı aç," diye bağıyorum.

Çılgılık atıyor, koltuktan zıplıyor ve parmak uçlarında kapıya doğru koşuyor. "Lütfen arkadaş istemiyorum. Lütfen arkadaş olmasın." Kör bir inançla gözlerini kapatır.

Yaratığı kovalıyorum ve Brynn'in etrafında döndüğünde tepki vermiyorum. İyi ki gözleri kapalı çünkü bunu görmek istemiyor. Gidecek yeri olmadığı için yeni evinden vazgeçip villadan kaçıyor. Brynn'in elinden kapıyı alıp çarpıyorum.

"Gitti mi?" diyor, gözleri hala sıkıca kapalı. "Gitti."

Başı geriye düşüyor ve rahatlamış hissetmesini bekliyorum ama yanımdan geçip kanepeye geri dönüyor. "Tam bir tarama yapmalıyız."

"Gitti," diyorum ona doğru yürürken.

"Belki buraya bir arkadaşıyla gelmiştir?" Sesi yalvarırcasına.

İnledim. Başka bir fare aramak istemiyorum. Bu kanepeye oturup onunla öpüşmek istiyorum. "Arkadaşlarının dışarıda olduğunu söylemiştin."

Omuz silkiyor. "Farelerin nasıl düşündüğünü bilmiyoruz."

"Belli ki sana göre onlar birer dahi." Telefonumu çıkardım ve el fenerimi açtım.

"Mobilyaların altına da bakın" diyor.

Ben de öyle yaptım, çünkü bu işi bitirmek ve onun tek ilgi alanım olmasına geri dönmek için her şeyi yaparım.

"Yatak!" diye bağıyor. "Yatağı unutma!"

Arkamı dönüyorum ve o omuz silkiyor.

"Üzgünüm, sadece emin olmak istedim. Harika gidiyorsun." "Bastır takım" der gibi yumruğunu havaya kaldırıyor.

Küçük olduğuna şükrederek villanın geri kalanını kontrol ediyorum. Kanepeye geri döndüğümde Brynn sonunda oturuyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor.

"Arkadaşım yok." Onun yanına oturdum. "Güzel. Teşekkür ederim."

Elimi bükülmüş dizlerinin altından geçirip kucağıma doğru çekiyorum.

Ökseotunun altındaki ruh hali küçük bir kemirgen tarafından yok edildi.

Çok teşekkürler, fare.

Ellerimi ayağına koyup masaj yapıyorum.

Başı geriye doğru sallanıyor ve geriniyor. "Bu iyi hissettiriyor." "Sevindim."

Aletimi kıpırdatan inlemeleri dışında sessizlik içinde oturuyoruz. Bu gece onu yatağa götürmeyi çok isterdim. Ellerim bacaklarından yukarı kayıyor, baldırına masaj yapıyor ve bu geceyi geri döndürebileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Ta ki banyoda bir şey düşene kadar.

Hızla ayağa fırladı, başı neredeyse benimkine çarpıyordu. "O da neydi öyle?"

Duştaki şampuan olduğu ortaya çıktı, ama önemli değil. Bu gece olmayacak.

Yirmi Dördüncü Bölüm

BRYNN

T Neyse ki Pierce dün gece bir şey denemedi. Fare olayından sonra yeterince rahatlamamın imkanı yoktu.

Bir dahaki sefere seks yaptığımızda, Pierce içime girerken omzunun üzerinden bir kemirgenin baktığını düşünerek kafamda kaybolmak istemiyorum.

Bu bizim sondan ikinci yarışmamız ve Pierce ile ben Tre ve Tessa ile berabere kaldık. Andrew ve Kenzie sonunda kardan adam yarışmasıyla tahtaya çıktılar. Carter açıkça pes etti ve benim arkadaşlarım da çok fazla etkinlikte yer alamadıkları için diskalifiye oldular. Ryah ve Nolan buradayken herkes için katılmak daha zor ama hiçbirimiz bunu dünyalara değişmeyiz.

"Değiş tokuş yapıyoruz," diyor babam.

Carter, "Tamam, bu yarışma işi çok ileri gitti," diyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Tre soruyu daha iyi ifade ediyor, ancak sanırım hepimiz Russell kardeşler adına konuşuyorum, babamın ağzından takas kelimesini duymak hepimizi rahatsız etti.

"Aklını çukurdan çıkar." Babam Carter'ın kafasının arkasına vuruyor. "Genelde kayak kullanıyorsan, bugün snowboard kullanacaksın ya da tam tersi. Tepeden ilk inen bu yarışmayı kazanır." Babam hepimize gülümsüyor.

Pierce kulağıma doğru eğiliyor ve fısıldıyor, "Daha önce hiç snowboard yapmadım."

"Sanırım bu bugün değişiyor."

"Lanet olsun." Başını sallar.

Tre bana bakıp kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor çünkü o da Tes- sa da snowboardcu. Herkes kayağa geçmenin snowboarda geçmekten daha kolay olduğunu bilir.

"Her şeyi kazanma şansımız olduğundan emin olmak için birinci gelmeliyiz," diyorum. "Son etkinlik Carter'ın düşündüğü etkinlik ve tahminimce bu onun olduğu için onu kazanmaya çalışacak. Ve gerçekten de ellerimiz ve ağızımız dışında hiçbir şey kullanmadan bir buz heykelini eritmeye çalışmak istiyor muyuz?"

Pierce başını sallıyor ama gerçekten korkmuş görünüyor. "Muhtemelen sana bir keresinde snowboard yapmayı denediğimi ve bunda gerçekten berbat olduğumu söylemeliyim. Tepeden aşağı kırımın üstüne düştüm."

Harika. Bu bizim için iyi görünmüyor.

"İyi ki bu sefer yardım edecek ben varım." Sesime sahte bir güven aşıyorum.

"Artık taktikler hakkında konuşmak yok. Eşyalarınızı alın ve şu asansörlere binin. Annen ve ben çocuklarla birlikte tepenin altında olacağız." Babam kapıyı işaret ediyor. "Birazdan görüşürüz."

Kullanabildiğimiz ekipmanları elden ele değiştiriyor, kullanamadıklarımızı da kiralyoruz. Bir saat sonra, annem ve babam bize el sallayıp Ryah ve Nolan'ın da aynısını yapmasını sağlarken hepimiz asansöre binmek için bekliyoruz.

"Yani, ağırlığınızı tahtanızın üzerinde ortalayın, dizlerinizi bükün, dönüşlerinizi yaparken kenarınızı yakalamamaya çalışın ve dümdüz aşağı inmeyin."

Pierce başını sallıyor. "Kaybedersek ne kadar üzülürsün?" Ona boş boş bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Çok üzülürüm. Tamam. Baskı yok." O

bir nefes üfler.

"Tabii ki üzölmeyeceğim."

Üzölürüm ama bir mağlubiyete kızacak kadar rekabetçi değilim. Bu daha çok kazanmak istememle ilgili ve kazanamazsam kendimi kötü hissederim.

"Nedense sana inanmıyorum," diyor.

Asansör sona eriyor ve Tre ve Tessa hemen arkamızda, profesyoneller gibi kayarken iniyoruz.

"Ağacın tepesinde çok iyi görüneceğiz," diyor Tre, ben kolunun altında kar tahtasını tutan Pierce'ın yanında yavaşça kayarken yanımızdan geçerken.

Hepimiz tepenin zirvesine çıktık. En azından Andrew kuzeni kadar korkmuş görünüyor. Kenzie bana bakıyor ve irkiliyor. İşler kötü giderse birinin, yani Andrew ya da Pierce'ın acil servise kaldırılabilceğı düşüncesi biraz korkutucu.

"Tamam, hadi seni bağlayalım." Pierce'ın ayaklarını içeri sokmasına ve yerine kilitlemesine yardım ediyorum. "Ne dediğimi unutma."

Başını salladı. Gözlüklerimi yerine takıp sıraya bakıyorum. Carter ve Faith de yarışmacı olabilir. O gerçekten atletik ve onlar da Tre ve Tessa gibi kayak yapıyorlar.

Belli ki dezavantajlı olanlar biz, Kenzie ve Andrew.

Hepimiz birbirimize bakıyoruz, geri sayımı başlatıyoruz ve inişimizi başlatmak için itiyoruz.

Andrew hemen düşer.

Pierce bir süre daha dayanıyor ama sonunda kışının üzerine düşüyor ve acı içinde kıvranıyor.

Tessa daha aşağıda bir kayak kaybediyor ve Faith pizza duruşunu bir kaplumbağa kadar yavaş yapıyor. Bu bizim için iyi.

Pierce'a yardım ediyorum. Atletik olduğu için biraz idare ediyor ama bu dağdan inmek hiç de kolay değil.

Tre, Tessa'ya yardım eder ve tepeden aşağı inmeye başlarlar.

Yolun çoğunda lider takım bir ileri bir geri değişiyor ama dibi görebildiğimde Pierce'ın buna sadık kalmasından gurur duyuyorum çünkü Andrew'un Kenzie'ye beş düşüş önce işinin bittiğini söylediğini duyduğuma eminim. Onun dağdan aşağıya doğru yürümesini bekliyorum.

Faith yoldan çıktı ve Carter onu düzeltmek zorunda kaldı, bu yüzden onların önündeyiz.

Eminim Tre ve Tessa'nın işi çoktan bitmiştir ve kazanan gülümsemeleriyle bot- tom'da bekliyorlardır.

"Tre düştü." Pierce sağını işaret ediyor.

Gözlüklerimi kaldırarak ona bakıyorum. Tre'nin kayaklarının ikisi de kapalı ve Tessa ona yardım etmek için kendi kayaklarından iniyor. Bu bizim şansımız.

"Bunu sana söylememeliymişim gibi hissediyorum. Gözlerinde o bakış var," diyor Pierce.

"Sorun değil, ama şimdi bir şansımız var. Düşmeden önce her seferinde daha uzun gidiyorsun. Bunu yapabilirsin!" Gözlüklerimi tekrar taktım ve arkasına geçerek onu aşağı indirmeye hazırlandım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Kazanmamızı sağlamak." Tre ve Tessa'ya gizlice bakıyorum. Kayaklarını giymek üzere.

Pierce'ı elim kalçasında, kayaklarım da tahtasının iki yanında olacak şekilde itiyorum.

"Oha!" Pierce hız yüzünden yalpaladığında "Oha!" diyor. "Unutma, dizlerini bük ve yerçekimini ortalama," diyorum.

"Düz gitmememi söylemiştin. Kontrol bende değilmiş gibi hissediyorum." Pierce omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Gözler ileri." Ellerim kalçalarında ve dikkatim Tre'ye geri döndü.

Kayaklarının üzerinde, sınıklarla itiyor. Tessa hemen arkasında. Bizi onlardan önce bitiş çizgisine ulaştırabileceğimi biliyorum.

Pierce, "Bu çok hızlı," diyor ama ben önce dibe ulaştığımızdan emin olmakla meşgulüm.

Hızımız artıyor ve ellerimi onun kalçalarında tutmakta zorlanıyorum. Çok geçmeden Pierce'ın ceketini kavriyorum ama önce birkaç santim, sonra da bir karış önümde duruyor.

"Brynn!" diye bağıyor.

Korkuyorum ama o kadar hızlı hareket ediyor ki onu yakalayamıyorum. Biri yoluna çıktığında, dönerek uzaklaşmayı başarıyor. Gurur duydum.

Direkleri itiyorum ve Tre ile Tessa'nın kazanmak için arkamızda yeterince yakın olmadıklarını görerek onunla buluşmak için yarışıyorum.

Pierce'ın bağıışı dikkatimi tekrar ona çekiyor - tam da turuncu çitlere çarpıp üzerinden kaymadan önce.

Kahretsin.

Ona doğru kayıyorum. "Aman Tanrım! İyi misin?"

Alnından kan damlarken hâlâ ayağına bağlı olan tahtanın üzerinde oturuyor.

"Kahretsin, kanaman var."

Tre sırtımı sıvazlayarak, "Kazanmak için erkek arkadaşını hastanelik etmenin yolu," diyor.

"Sen sadece ezik birisin." Pierce'a dönüp bakıyorum. "Canının yanması benim için sorun değil."

Başını sallıyor. Belki de içimdeki bu rekabet ateşine bakmam gerekiyordur.

"İşi senin yerine o alırsa ne olacağını görmekten nefret ediyorum," diyor Tre ve Tessa ile birlikte kayarak uzaklaşıyor.

Tre hep kaybedenlerden olmuştur, o yüzden umurumda değil. Pierce'ın yanına çömeliyorum.

"Özür dilerim."

Gülömsöyor. "Sorun değil. Biz kazandık, değil mi? Küçük bir kesik o kadar da kötü değil."

O gerçekten harika.

"Boo boo'nu öpeceğime söz veriyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman buradan defolup gidelim." O ayaklarını tahtadan çözöyor, ben de botlarımı kayaklardan çıkarıyorum.

Şimdi tek yapmamız gereken Tessa ve Tre'nin buzdan heykel eritme yarışmasını kazanmamasını sağlamak. Eğer öyle olursa, gelecek yıl ağacın tepesinde benim ve Pierce'ın resmi olacak.

Ama Tre'nin söylediklerinin içimi kemirmesine engel olamıyorum. Mancini'nin reklam işine hiç değinmedik. Eğer birimiz diğerine üstün gelirse nasıl bir yol izleyeceğiz?

Sanırım başka bir günün sorunları.

Yirmi Beşinci Bölüm

PIERCE

I Brynn'in rekabetçi olduğunu biliyordum, ama kanlı başıma bastırılmış mendillerle villalara geri dönerken, ne yapacağımı bilmediğimi fark ettim. ne ölçüde.

Aynı zamanda kazanmak heyecan vericiydi. Gelecek yıl ağacın tepesinde resmimi görmek için buralarda olabileceğim düşüncesi korkutucu olduğu kadar sevindirici de.

Aslında tekrar snowboard yapmayı deneyebilirim. Onun yardımını ve talimatlarıyla, bu işi gerçekten öğrenebileceğim bir noktaya gelebileceğimi hissettim.

Carter ön koltuktan, "Seni itti dostum," diyor.

"Kapa çeneni Carter," diyor Brynn. Yolculuk boyunca biraz sessizdi ve kendini kötü hissediyormuş gibi bana bakmaya devam ediyordu.

Tre sürücü koltuğundan, "Bunu ona neden yaptığını anlamıyorum Brynn," diyor.

Tre'nin cipine nasıl bindiğimizi bilmiyorum ama benim düşmemden sonra çok zor oldu. Ayrıca Tre orduda sıhhiyeciydi. Beni kontrol edenin Gwen olacağından emindim.

"İkiniz yüzünden bu kadar rekabetçiyim." Brynn kollarını kavuşturur.

Carter ve Tre birbirlerine bakıp gülüyorlar.

"Bizi mi suçluyorsun?" Carter onun söylediklerinin doğru olduğunu hayal bile edemiyormuş gibi göğsünü işaret ediyor.

"Beni hep dışladın! Sana yetişmek ve seninle takılmak istiyorsam, bir konuda senin kadar iyi olmalıydım. Seni yenmeliydim."

"Çok fazla galibiyet hatırlamıyorum Brynn." Carter Tre'ye bakar.

Brynn'in gözleri kısılr. "Belki de senin yarı boyutunda ve yaşıca daha genç olduğum içindir."

Düşmanlığını duyunca, Noel yarışması söz konusu olduğunda neden bu kadar rekabetçi olduğunu şimdi anlıyorum.

"Yine de... onu ittin." Tre dikiz aynasından bana baktı.

"Ben iyiyim," diye bininci kez tekrarlıyorum.

"Henüz kazanmadığınızdan bahsetmiyorum bile. Hâlâ son yarışma var. Tessa ve ben sizi berabere bırakabiliriz, o zaman eşitlik bozulacak."

"Getir bakalım. Ellerimi nasıl kullanacağımı biliyorum." Brynn oflayıp pufluyor ve kollarını tekrar kavuşturuyor.

"Ew." Carter başını bana doğru çevirip sert bir bakış attı. "Pierce'a el işi yaptığını düşünmek istemiyorum."

"Kastettiğim bu değildi ve lütfen, tüm yolculuk boyunca Faith'in üzerindeydiniz. Villanızdan zar zor çıkıyorsunuz."

Carter ukala bir sırıtışla omuz silkiyor. "Bana doyamıyor."

"Pekâlâ, yolculuğun geri kalanında sessiz olalım," diyor Tre.

"Ne zamandan beri babama dönüştün?" Brynn gözlerini devirerek soruyor. "Evet, bu kadar patronluk taslamayı bırak," diye ekliyor Carter.

Tre homurdanıyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor.

Villamızın bulunduğu bölgeye ulaştığımızda şükrediyorum.

Russell kardeşlerin gidip gelmesine biraz ara vermeliyim.

"Noel neredeyse geldi, sonra New York'a geri dönebilirsin ve patronluk taslamam konusunda endişelenmezsin." Tre nefesini dışarı üfler.

"Ah... Sadece şaka yapıyorum. Seni özlediğimi biliyorsun." Carter başını kardeşinin omzuna yaslar.

Tre onu itiyor ve Carter gülüyor.

Tre, "Ve şimdi ikiniz de New York'ta olacaksınız," diyor.

Gülümsemesi azalırken Brynn'e bakıyorum.

"Ryah'ın Portland'da teyzesi ya da amcası olmayacak," diyor Tre ve onu Brynn ile aynada göz göze gelirken yakalıyorum.

"Her zaman FaceTime yapacağım. Ve eve sık sık geleceğim. Ama şu an itibariyle işi alıp almadığımı ya da alıp almayacağımı bile bilmiyoruz."

Başım yana savruluyor. "Neden almadın?"

Ne Tre ne de Carter yorum yapıyor. Sanırım onlar da Brynn'in cevabını bekliyorlar.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bu büyük bir karar."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bu işi almak için tamamen farklı bir ülkeden taşınıyor olacağım. Son derece net olduğum tek şey, öğretmenliği bırakmak ve gerçek dünyada başarılı olup olamayacağımı görmek istediğim.

"Doğru." Pencereden dışarı, ıslak kaldırıma düşen kar tanelerine bakıyorum. Geleceğim o kadar havada ki, nereye ineceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Tre villaların önüne park ediyor, ben de inmek için kapıyı açıyorum. "Seni tutmamı ister misin? Kan kaybından bayılmandan nefret ediyorum.

kayıp." Carter elini koluna koymaya çalışıyor.

"Ben iyiyim, dostum."

Brynn benimle birlikte villamıza kadar yürüdü, şifreyi tuşladı ve kapıyı açarak önce benim girmeme izin verdi.

"Kanepeye oturun. Banyo lavabosunun altında gördüğüm ilk yardım çantasını alacağım." Ceketini ve botlarını çıkarırken

Ben de aynısını yapıyorum.

Ben kanepeye oturuyorum, o da banyoya giriyor.

Bundan daha utanç verici olamazdı. Gençliğimde snowboard'da ustalaşmaya çalışmadığım için kendimi azarlıyorum.

"Tamam." Dizlerime basıp sehpanın kenarına doğru kayıyor ve küçük kırmızı çantayı açıyor. "Önce onu temizleyeceğim."

Küçük folyo paketi açmasını ve cildimi yakacağını bildiğim şeyi çıkarmasını izliyorum.

"Tutacak bir şey ister misin?" diye

soruyor. "Beş yaşında değilim Brynn, yap şunu." Bana bakıyor.

"Kusura bakma, egom zedelendi," diye homurdanıyorum.

Kıkırdıyor. "Bunun için bir sebep yok. Kardeşlerim haklı, biraz ileri gittim. Özür dilemesi gereken kişi benim."

"Buraya gelip kucağıma oturursan seni affedeceğim." Öne eğildim ve ellerimi kalçalarında gezdirdim.

"Şey..." Ayağa kalkıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Eğer mecbur kalırsam."

Bir dizini dış uyluğumun bir tarafına, diğerini de diğerinin yanına koyarak kışını uyluklarımın üzerine oturtuyor. Ellerimi kalçalarına koyup göğüs kafesinde aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Şimdi affedildim mi?" diye sorar.

Ellerimi kışına doğru kaydırıyorum ve onu daha yakına çekiyorum, böylece aletimin dikkat çekmek için canlandığını hissedebiliyor.

"Şimdi öylesin."

"Ne şanslıyım."

Dar termal gömleğinin içinde göğüsleri harika görünüyor. Umarım bugün altında ne olduğunu görebilirim.

Ellerim gömleğinin eteğiyle oynuyor, parmaklarım ince kumaşın altından kayıyor. "Bu iyi mi?"

"Yaranızla ilgilenmeye çalışan hemşirenizin göğüsleriyle oynamak tehlikelidir." O alkollü mendili kaldırıyor.

"Belki de bir şeylere tutunmam gerekiyordur." Parmak uçlarımı kaburgalarında gezdiriyorum, tişört hareketlerimle birlikte yükseliyor.

"Hastalarımın rahat olduğundan emin olmak isterim." Sütyeninin kaplarına ulaştığımda nefesi kesiliyor.

Çakıllı meme uçları ipek kumaştan dışarı çıkıyor ve aletim vücutlarımızın arasında duruyor. Kollarını kaldırıyor, ben de gömleğini vücudundan çıkarıyorum. Tanrım, o kadar muhteşem ki. Teni yumuşak, ipeksi ve davetkâr görünüyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Bir dakika içinde." Sütyeninin kuplarını aşağı çekiyorum, kumaşı göğüslerinin ağırlığı altında dinlendiriyorum, sonra başparmaklarımı göğüs uçlarında gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyor.

"Pierce." Sanki onun kurtarıcısıymışım gibi adımı söylüyor.

İkimizin de uzun zamandır istediği her şeyi ona vermeyi çok istiyorum. "Beni temizleyeceğini sanıyordum."

Kaşlarını çatıyor.

"Benim kesimim, pis

kız."

Çubuğu kaldırıyor ve onu öne doğru çekiyorum, alkol kesigimi yakarken ağzım meme ucunu kapatıyor.

"Cehennem..." Okşamaya devam ediyor ve ben de kısmen acıdan kısmen de zevkten meme ucunun etrafında inliyorum.

Meme ucunu dilimle döndürdüğümde, çubuğu düşürüyor ve sehpaye düşüyor.

"Bunu çok zorlaştırıyorsunuz Bay Wainwright." Yara bandı almak için eğildi.

"Özür dilerim, kıyafetlerim engel mi oluyor?" Ağzımı diğer memesine götürerek, diğer meme ucuna da aynı ilgiyi gösterdiğimi söylüyorum.

"Biraz hantallar ama neredeyse bitti. Dikişe ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum. Yara bandıyla kapatıp nasıl durduğuna bakacağız ama birkaç saat fiziksel efordan kaçınmanızı öneririm."

Yara bandını kesiğimin üzerine yerleştiriyor ve sargıyı alkol pedinin yanına atıyor.

"Üzgünüm hemşire, bu mümkün değil." Parmağım pantolonunun elastik kemerine daldı.

"Neden olmasın?" diye soruyor nefes nefese bir sesle.

"Çünkü altı yıl önce yattığım bir kız var ve onunla bir şansım daha oldu. Yara lanet olsun, hiçbir şey beni ona istediğini vermekten alıkoyamaz."

"Peki sence ne istiyor?" Dizlerinin üzerine kalkıyor ve avucumu pantolonundan aşağıya, iç çamaşırının bariyerini geçerek kaydırmam için bana erişim sağlıyor.

Islaklığında bir parmağımı gezdiriyorum. "Sanırım sikimi istiyor."

Gülüyor ama başparmağımı yavaşça klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde gülmesi çabucak kesiliyor.

"Belki de elim yeterlidir aslında," diye fısıldıyorum köprücük kemiğine bir öpücük kondurarak.

"Değil."

"Güzel." Önce bir, sonra iki parmağımı içine sokarken ağzım bir kez daha göğüslerine doğru hareket ediyor.

Islak ve hazır ve göğüslerini emmemi seviyor. Bir avuçtan daha büyükler ve vücudu için mükemmel boyuttalar. Yine o arzu dolu gırtlak sesiyle adımı söylüyor.

"Sadece tadını çıkar." Onu parmaklarken klitorisini ovmak için başparmağımı kullanıyorum.

Elime bastırıyor, nefes alıp verışı arttıkça parmakları omuzlarıma batıyor. Ağzından dökülen küçük sesler bana neredeyse orada olduğunu söylüyor ve onun parçalandığını görmek için çaresizim. Vücudu geriye doğru sallanıyor ve başparmağım hâlâ klitorisinin etrafında dönerken iki parmağımı içine sokuyorum. Hızımı artırıyorum ve başının ön kısmı benimkine doğru düşüyor.

Nefesi yüzümün üzerinde süzülüyor. "Kahretsin. Çok iyi hissettiriyor. Durma."

"Bunu hayal bile edemezdim."

Avucumun içinde ileri geri sallanıyor, ta ki nefesini içine çekip aceleyle dışarı verene kadar, orgazmı vücuduna yayılıyor. Enfes. Onu bütün gün böyle izleyebilirim.

Elleri pantolonuma gidiyor, çekiştiriyor ve çekiştiriyor. Kalçalarımı kanepeden kaldırıyorum ve o da ayağa kalkıp boxer külotumla birlikte pantolonumu bacaklarımdan aşağı indiriyor. Sırada gömleğim var.

Sonra Brynn pantolonunu ve külotunu indiriyor, ayaklarından çıkarmaya çalışırken neredeyse kanepeye düşüyordu. Kalçalarını sabitliyorum ve tekrar kucağıma düşüp sütyenini çıkarıyor. "Bir condom'un var, değil mi?"

"Çantamda," diyorum, yerdeki bilgisayar çantama doğru başımı sallayarak. Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama elini göğsüme atıyor.

"Ben hallederim."

Çıplak vücudunun eğilmesini izliyorum ve sikim seğiriyor. "Ön cep," diye talimat veriyorum bizi oraya daha hızlı götürmek için.

Fermuarı açıyor ve elini içine sokup her tarafını gezdiriyor. "Burada bir sürü şey var," diyor ve birkaç makbuz, dudak nemlendiricim, anahtarlarımı çıkarıyor... Vücudu benimkinin üzerinde donuyor. Bacakları kalçalarımdan kayıyor ve diğer minderin üzerine ayak bileklerinin üzerine oturup anahtarlarımı tutuyor. Özellikle de altı yıl önce onun için aldığım anahtarlığı. "Pierce?"

Bu aslında bir dağdan aşağı düşmekten daha utanç verici olabilir.

Yirmi Altıncı Bölüm

BRYNN

Aynı anahtarlık olamaz, ama aynı görünüyor.

"Bu konuşmayı çıplakken yapmak zorunda mıyız?" diye soruyor, yüzünü buruşturarak.

"Bu neden sende?"

İç geçiriyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Sana hiç veremedim. O Pazar günü ayrılırken unutmuştuk ve Pazartesi günü akşam yemeğinde verecektim ama..."

Bitirmesine gerek yok. Bunun nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz.

"Hepsini biliyorum. Pazartesi olayı değil, ama neden anahtarlarınızın üzerinde?"

Bir elini yüzünde gezdirdikten sonra ensesine dolayarak çekiştiriyor. "Cevap vermek zorunda mıyım?"

Ona gülümsüyorum, göğsüm ısınıyor. "Bir cevap istiyorum."

"Lanet olsun, Brynn." Nefesini dışarı üflüyor. "Çünkü bana seni hatırlattı. Birlikte geçirdiğimiz o hafta sonunu."

"Ah..." Tekrar beline sarılıyorum, sertleşen uzunluğunu göbeğimde hissediyorum. "Bu çok tatlı." Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Bunu ürkütücü bulmuyor musun?" Başını yastığa doğru geri sallıyor. Yanaklarının kırmızı tonu bana ne kadar rahatsız ve utanmış olduğunu anlatıyor.

Çenesine öpücükler serpiştirip boynundan aşağıya doğru iniyorum.
"Hiç de değil."

"Dönemin son günü sana verecektim ama gelmedin."

Dudaklarımı boynunun çukuruna bastırıp adem elmasını yalıyorum.
"Büyükbabam ameliyat olduğu için eve erken dönmek zorunda kaldım."

"Sonradan duydum. Profesör Jorgensen söyledi. Ben de o gün anahtarlarımın üzerine koydum ve bir daha hiç çıkarmadım."

Ellerim göğsünün önünden aşağı iniyor ve ona olabildiğince yaklaşırken yanlarından yukarı çıkıyor. "Beni özledin."

Eli boynuma dolanıyor ve dudaklarımı bedeninden çekip alıyor.
"Hiç şüphesiz. Seni her lanet gün özledim."

Yüzümdeki gülümsemeye karşı koyamıyorum çünkü onu anılarımdan ne kadar söküp atmaya çalışsam da, her zaman geri geldi ve bana birlikte geçirdiğimiz kısa zamanda yaşadıklarımızı özlemekten başka bir seçenek bırakmadı.

"Hey, Pierce." Prezervatifi yüzünün önünde kaldırıyorum. "Beni ne kadar özlediğini göstermeye ne dersin?"

Elleri kışma gidiyor ve aynı anda beni kaldırarak ayağa kalkıyor. Beni yatağa taşıyor ve üzerime sürünerek yatırıyor. Beni pelüş şiltenin içine batırmasının ağırlığından zevk alıyorum.

Ağzımı yakalıyor, dilini ayırık dudaklarımın arasından geçiriyor. Kendimi onun öpücüğünde, vücudumu keşfedişinde kaybediyorum. Sert uzunluğu kalçama baskı yapıyor ve dizimi yana doğru çekerek kalçalarının uyluklarımın arasında yolunu bulmasına izin veriyorum. Ucu açıklığıma doğru bastırıyor.

"Sana ihtiyacım var." Kalçalarımı bir o yana bir bu yana kaydırıyorum.

Ama o hiçbir şey söylemiyor, dudakları tenimde görünmez yollar açmaya devam ediyor.

Yıllar geçtikçe, kendimi kaybetmeme nasıl izin verdiğini unuttum. Onunlayken tüm sorunlarım, endişelerim, kaygılarım ve güvensizliklerim yok oluyor. Bu o kadar özgürleştirici ki, bağımlısı olabilirim. Kimi kandırıyorum ki? Ben zaten ona bağımlıyım.

"Biliyorum ama seni tekrar hissetmek için yıllarca bekledim ve bunu aceleye getirmek istemiyorum."

Yeterince adil.

Vücudumda kıpırdanarak bacaklarımın arasına yerleşiyor. Sıcak elleri iç bacaklarımdan yukarı kayıyor ve omuzlarına uyacak şekilde daha da genişletiyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, ben de vücudumdaki titremeyi gizleyemeyerek başımı sallıyorum. Onu tümseğimden birkaç santim ötede gördüğüm için omurgamda bir ürperti oluşuyor, yüzündeki sırtma sanki hayatı boyunca beklemiş gibi. "Geçen sefer ne kadar hoşuna gittiğini hatırlıyorum."

Gülüyorum. "Gülmüyorsun."

"Hafızamı mı test ediyorsun?" diye soruyor, ukala sırtışı hınzır bir sırtışa dönüşüyor. "Eğer doğru hatırlıyorsam, üzerine üfllediğimde hoşuna gitmişti." Dudaklarını büzüyor ve sıcak bir nefes üflüyor.

Omurgamda bir ürperti daha oluşuyor. İnliyorum, elim aşağı kayarak saçlarının arasından geçiyor.

"Ve bunu yaptığında hoşuna gitti." Uyluklarımın her birinin içini ısıyor ve acıyı hafifletmek için hemen ardından o noktayı yalıyor.

Kalçalarımı kıvrırken sırtım yatağa daha da gömülüyor.

"Ve sen benim alaycılığımı sevdi." Nazik öpücüklerini merkezime yaklaştırıyor, geniş avuç içleri bacaklarımı sarıyor.

Ağzıma dolan tükürüğü yutuyorum.

"Sonra senden derin bir nefes aldığında gözlerin geri yuvarlandı." Burnu klitorisimi dürtüyor ve nefes alışını duyuyorum.

Lanet olsun, beni uçurumun kenarına götürüyor ve daha bana dokunmadı bile.

"En çok da yüzümün gömülmesine bayılıyordun." Kıçımı kavradı, beni öne doğru çekti. "Dilim. Dilimi hatırlıyor musun?" Dilinin ucunu klitorisimden aşağıya, açıklığıma ve tekrar yukarıya doğru sürüklüyor.

Boştaki elim yorganı kavriyor ve kalçalarımı tekrar kavislendiriyorum.

"Hatırladığım kadar güzel kokuyorsun." Klitorisimi emiyor, dili tembelce daireler çiziyor ve bana verdiği zevkten başım dönüyor.

Beni kucakladığında bacaklarım ağırlıksız hale geliyor. "Pierce," diye inliyorum.

Ağzını üzerimden çekiyor ve ben inliyorum. Ellerimin üzerinde yükselirken, vücudumun uzunluğundan aşağıya, kalçalarımın arasındaki yüzüne bakıyorum.

"Gördüklerini beğendin mi?"
diye soruyor. "Çok
beğendim."

Kıkırdıyor ve yüzünü tekrar amıma gömüyor, ama bu sefer hızını artırıyor, beni o kadar hızlı kenara götürüyor ki, süreci tekrarlamak istiyorum. Saçlarını kavriyorum ve inliyor, bana ziyafet çekiyor, dili açıklığımla alay ediyor, burnu hassas klitorisim boyunca ilerliyor. Daha fazla dayanamadığımda, elleri vücudumda yukarı doğru kayıyor, göğüslerime uzanıyor ve meme uçlarımı sıkıştırıyor.

Kıçım yataktan kalkıyor, kıpırdanıyor, sürtünmeye ihtiyaç duyuyor, arzu içimi tırmalıyor. Ve sonra geliyor, üzerime geliyor ve ağlamadan önce onu durduramıyorum, uyluklarımı kapatmaya çalışıyorum, her şey çok fazla geliyor.

Yavaşlıyor ve gözlerimi dolduran yıldızlar nihayet berraklaşıyor.

Dirseklerimin üzerinde yükselip ayak bileklerinin üzerine oturmasını ve elinin tersiyle yüzünü silmesini izliyorum. İçimdeki

Sıkıştır.

"Hatırladığın kadar iyi mi?" Ambalajı yırtıp açıyor ve kıkırdayıp üzerime düşmeden önce prezervatifi kalın boyundan aşağı kaydırıyor.

"Ukala, ha?"

Dudaklarımı dudaklarıyla kavuruyor ve ben kollarımı boynuna dolayarak kendimi tekrar onun içinde kaybediyorum.

"Bana binmek ister misin? Hatırlamıyormuş gibi yapacağım."

Göğsüne bastırıyorum ve o da sırt üstü dönüyor. Üstüne binerek sikiinin dibini tutuyorum ve üzerine çöküyorum.

"Lanet olsun," diyor içime tamamen oturduğunda.

"Evet." Önce yavaşça ileri geri sallanıyorum, elleri kalçalarımnda.

Tırnaklarının etime batma şeklinden, yavaş bir şeye ihtiyacı olmadığını anlıyorum. Bu yüzden ona daha hızlı biniyorum, ellerim göğsünde, göğüs kıllarının hafif serpintisi yayılmış avuçlarımın arasından akıyor. Altımda muhteşem görünüyor ve bu hayata alışabileceğimi hemen fark ediyorum.

"Çok iyi hissediyorsun." Sesi kaba bir fısıltı. "Sen de öyle."

Her zaman üç orgazm yaşayan bir kız değilimdir ama omuriliğimin dibinde bir karıncalanma hissediyorum. Göğüslerimi avuçluyor, meme uçlarımı cımbızlıyor ve sırtımı eğiyorum, ellerimi uyluklarına yerleştiriyorum, uzunluğu boyunca sallanıyorum.

"Aletimi sürerken çok iyi görünüyorsun," diyor ve orgazmımın bir çentik daha kazanmasına neden oluyor. "Amin çok sıkı."

Kendimi güçlü hissetmemi sağlayan şey sesindeki mücadele, zar zor tutunduğunu söyleyen ses. Onu bu noktaya getirebilen benim, tıpkı yüzü kalçalarımın arasındayken bana yaptığı gibi.

Beni çeviriyor, bir bacağımı kaldırıp omzuna koyuyor ve içime girdiğinde o kadar derin ki haykırıyorum. "Oh. Tanrım."

"Tanrım, Brynn."

İçime giriyor ve her dalışta ne kadar ıslandığımı duyabiliyorum.

"Yapamam..." Henüz boşalmak istemediğim için kendimi sıkıyorum, o da hırlıyor.

Bükülmüş ön kollarını kavriyorum, kordonlu kaslar şişiyor ve tutuşumu sıkılaştırıyorum, artık kontrol edemediğim bir zevk yüksekliğine ulaşıyorum. Kaslarım geriliyor ve doruk noktam beni ele geçirirken nefes almayı bırakıyorum.

"Brynn, beni öldürüyorsun," diye söylendi.

Sanki bir lav kekinin yapış yapış ortasındaymışım gibi sıcak bir his kaplıyor içimi ve başımı kaldırıp Pierce'a bakıyorum. Alnında boncuk boncuk terler var ve gözleri şehvetle dolup taşıyor.

İçime batıyor ve tekrar batmadan önce sadece yarısına kadar geri çekiliyor. Bir küfür ve iniltiyle boşalana kadar tekrar tekrar.

Üzerime çöküyor ama hemen dirseklerinin üzerine kalkıp saçlarını gözlerimden uzaklaştırıyor. "İyi misin?"

Kıkırdıyorum çünkü üç orgazm sonra mı? Evet, iyiyim. "Ben harikayım. Sen mi?"

Bana sırtıyor. "Aynen. Hemen döneceğim." Pierce içimden çıktı.

Banyoda olduğunu duyuyorum ve döndüğünde çarşafı geri çekip altına giriyor ve benim de ona katılmamı bekliyor.

Nefes alış verişimiz sakinleştikten ve terimiz kuruduktan sonra "Teşekkür ederim," diyor.

"Ne için?" Ona bakıyorum.

"Bana bir şans daha veriyorsun." Parmağı saç çizgimde geziniyor, sanki iki gözüme de bakması gerekiyormuş gibi çılgın saçlarımı yine yolumdan çekiyor. "Büyürken başkalarının merhametine kaldıktan sonra kendime bir hayat kurma konusunda o kadar endişeliydim ki seni feda ettim ve bunu asla yapmamalıydım."

Göğsünden öperim. "Belki de bu sadece bizim yolumuzdu. Belki de altı yıl önce bizim zamanımız değildi."

Başını salladı. "Artık bizim zamanımız geldi." Gülümsüyorum. "Ben de öyle düşünüyorum."

Başımı göğsüne koyuyorum ve aile film gecesini atlayıp tekrar tekrar birbirimizin tadını çıkarmaya karar veriyoruz.

Yirmi Yedinci Bölüm

PIERCE

A Ertesi sabah kahvaltıda Russell'ların hepsi bize baktı. Dün geceki filmi neden kaçırdığımızı bildiklerini söyleyen bakış. "Kibarlık olsun diye dün gece *Zor Ölüm'ü* izledik." Carter Brynn'in başını okşar.

Yolundan çekiliyor ve ben de ona bir fincan kahve uzatıyorum.

"Yine de çıgıkların nereden geldiğinden emin değiliz." Carter masaya giderken Tre'ye yumruk atıyor.

"Hepiniz çok komiksiniz." Brynn bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor ama ben başımı sallıyorum.

Tessa içeri giriyor, yeni duş almış ve bir yere gitmeye hazır gibi görünüyor. Tezgâhta Brynn'i görür. "Hey, sana fırıncılık işinin pazarlama özetinden bahsetmiştim, değil mi?"

"Evet."

"Bu sabah Ava'yla konuştum ve o da bunu yapmak istiyor. Döndüğümüzde bir şeyler ayarlayabilir misin?"

Tre gelir ve karısını öper. "Çok güzel görünüyorsun."

"Uyuyup bir dakikadan fazla duş aldığınızda böyle olur. Teşekkür ederim." O da onu öpüyor.

Brynn Tre'yi iter. "Duygusal şeylerini başka yere götür."

"Artık sen de duygusal şeyler yapacağın için daha uyumlu olacağını düşündüm." Tre dilini çıkarır ve kahvesini masaya götürürken kocaman bir esneme sesi çıkarır.

"Yani?" Tessa konuşmayı tekrar fırınının pazarlamasına çevirerek soruyor.

"Evet. Kesinlikle. Pierce da var. Eminim o da yardımcı olabilir."

Tessa bana baktı. "Tamam. Mükemmel." Tabureden kayarak iniyor.

"Ken-

Zie ve ben alışverişe gidiyoruz. Bebek bakıcılığı yapmanın senin için sakıncası olmadığına emin misin, Gwen? Çocukları da yanımızda getirebiliriz."

"Ve hiçbir şey başaramadın mı? Gidip kız kıza bir gün geçirin." Gwen onlara el salladı.

"Gitmek istiyor musun?" Brynn'e fısıldıyorum, sırf benimle vakit geçirmek için bir daveti geri çevirmesini istemiyorum.

"Davetlerini kibarca reddettim çünkü sizinle alışveriş yapmayı tercih ederim."

"Ben de." Tezgâhın etrafından dolaşıp şakağına bir öpücük konduruyorum. "K.I.S.S.I.N.G-"

"Carter, dur," diyor Abe.

Carter kendisine hayır denmesine sinirlenmiş gibi davranıyor. "Bu şaka yapmamak için çok iyi."

"On iki yaşında değilsin," diyor Abe.

Gwen ve ben yiyecekleri hazırladık ve herkes masanın etrafına oturup kahvaltısını yaptı.

Daha sonra Brynn ve ben villaya geri döndük, duş aldık ve alışverişe gitmek için hazırlandık. Bir Uber çağırıyoruz, böylece kiralık SUV herkes için hazır oluyor. Çocuklar kayak tepesine gidiyor ve Gwen ile Abe'in bir şey olması ihtimaline karşı bir arabaya ihtiyaçları var.

Elimi Uber'in arkasında Brynn'inkiyle birleştiriyorum. Bana gülümsüyor ve tekrar böyle yanımda olmasının verdiği his göğsüme yerleşiyor.

Şehir merkezinde küçük dükkânların yakınında indiriliyoruz ve cadde tatil temasıyla dekore edilmiş. Şenlikli ve gençliğimden bu yana ilk kez kırmızı, beyaz ve yeşil dekor beni neşelendiriyor. Annem ve babam öldükten sonra hep çok kayıtsız kalmıştım.

Bir yetişkin olarak, Noel yemeği için teyzemin ve amcamın ya da başka bir uzak akrabamın evine gittiğimde, çoğu kişi işimi, bir kız arkadaşım olup olmadığını ve diğer yüzeysel soruları sorardı.

Russell'larla durum farklı. Birbirlerini çok iyi tanıyorlar. Öyle ki bu bazen korkutucu olabiliyor. Hepsi birbirinin hayatına, mutluluğuna ve refahına çok yatırım yapıyor. Elbette Andrew beni önemsiyor ama bu bir üst seviye.

"Çok güzel, değil mi? Birlikte fotoğraf çektirmek ister misin?" Brynn telefonunu çıkarır.

"Elbette."

"Güzel, hayatımdaki erkeğe hava atmalıyım." Göğsüme doğru eğildi.

Telefonu elinden alıp arka planda bir kış harikalar diyarı varken ikimizin fotoğrafını çekiyorum. Beni gerçekten şaşırtıyor. Bana s o ğ u k davrandıktan ve beni ittikten sonra, bana bir şans vermeye karar verir vermez, her şeyi kabul etti. Körü körüne güveni ilham verici.

"Peki, ne için alışveriş yapıyoruz?" diye soruyor, elimi onun elinin içine koyup bizi yürüyüş yoluna götürürken.

"Ailene birkaç hediye almalıyım. New York'ta alışveriş yapma fırsatım olmadı. Görüşmeden doğruca Andrew ve Kenzie'lere gittim."

"Aileme bir şey almak zorunda değilsin."

"Zorundayım. Bazı şeyleri seçmeme yardım edebilirsin."

"Başkalarının parasını harcamak mı? Beni de yaz." Gülüyor ve beni karşılaştığımız ilk mağazaya sürüklüyor.

Sonunda mekâna göz gezdirmeye başladık. Bir kar küresi aldım ve yere koymadan önce salladım.

"Bunları sevmiyor musun?" Brynn bir tanesini eline alıp sallıyor ve cam kubbede Utah'ın yamaçlarında dönen karı izliyor. Gülümsemesi bana yıllar önceki halimi hatırlatıyor.

Sanki midemde bir çukur varmış gibi hissediyorum.

"Onlar iyi," diyorum ve kayakçılarla snowboardcular hakkındaki komik tabelalara bakmaya devam ediyorum.

"Hey..." Yanıma gelip kolunu benimkine doladı. "Burada bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum."

Omuz silkiyorum, ayaklarının dibine başka bir boktan hikâye atarak günümüzü mahvetmek istemiyorum. "Önemli bir şey değil. Eğer onları seviyorsan bir tane almalısın. Aslında, bana bırak." Kar kürelerine doğru yürümeye başlıyorum ama o yerinden kıınıldamıyor.

"Pierce?"

Bir nefes veriyorum ve bir noktada sihirli küreler olduğunu düşündüğüm şeylerle dolu masaya bakıyorum. Yüzümü ona dönmek için arkamı döndüm.

"Önemli bir şey değil." Başımı sallıyorum ama o başını eğiyor, belli ki daha fazlasını söylememi bekliyor. "Bir dakika yürümek ister misin?"

Başını salladı. Mağazadan çıktık ve biraz uzaklaştıktan sonra ona döndüm.

"Annem kar kürelerini çok severdi ve Noel'de onları ortaya koyardı. Hepsini çok hızlı sallar, bir oyun haline getirir ve karın en hızlı yağacağını düşündüğümüz yeri seçerdik. Doğru seçersem bir Noel kurabiyesi alırdım."

Onun ve babamın anıları nasıl olur da hala öldüklerini öğrendiğim günkü gibi kalbimi delip geçebilir? İnsanlar bana zaman içinde

anılar mutlu olurdu, ama benim için bu olmadı. Benden alındıkları için hala acı çekiyorum.

"Çok tatlısın." Ayaklarının üzerinde yükseliyor ve beni öpüyor. Hava yüzünden burnu buz kesmiş. "Ne oldu onlara?"

İşte kötü kısım geliyor, bu yüzden ona bakıyorum, bunun acıtacağı konusunda onu uyarmak istiyorum. "Onlar öldükten sonra bir tanesini saklamama izin verildi. Bunu annemle birlikte onlar ölmeden önceki Noel'de almıştık. Kuzey Kutbu olması gerekiyordu. O yıl inanmayı bıraktım ve bunu ona söyledim. Bunu seçti ve eğer Noel Baba gerçek değilse, insanların nasıl olup da dünyanın diğer tüm şehirleri için yaptıkları gibi içinde Kuzey Kutbu olan bir küre tasarlayabildiklerini söyledi. Onun oyununu oynadım çünkü duygularını incitmek istemiyordum ve hala inanıyor olmam onun için gerçekten önemli görünüyordu.

"Yatılı okuldayken yatağıma uzanıp onu sallardım ve onun sözleri kafamın içinde tekrarlanırdı. Bu beni o ana geri götürürdü ve onu yanımda hissederdim."

Kollarını ortama doluyor ve ben de başının üstünü öpüyorum. Kendimi terapiye geri dönmüş gibi hissediyorum ama aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum. Bu ilişkide tüm yükü taşıyan benim.

"Hâlâ sende mi?" diye fısıldıyor.

"Hayır." Sesim boğuk çıkıyor.

"Neden olmasın?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Pekala, Tommy McDonald."

Geri çekildi. "Kıçını tekmelemem mi gerekiyor?"

Kıkırdıyorum. "Hayır. O bir kabadayı ve pislikti ve muhtemelen tüm güven fonunu harcadıktan sonra şimdi borç içinde."

"O ne yaptı?"

Kollarımı ona doladım. "Parçaladım." Nefes nefese kaldı. "Neden?"

"Çünkü bunun benim için önemli olduğunu biliyordu." "Evet, ama neden sana zorbalık yaptı?"

"Çünkü karşılık vermedim. Çünkü sessiz ve çekingendim. Tek yaptığımın bütün gün ona bakmak olduğunu söyledi."

İç çekiyor. "Sen ailesini kaybetmiş bir çocuktun."

Başımı salladım. "Ona göre ben sadece ona yaltaklanmayan ve onu önemli biri olduğuna inandırmayan bir çocuktum. Benim zayıf olduğumu düşünüyordu..."

"Ve?" Bu kadın her şeyi yakalıyor.

"Verdiğim tepkiden gurur duymuyorum."

"Tamam..." Devam etmemi bekliyor.

"Kırdıktan sonra onu yere yatırdım, üstüne atladım ve defalarca vurdum. İnsanlar beni ondan çekene kadar durmadım."

"Bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Yapmamalıydım. Bu sorunu çözmedi. Beni kapı dışarı edeceklerdi ve ben buna çok sevinmişim ama bunun yerine beni öfkem üzerinde çalışmam için danışmanlık almaya zorladılar. Sonunda, olabilecek en iyi şey oldu çünkü biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ve terapistim bana ulaştı. Eğer o olmasaydı muhtemelen berbat bir yetişkin olurum." Yanağından süzülen gözyaşını siliyorum.

"Özür dilerim. Ağlamamalıydım, bu senin hayatındı, benim değil."

"Duygularınız için asla özür dilemeyin. Onlara sahip çık. Terapinin bana öğrettiği şeylerden biri de bu. Bunu uygulamaya koymakta hala zorlanıyorum, ancak kendime nasıl hissettiğimi görmezden gelmemem veya önemsememem gerektiğini hatırlatmaya çalışıyorum."

Gülümsüyor ve kendini kollarıma atıyor, yanağı göğsümde. "Sen harikasin. Umarım bunu biliyorsundur."

"Klozet kapağını açık bıraktığımda böyle düşünmeyebilirsin."

Kıkırdayarak başını sallıyor ve ben de onu sıkıca sarıyorum.

"Gidip bir kahve içelim," diyorum ve o da başını sallıyor.

Aşağıya doğru yürüyoruz, bir kahve içiyoruz ve birlikte alışveriş yapıyoruz, ta ki ben ona bir hediye alabilmek için yarım saatliğine ondan ayrılmak isteyene kadar. Sonrasında öğle yemeği yiyoruz ve melankolik ruh hali yerini kahkahalara ve şakalara bırakıyor.

Harika olduğumu söylüyor ama duygularım konusunda tam anlamıyla şeffaf olmamı sağlayan da o. Bu benim için dünyalara bedel.

Yirmi Sekizinci Bölüm

BRYNN

W Hepimiz masanın etrafında oturuyoruz. Carter'ın her masanın arasında duran bu şeker kamışı buz heykellerini nereden bulduğunu sormayacağım bile.

Çift.

"Sadece sen," diyor Tre, önündeki yirmi dört inçlik buz kütesine bakarak.

"Peki şeker kamışı tam olarak neden ters duruyor?" Pierce soruyor. Ailemle daha rahat olmaya başlamasına bayılıyorum.

"Böylece buzun ağırlığı altında ayakta kalacaktı. Kirli zihinlere sahip olan sizlersiniz, bunu açıkça belirtmek isterim." Carter her birimizin arasına baktı.

"Pekâlâ millet. Sadece eller ve ağızlar." Annem gözlerini devirdi. "Gidin!"

Pierce eğiliyor. "Ben ağzımı alt kısımda kullanacağım, sen de ellerini kullan. Çok üşüdüğünde yer değiştiririz."

"Tamam." Andrew'un baston şekerini yalamasını hayretle izleyen Kenzie'yi görünce kahkahayı patlattım.

Pierce eğilip ucunu emerken ben de ellerimi ana çubuğun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. Su bileklerimden ön kollarıma damlıyor.

Tre hepimize sanki pes edecekmiş ve galibiyeti umursamıyormuş gibi bakıyor.

"İyi bir ağzın var, onu kullan," diyor Tessa ona. Yemin ederim neredeyse ağızma kusacaktım.

Ailemin yüzüne bile bakmıyorum. Aslında bu harika bir fikir. Bu işi halletmek için aile üyelerime bakmamam gerekiyor. Masaya son bir kez bakınca Carter'ın Faith'i bu geziye neden getirdiğini anlıyorum. Bana ders vermesi gerektiğini düşündüren türden yetenekleri var.

Pierce'ın ağzı buzdan çıkıyor ve sonra bir direğe bağlı dev bir buz küpü gibi emmeye devam ediyor. Ellerimi izliyor, göz kapakları ağırlaşıyor. "Bir daha düşündüm de. Değiştirelim."

Gülüyorum ve o da heykeli döndürüyor. Elleri şaftın üzerinde aşağı yukarı kayarken ben emiyor ve yalıyorum. Bunu yapıp da cinsel bir şeymiş gibi görünmemesinin imkânı yok.

"Sanırım bunu almama izin vermen gerekebilir," diye fısıldıyor Pierce. "Çünkü şeker kamışını emmeni ya da okşamanı daha fazla izlemek zorunda kalırsam kendimi utandıracağım."

"Bana sonra teşekkür edersin," diyor Carter, Faith'in bütün işi yapmasını izlemekten başka bir şey yapmıyor.

"Neden bu vasat yeteneklerini test etmiyorsun?" Buzdan heykelini gösteriyorum.

Carter gözlerini kısar. "Peki, bu meydan okumayı ben kazanacağım."

"Bu aptalca bir meydan okuma ve en başta bunu alçaltan kuraldan kurtuluyoruz." Tre anneme bakıyor ve o da başını sallıyor.

Ew... ew... Masanın etrafına bakmayı bırakmalıyım.

"Bu gerçekten acı verici," diyor Pierce.

Elimi masanın altından kasıklarına doğru kaydırıyorum ve eminim ki, bu buz çubuğunu sanki onun sikiymiş gibi emmemi izlediği için sertleşiyor.

Üç galibiyetimiz var ve Tre pek bir şey yapmıyor. Carter, yeteneklerini aşağıladığımdan beri devam modunda. Bence bunu yapmamıza bile gerek yok.

galibiyeti garantilemek için mücadele etti.

"Çıktık," diyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Tre kaşlarını çatıyor ama heykelleri dondurucudan çıktığı için çoğunlukla eriyor. Carter, büyük ölçüde Faith'in çabası sayesinde yarısını bitirdi.

Diğer iki takım zaten yarışmayı kazanamayacak. Tre'ye "Etkinliği senin seçmene izin vereceğim," dedim ve elimi uzattım. "Anlaştık." Elini benimkinin içine kaydırды. "Biz yokuz."

"Bunu yapamazsın!" Carter aramıza baktı.

"Yapabilirim ve yaptım." Ayağa kalkıyorum. "Pierce ve benim bazı paketlemeler yapmamız gerekiyor.

Hepinizle akşam yemeğinde görüşürüz."

Pierce hiç vakit kaybetmeden benimle birlikte dışarı çıkıyor, sonra da hızlı adımlarla villamıza doğru yürüyoruz.

Kapalı kapılar ardına geçtiğimizde onu duvara doğru itiyorum ve pantolonundaki şişkinliği avuçluyorum. "Beni bir şey emerken görmek seni tahrik ediyor, ha?"

"Hiçbir fikrin yok. Bizi oradan çıkarma konusundaki dâhiyane fikrin için de teşekkür ederim."

Botlarımızı çıkarma zahmetine girmeden dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarımı kot pantolonunun beline doluyorum.

"Dizlerinin üzerinde iyi görünüyorsun," diyor, avucuyla yanağımı okşayarak.

"Yalamak için yeterince iyi görünüyorsun." Pantolonunun düğmesini ilikliyorum. İnliyor ve ben de fermuarı indirip kotunu dizlerine kadar çekiştiriyorum. Sonra onu boxer külotundan çıkarıp tabanını avuçluyorum ve ucunu dudaklarıma götürüyorum. "Bana yaptığın gibi seni de kızdırmalı mıyım?"

"Bence buzdan heykel yeterince alaycıydı." Elleri at kuyruğumu kavırıyor. Çekiştirmesine bayılıyorum.

Yavaşça sikiinin yan tarafını yalıyorum, sonra ucunu ağzımın etrafında döndürüyorum.

"Tanrım, ağzın." Kafasının arkası duvara çarptı.

Evet, bunu duymak ve aşık olduğun adamı uçuruma sürüklemekten daha iyi bir şey yoktur, her şeyin senin yüzünden olduğunu bilmek.

Pierce'ın karşılık veren bir tip olması da güzel, çünkü boğazıma boşaldıktan sonra beni yatağa yatırıyor ve iyiliğime karşılık veriyor.

* * *

Akşam yemeği için hazırlanıyoruz, ancak gerçekten burada onunla kalmak ve kaç pozisyonda ustalaşabileceğimizi görmek istiyorum.

Pierce nezaket göstererek önce benim hazırlanmama izin verdi, ben de Tessa'nın benden istediği gibi dizüstü bilgisayarımın kanepede oturmuş The Mad Batter'in mevcut markasına bakıyorum. *Alice Harikalar Diyarında* temalı şirin bir fırın. Üzerinde Eat Me (Beni Ye) gibi ifadeler bulunan kurabiyeleri var, ki buna bayıldım, ancak kesinlikle üzerinde çalışılması ve güncellenmesi gereken bazı şeyler var.

Pierce bacaklarını arkama atıp beni bilgisayarla arasına sıkıştırıyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Tessa'nın fırınına bakıyordum."

Bir şey söylemiyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Boynumu öpüyor. "Sanırım bunu anladın."

"Teşekkür ederim, ama ne gördüğünü bilmek istiyorum."

İç çekiyor. "Modası geçmiş. Muhtemelen mağazayı elden geçirir, *Alice Harikalar Diyarında*'nın bir parçası olmadığı yeni bir logo yapardım. Dükkanın adı zaten bunu ima ediyor ve yerine getirecek malları olduğu sürece

Alice Harikalar Diyarında'yı daha az umursamayan insanları elde etmek için genişlemeli."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ayrıca, kadınlara ait küçük bir işletme."

"Tüketiciler söz konusu olduğunda hepsi iyi şeyler," diyor.

"Şu şirin kurabiyelere bakın." Eat Me kurabiyelerini gösteriyorum.

"Seni yiyeceğim." Boynumu yiyecekmiş gibi yapıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Selam." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ona doğru döndüm. "Bir sorunumuz var."

Alnı kırışır. "Sorun nedir?"

Başımı eğiyorum. "Aynı işe talibiz, unuttun mu?" Başını geriye sallıyor ve gülümsüyor.

"Ayrıca, farklı ülkelerde yaşıyoruz."

"Senin yerine işi alırsam olmaz." Göz kırıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Şaka yapıyorum."

"Soruyorum çünkü Noel'e iki gün var, sonra buradan ayrılıyoruz. Portland'a geri dönüyorum ve..."

"Portland'a gidebilirim," diyor sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Yani Enzo'dan haber alana kadar mı?"

Pierce iç geçirir. "Dürüst olmak gerekirse, bu iş hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Şu anda gerçekten çok mutluyum. Birçok şeyi çözmemiz gerektiğini biliyorum ama Londra'da bana göre bir şey yok."

Kalbim küt küt atıyor. Ne diyor bu?

"Ama New York'ta bir iş bulma ihtimali var. Ya birimiz bunu elde ederse? O zaman diğerine ne olacak? Ya da ya ikimiz de alamazsak?" diye sordum.

New York'ta yaşamak istediğimden bile emin değilim. Pek bana göre değildi ama belki de Noel her zamankinden daha yoğun ve çılgındır. I

Tessa'ya sormalısınız, çünkü orada yaşıyordu ve tanıştıktan sonra Tre ile birlikte Port- land'a taşındı.

Omuz silkiyor. "Eğer işi alırsan, New York'ta başka mar- keting işleri arayabileceğime eminim."

Diğerinin gittiği yere bizim de gitmemize karar vermiş olamaz.

"Yani, aynı şehirde kalmaya mı çalışıyoruz?"

Parmaklarını sırtımda gezdiriyor. "İsterim. Bu senin istediğin bir şey değil mi? Çok mu hızlı olur?"

Bir an düşündüm. "Hızlı hissetmemem garip mi?"

Kıkırdıyor ve yanağımdan öpüyor. "Hayır. Ne yapmak istediğimize biz karar veririz. Senden ayrı kalmak istemiyorum. Evlenmek ya da birlikte yaşamak istemiyorum ama aynı posta kodunda olmak istiyorum. Hepsi bu."

Dönüp kucağına oturuyorum ve ona bir koala ayısı gibi yapışıyorum. "Ben de istiyorum. Ben de istiyorum."

"O zaman yapalım. Enzo'dan haber alana kadar seninle Portland'a döneceğim, sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz. Hatta bir otelde kalırım, böylece beni misafir etmek zorunda kalmazsın."

Geriye çekilip onun iri yeşil gözlerine bakıyorum. "Benimle kalıyorsun, tartışmanın sonu. Ve şu anda ne kadar yetişkin hissettiğimi söyleyebilir miyim? Sanki bu sefer gerçekten kendimizi toparlamışız gibi."

O gülüyor, ben de onun güzel yüzüne öpücükler konduruyorum. Hayat güzel.

Ama Pierce daha iyi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

PIERCE

E Brynn ve ben bir araya geldiğimizden beri zaman su gibi akıp geçiyor. Bugün Noel arifesi ve Brynn'i ikna ettikten sonra günü pistlerde geçirdik.

bir snowboard kiralamamı istedi. Onun için yapamayacağım bir şey var mı? Ama sonunda eğlenceli oldu. Tre, Tessa, Kenzie ve Andrew bizimle orada buluştu. Günün büyük bir bölümünü dağda geçirdik ve öğle yemeği yerken Kacey'e rastlamadığımız için şükrettik. Sonra biraz kestirmek için geri döndük. Sürpriz olmadı, Brynn ve ben uyumadık.

Şimdi herkesle birlikte akşam yemeği yemek için ana eve gitme zamanı.

Biz geldiğimizde Gwen ve Abe çoktan mutfaktaydı, ben de onlara yardım etmek için yanlarına gittim.

"Ne yapabilirim?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey, git tatilinin tadını çıkar. Bu hafta yeterince yardım ettin." Gwen beni gitmem için dürtüklüyor, ama tüm yemekleri tek başlarına yapmalarına izin vermek doğru gelmiyor.

Gülüyorum ve şöminenin üzerinde bir şey gördüğümde arkamı dönmeye hazırım.

Bütün hafta boyunca çoraplar şöminenin üzerinde asılı durdu ve ben onlar hakkında pek düşünmedim. Belli ki hepsi el yapımı. Her birinde bir Noel Baba, bir kardan adam ya da bir ren geyiği var ve her birinin üzerine kişinin ismi işlenmiş.

Şimdi Brynn'in yanında yeni bir tane var.

Bir el ön koluma kondu. "Zamanında bitirip bitiremeyeceğimi bilmiyordum. Ama bu sabah bitirdim." Gwen gülümsüyor.

"Ama... Ben..." Kelimeler çıkmayı reddediyor.

"Pierce, buraya gelmeden önce Brynn'i tanıdığını itiraf ettiğin anda anlamıştım. Sana nasıl baktığını bir anne bilir. Ve ikiniz anlaşılmazsanız bile, beni aşan bir nedenden dolayı, artık bizden birisin. Ama Faith sorarsa, Brynn'in senin için yaptığını söyle. Kendini kötü hissetmesini istemiyorum ama biliyorsun..."

Kolumu sıkıyor ve ben teşekkür edemediğimden uzaklaşıyor.

Brynn bana doğru yürüyor, parmaklarını sevdiğim gibi göğsümde gezdiriyor. "Neden bu kadar beyazsın?"

"Annen bana bir çorap yaptı." Hâlâ, sanki ailenin bir parçasıymışım gibi, diğerlerinininkiyle birlikte asılmış, en üste dikilmiş adıma bakıyorum. İçim daralıyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Biliyorum." Brynn kocaman gülümsüyor. "Zamanında bitirebildiğin için çok mutluydu ve Kenzie'nin ailesi için seti aldığı anda içinde dört tane olduğu için minnettardı." Brynn arkasını dönüyor ve çoraba hayranlıkla bakıyor. "Birbirimizin yanında çok güzel duruyoruz."

Konuşamıyorum. Kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Sonunda dudaklarımdan birkaç kelime dökülmeden önce bir an aptal gibi sessizce orada duruyorum. "Affedersiniz."

Brynn'in başının üstünü öpüyorum ve arka kapıdan çıkıp ateş çukurunun yanına gidiyorum. Ateşin yanında durup turuncu alevleri izliyorum ve sıcaklığı hissediyorum, sakinleştirmek için ne yaparsam yapayım kalbim hala göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Kapı arkamdan açılıyor ve Andrew'un gelmesini bekliyorum ama kollar belime dolandığında Brynn olduğunu anlıyorum.

"İyi misin?"

Elimi onun elinin üzerine, karnımın üzerine koyuyorum.
"Olacağım. Bana sadece bir dakika ver."

"Tamam." Etrafımda dolaşıyor ve sandalyelerden birine oturuyor, bacak bacak üstüne atıp ateşe bakıyor.

"İçeri girebilirsin," diyorum gözlerinin içine bakamayarak. "Dışarısı soğuk."

"Yapabileceğimi biliyorum ama yapmayacağım." "Brynn..."

Ayağa kalkıyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. "Bir şeyler olduğunu anlıyorum ama bu sandalyeyi terk etmeyeceğim. İstedğin kadar zamanın var ama sen olmadan içeri girmeyeceğim. Eğer konuşmak istersen, ben buradayım. Konuşmak istemiyorsan, beni sessiz destek komiten olarak düşün."

Derin bir nefes alıyorum ve daha da büyük bir nefes veriyorum. "Geri çekilip gitme içgüdüleriyle yeniden savaşıyorum." Ateşin etrafında yürüyorum ve onun yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Bu benim için korkutucu. Kendimi hiç böyle bir ailenin parçası gibi hissetmemiştim ve hafta boyunca sizinkiyle gerçekten yakınlaştım. Bir aile sembolü görmek ve buna dahil olmak... ve annenin bütün hafta bunun üzerinde çalışması... bu benim için pek çok şeyi gündeme getiriyor. Bana değer verildiği anlamına geliyor, ama aynı zamanda benim de onlara değer verdiğim anlamına geliyor. Ve aileyi kalp kırıklığından ayırmak benim için zor. Böyle hissettiğiniz insanları kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyorum ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

Brynn'in gözlerinde yaşlar parlıyor. "Anlıyorum."

Ellerini tutup kendi ellerimle ısıtıyorum. "Beni yanlış anlama, bu birinin benim için yaptığı en güzel şey ve bunu takdir ediyorum. Sadece kendimi toparlamam ve kaçmamam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyordu. Geri çekilmemeye değil, kucaklamaya."

Ayağa kalkıp kucağıma oturuyor ve bana sarılıyor. "Şu terapistin numarasını alabilir miyim?"

Kıkırdıyorum ve geri çekiliyorum. "Bana yapmamı söylediği iş olmasaydı, asla içeri geri dönemez ve ailenizin verdiği koşulsuz sevgiyi karşılayamazdım."

"Bütün gece burada oturabiliriz," diyor göğsüme yaslanarak.

Arkama yaslanıyorum, onu bedenime sarıyorum ve sonunda çarpan kalbimi sakinleştiren onunla hissettiğim huzurun tadını çıkarıyorum.

Çok geçmeden Tre ve Tessa, Ryah'la birlikte çıkageldi. Sonra Andrew ve Kenzie, Nolan'la birlikte. Ben içeri girmek zorunda kalmadan parti dışarı taşıyor ve arkamı kollayan insanların olması düşündüğümden daha iyi hissettiriyor. Etrafımda olmak isteyen insanlar. Güvenebileceğim ve onların da bana güvenebileceği insanlar. Yeniden bir ailenin parçası olmak gibi bir his bu ve kabullenmesi ne kadar zor olursa olsun bunu hiçbir şeye değişmeyeceğimi fark ediyorum.

Otuzuncu Bölüm

PIERCE

O ılbaşı sabahı yataktan gizlice çıkıp Brynn'in hediyelerini *Elf* ağacımızın altına yerleştirdikten sonra sessizce yatağa geri dönüyorum.

Noel olmasına rağmen, dün gece çocuklar çok küçük olduğu ve hangi gün olduğunu bilmedikleri için hepimizin uyumasına, brunch yapmamıza ve bu sabah daha sonra hediyeleri açmamıza karar verdik. Belki geçen haftaya kadar tanımadığım bir aileyle tatil yapıyor olmak tuhaf gelebilir ama o kadar açık ve misafirperverler ki hiç garip gelmiyor.

Yorganın altına girip onu kaşıklarken Brynn, "Seni duydum, biliyorsun," diyor.

"Mutlu Noeller." Ensesine bir öpücük konduruyorum. "Hediyeni istiyor musun?"

"Hediyeni hissediyorum." Kıçını sertleşmiş sikime doğru oynatıyor. "O hediye, gerçek hediyeni açana kadar bekleyebilir."

Başını sallıyor ve yüzüme doğru dönüyor. "Bana oldukça gerçekçi geliyor."

Kıkırdıyorum ve dudaklarından öpüyorum. "Hadi gel."

"Bu sabah çok huzursuzsun." Vücudunu benimkine doğru itiyor, kolları ve bacaklarıyla beni sarıyor. "Bütün gün yatakta kalalım."

"Ailen üzgün olabilir ve sen de Ryah'ı görmek istiyorsun. hediyesini açacaksın, değil mi?"

Brynn öfkeli bir iniltiyle başını geriye atıyor. "Neden her zaman bu kadar mantıklı olmak zorundasın?" Arkasını dönüyor ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor, evcil faremiz geri gelirse diye hâlâ yerleri karıştırıyor. "Bırak da dişlerimi fırçalayayım."

Çıplak bedeninin banyoya doğru yürüyüşünü izliyorum ve bir saniye sonra suyun aktığını duyuyorum. Sanki Noel dileğim çoktan gerçekleşmiş gibi hissediyorum.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktı ve onu kanepeye götürdüm. İki hediyesini çoktan sehpa taşımıştım.

"İki! Bir demiştik," diyor suratını asarak.

"Merak etmeyin. Sadece birini seç ve aç." Birine uzanıyor. "O değil, diğeri."

Gülerek omzunun üzerinden bana bakıyor ve diğer kutuyu alıyor. Ambalaj kâğıdını yırtmamaya dikkat ederek açıyor ve beyaz kutuyu görüyor. Umarım mücevher beklemiyordur çünkü ilk tatilimizde onu hayal kırıklığına uğratmak istemem.

"Kapağı kaldır." Ne olduğunu görmesi için çok hevesliyim.

"Yapacağım," diyor, eli beyaz kutunun etrafını sarıyor ve hediyesini ortaya çıkarmak için kapağı kaldırıyor. "Pierce. Bundan ayrılmak istediğine emin misin?" *I Heart London* anahtarlığını tutuyor. "Bayıldım." Öne doğru eğilip beni öpüyor.

"Keşke üzerine evimin anahtarını da koyabilseydim ama sahip olduğum tek yer Londra'daki dairem. Bu yüzden, nereye inersek inelim bir yer bulur bulmaz, evimin anahtarını alacaksın."

Gülüyor ve başını omzuma yaslıyor. "Bunun anlamı çok büyük. Teşekkür ederim."

"Sıradaki." Diğer hediyeye doğru başımı salladım.

"Tanıdığım Pierce nerede? Çok heyecanlısın ve Noel konusunda oldukça bıkkın olduğunu söylemiştin."

"O seni almadan önceydi." Vücudumu onun arkasında olacak şekilde sallıyorum, kollarım onun kollarının altında ve bacaklarım vücudunun etrafında gerilmiş.

Bir sonraki hediye alıyor, ambalaj kâğıdına da aynı şekilde nazik davranıyor.

"Yırt gitsin."

Başka bir kutu bulur ve kapağını kaldırıp kâğıt mendili çıkarır.

"Ohhh..." Üzerinde ökseotu resmi olan "İlk Noelimiz" süsünü alır.

"Her yıl bir tane toplayabileceğimizi düşündüm. Ökseotu, sonunda birlikte bir geleceğimiz olabileceğini hissettiğim anı temsil ediyor. Ateşin önünde ökseotunun altında öpüştüğümüz anı asla unutmayacağım."

Etrafımda dönüyor ve ayak bileklerinin üzerine oturup bana sarılıyor. "Sana soğuk davrandığıma inanamıyorum. İki hediye için de teşekkür ederim, onları çok sevdim." Dönüyor ve süsü ağaca koymak için koltuktan kalkıyor. "Mükemmel." Sonra dönüp bana baktı. "Hemen döneceğim."

Koridordan banyoya doğru ilerliyor ve lavabonun altındaki dolabı karıştırdığını duyuyorum.

Brynn elinde bir paketle geri geliyor ve yanıma oturarak paketi ellerime tutuşturuyor. "Umarım beğenirsin."

"Beğeneceğime eminim."

Noel hediyesi almayalı yıllar oldu - başka bir profesörden almadığım sürece ve onlar da çoğunlukla bir tür değiş tokuştu. Yetişkin olduğumda Andrew, ailesi ya da diğer akrabalarım ile hiç hediye alışverişinde bulunmadım.

Parmağımı ambalaj kâğıdının altında gezdiriyorum ve bant yerinden çıkıyor. Ona söylediğim gibi "Yırt şunu" diyor.

"Görünüşe göre başka biri de hediyesini açmak için sabırsızlanıyor."

Hediyeye bakıyor ve ben de paketini açmayı bitiriyorum. Kahverengi bir kutu içinde ve biraz ağır. Kutunun üzerinde hiçbir işaret yok.

Mektubu açıp elime aldığımda gözyaşlarımı tutamadım. "Brynn..."

"Umarım haddimi aşmamışımdır, beğenmezsen iade edebilir ya da çöpe atabiliriz. Ama senin de bir tane almanı istedim." Gözleri yaşla dolarken dudağını ısırıyor.

Utah'ın kar küresinin etrafındaki kağıt mendili açıyorum. İçerideki pistlerde küçük kayakçılar ve snowboardcular var.

"Burası Kuzey Kutbu değil ama yeniden başladığımız yer. Umarım ona bakıp anneni hatırlarsın ve bu hafta geçirdiğimiz zamanı düşünürsün. Eğer istersen bu geleneği devam ettirebilir ve her yıl kar küreleri satın alabiliriz."

Küreyi sallıyorum ve karın kubbenin etrafında vınlayarak küçük kayakçıların üzerine düşmesini izliyorum. "Bu mükemmel. Düşündüğünüz için gerçekten minnettarım."

Küreyi alır ve sallar. "Bağımlılık yapıyorlar. Sürekli salladığım için paketlemem çok uzun sürdü."

Onu tekrar önüme doğru kucaklıyorum ve omzundan öpüyorum. "Harika bir Noel için teşekkür ederim."

"Henüz bitmedi."

Dönüyor, küreyi sehpanın üzerine koyuyor ve ayağa kalkarak bana elini uzatıyor. Avucumu onunkinin içine sokup ayağa kalkıyorum ve beni yatağa götürmesi için ona yalvarıyorum. Bu kadını her yerde takip ederim.

Sonsöz

BRYNN

Yılbaşı gecesi Portland'daki dairemde Pierce'ın pişirdiği lezzetli yemekten sonra bulaşıkları temizliyoruz.

Söylediği gibi benimle birlikte Portland'a döndü ve bütün hafta boyunca The Mad Batter'ın marka pazarlaması üzerinde çalıştık - tavşanlar gibi sevişmediğimiz zamanlarda. Ama her iki şehri de ziyaret etmeyi başardık, bu da benim küçük memleketim Climax Cove'u görmesini ve tüm yerel halkla tanışmasını sağladı. Aksanını duyabilmek için bazı kelimeleri tekrar tekrar söylemesini isteyip durdular ve eminim bundan nefret etse de her şeyi sineye çekti.

"Bir şey düşünüyordum." Bulaşık makinesini doldurmayı bitirdikten sonra dönüp ona baktım.

"Öyle mi?" diye soruyor, buzdolabından iki şampanya bardağı ve bir şişe alıyor.

"Pazartesi günü Enzo Mancini'ye işle ilgilenmediğimi söyleyeceğim." Dudağımı ısırdım. Bu pozisyon için yarıştan çekilmek kolay bir karar değildi. Bu garanti bir gelir ve yapmak üzere olduğum şey gerçekten korkutucu.

"Ne? Neden?" diye sorar ve açmak için şampanya şişesinin mantarını çevirir.

"Çünkü kendi başıma dışarı çıkmak istiyorum."

Şişeyi indiriyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Bunun çılgınca olduğunu biliyorum ve muhtemelen bir kaıkla çıktığını düşünüyorsun.

Bu konuda endişeleniyorsan beni desteklemek zorunda değilsin." Gülüyor. "Endişelenmiyorum."

"Ama bilmiyorum... Şu anda bir Şirkette çalışıyorum ve bir sürü kural ve politika var ve onay için Şu veya bu kiőiden geçmesi gerekiyor. Çok farklı bir Şey denemekten korktukları için kaç fikri geri çevirdiklerini biliyor musunuz, sonra başka biri bunu yapıyor ve popülerlik patlıyor? Belki de fırıncılık markasında işe yarıyordur, bilemiyorum. Ama kararları veren kiő ben olmak istiyorum. Yavaş bir başlangıç olacağını biliyorum ve gerçekten korkuyorum ama bunun benim için doğru karar olduğunu düşünüyorum."

Yanıma geldi ve ellerini kalçalarıma koydu. "Nefes al."

Birkaç kez nefes alıp veriyorum. "Sadece benim ve ailem için büyük bir risk alıyorsun ve bu beni düőündürdü. Deėiőim korkusuz olmaz ve korkuyu bir kenara itip sadece yapmazsanız ödüller de gelmez. Denemediğim için pişman olmaktansa işe yaramadığı için pişman olmayı tercih ederim."

"İşe yarayacak," diyor dudaklarını başımın n kısmına bastırmadan önce. "Her Şeyi altına dnőtrebilirsin, ama dnőmezse, seni desteklemek için burada olacağım."

"Başka bir Şey daha var." En korkutucu kısmı da bu ama kendime bunu gece yarısı olmadan önce yapmam gerektiğini söyledim. O yüzden hiçbir Şey yapmayacağım.

"Tamam mı?" Masaya gitmek için geri adım atıyor ama ben onu kendime çekiyorum.

"Bir ortak istiyorum." Yine dudağımı ısırdım.

"Aklınızda biri var mı? Buradaki Şirkette birlikte çalıştığınız biri?"

Başımı sallıyorum.

"Neden bir ortağa ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?" Başını eğiyor ve yüzümü inceliyor.

"İhtiyacım yok, istiyorum."

Kıkırdıyor. "Birini tanımıyorsan, ilan vermen ve birkaç görüşme yapman gerekecek sanırım." Uzaklaşmak için yana kayıyor ve ben onu geri çekiyorum. "Brynn?"

"Birini tanıyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Tamam, sor o zaman. Hayır derlerse, başka birini bul. Ama ben yine de bunu tek başına yapabileceğini düşünüyorum."

"Yapacak mısın?"

Gözlerini kırıştırıyor, belli ki ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor.

"Ortağım ol. Bu delilik, biliyorum. Seninle bu işe girişmenin tamamen farkındayım... Hayır diyebilirsin. Eğer istemiyorsan ya da bunun bizim için çok fazla, çok erken olacağını düşünüyorsan, anlarım."

Gülüyor ve başını boynuma doğru eğiyor. "Sana daha önce gergin olduğunda ve saçmaladığında bunu sevdiğimi söylemiş miydim?"

Yanaklarım kızardı. "Hayır."

"Evet, hissediyorum. Sana hiç ikimizin de deli olduğundan emin olduğumu söylemiş miydim, ama daha önce hiç kimse için böyle hissetmediğimi de biliyorum. İçimden bir ses senin benim için doğru kişi olduğunu söylüyor."

"Ya değilse?" Ben soruyorum.

"İyi ki yetişkinlik konusunda oldukça iyiyiz. Sanırım iyi olacağız."

Güvende olmak için parmaklarımı çapraz yapıyorum.

Dudaklarını boynuma bastırıyor ve kulağıma doğru öpücükler gönderiyor. "Ortağın olmayı çok isterim, Brynn Russell," diye fısıldıyor.

Ciyaklıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Gerçekten mi?" Bana bakmak için geriye doğru kayıyor. "Gerçekten mi?"

"Oh... teşekkür ederim."

"Sorduğun için teşekkürler." Beni tekrar öptü. "Şimdi şampanyayı açalım."

Yılbaşı gecesini Doğu saat diliminde Andrew ve Kenzie ile görüntülü arama yoluyla kutlamaya karar verdik, bu yüzden Pierce kapı çaldığında şampanya şişesini patlatmak üzereydi. Annemle babamı içeri almak için kapıyı açtım. İçeri girip yanağımdan öpüyorlar, merhaba ve Mutlu Yıllar diyorlar.

Kapıyı arkalarından kapatıyorum.

Pierce onları selamlıyor ve iki bardak daha indiriyor.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve açtığımda Tre, Tessa ve Ryah ile karşılaşıyorum.

Pierce iki bardak daha indiriyor ve Ryah'ın burada bıraktığı damlatmaz bardaklarından birini elma suyuyla dolduruyor.

Pierce'ın telefonu çaldığında tüm konuklarımıza katılmak için kapıdan uzaklaşıyorum. Kenzie, Andrew ve Nolan video görüşmesi yapıyordu.

Kapı tekrar çaldı ve kapıyı açtığımda Carter'ı yalnız buldum.

"Ne yapıyorsun-" Gülümsüyorum ve New York'ta olmamasına şaşırarak onu kucaklamak için kendime çekiyorum.

"Pierce beni davet etti ve teslim etmem gereken kilometrelerce yol vardı."

Pierce bir şişe daha şampanya açtı ve herkese birer bardak doldurdu. Sonra gelip bir tane de bana uzattı.

Ona sorgulayan bir bakış attım. "Ne yaptın sen?"

Diğer herkes küçük oturma alanımda şampanya kadehleriyle oturmuş, televizyonda topun düşmesini bekliyor.

"Yılbaşı gecesini, yılı birlikte geçirmek istediğiniz insanlarla geçirin derler. Ben de bu odadaki herkesle geçirmek istiyorum." Pierce odadaki herkese başıyla selam veriyor. "Özellikle de sağımda duran kadınla."

Ona sırtıyorum. "Hiçbir yere gitmiyor."

"Umarım değildir. Mutlu yıllar, Brynn. Gelecek birçok yıldan biri." "Birçoğundan biri." Kadehimi ona tokuşturuyorum ama içmiyoruz.

Ailem geri sayarken kanepenin arkasına doğru yürüyoruz, sonra hepimiz "Mutlu Yıllar!" diye bağıryoruz, kadehlerimizi tekrar tokuşturuyoruz ve bir yudum alıyoruz.

Bakışlarım Pierce'ın kardeşlerimle konuşmasına, ardından annem ve babamın Ryah ile oynamasına kayıyor. Tessa telefonda Andrew ve Kenzie ile konuşuyor.

Aile her şeydir ve Pierce'ın bir gün benim aileme *resmen* katılması için sabırsızlanıyorum.

* * *

Kenzie ve Andrew'un sonsuza dek mutlu olma yolculuğu hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? **"Kenzie ve Andrew birlikte çok komik. Noel Elfi ve Grinch."** ~ Amazon Yorumcusu (Aşağıda Kısa Bir Bakış)

[Huysuz bir İngiliz kahramanı seviyorsanız BURAYA TIKLAYIN](#)

Sinsi Bakış

New York'ta flört etmek Dante'nin Cehennemin Dokuz Çemberi'nin kendine özgü bir versiyonudur, bu yüzden yeni uygulamanın denemeye değer olduğuna karar verdim. Ne var

En kötü ne olabilir ki? Daha fazla kötü randevuya mı çıkacağım? O yollardan geçtim, bunu kanıtlayacak terapist faturam var.

IOBJECT hakkında tek bildiğim otuz dört yaşında olduğu, futbol izlemekten hoşlandığı ve bir avukat olduğu. Ağabeyim de avukat olduğu için avukatlık meselesini ona karşı kullanmamaya çalışıyorum. Uygulamada birkaç kez sohbet ettik ve gerçekten büyük bir şekilde bağlantı kurduğumuzu düşünmesem de, bana çıkma teklif etti ve ben de neden denemediğimi düşündüm. En azından, ilginç bir sohbet eşliğinde bedava bir yemek yiyebilirdim.

Gerçi elf kılığında gelmeyi planlamamıştım ama hey, bu harika bir buz kırıcı. Eğer o benim için doğru erkekse, bu sabah kıyafetlerimi evde unutmuş olmamdaki espriyi görecektir ve iş geç saatlere kadar sürdüğü için randevumuzdan önce şık kıyafetler almak için şehir merkezine kadar metroya binecek zamanım olmadı.

Beşinci Cadde'den Elli İkinci Cadde'ye dönüyorum ve restoran tabelasını görüyorum. Kostümümün tenime yapışmasına neden olan terin bir kısmının dağılmasını umarak hızlı bir yürüyüşe geçiyorum.

Ben geldiğimde bir adam ve kadın restorandan çıkıyorlardı ve adam kapıyı benim için açık tutarken kadın boynunu bükerek beni izliyordu. Bakışlarım pahalı restoranda geziniyor ve eve gidip üzerimi değiştirmek yerine geç kalmamayı seçerek hata yapmış olabileceğimi fark ediyorum.

Oturmak için bekleyen çift dönüp bana bakıyor.

"Baston şeker alın." Ceplerimden birkaç tane çıkarıp onlara uzatıyorum. "Unutmayın, Noel Baba her zaman izler."

Sinmek yerine, sanki beş yıldızlı bir restoranda Noel Baba'nın yardımcılarında biri gibi giyinmek tuhaf değilmiş gibi, kendime güvenimi yansıtmak için çenemi kaldırıyorum.

Ev sahibesi bana gergin bir gülümseme veriyor. "Burada şarkı söyleyen telgraflara izin vermiyoruz," diye fısıldadı, öne doğru eğildi ve plat-

inum-sarı saçları kulaklarının arkasından kayıyordu.

"Olamaz. Biriyle buluşacağım. Rezervasyon Marshall adına yapılmış."

Marshall çocukken sahip olduğum bir hamsterdı ve IOBJECT'e rezervasyonu bu isim altında yapmasını söyledim.

Benden elindeki tablete bakarken tek kelime etmiyor. "Partiniz çoktan geldi. Beni takip edin."

"Teşekkür ederim."

Dönüyor ve masaların arasından geçerek restoranın daha içlerine doğru yürüyor. Üzerimde asılı duran ziller bu loş ortamda iğrenç sesler çıkarıyor. Manhattan sokaklarında bu kadar gürültülü görünmüyorlardı, ama şimdi onlar hakkında yapabileceğim bir şey yok. Buradayım ve elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Eğer IOBJECT ile işler iyi giderse bu çok hoş bir hikâye olacak.

Beni iki kişilik bir masaya götürüyor. Masaya yaklaşırken sevgilimin gözlerindeki dehşeti görmemek mümkün değil.

Yakışıklı, kırmızı kravatlı pahalı bir lacivert takım elbise giymiş. Kare şeklindeki çenesi, bakır parlaklığındaki açık kahverengi saçlarıyla uyumlu kısa bir sakalla kaplı. Saçıyla ilgili en ilginç şey, sol tarafının önündeki bir santim genişliğindeki gri çizgi. Benzersiz ve farklı.

"Buyurun," diyor ev sahibesi ve eliyle işaret ediyor.

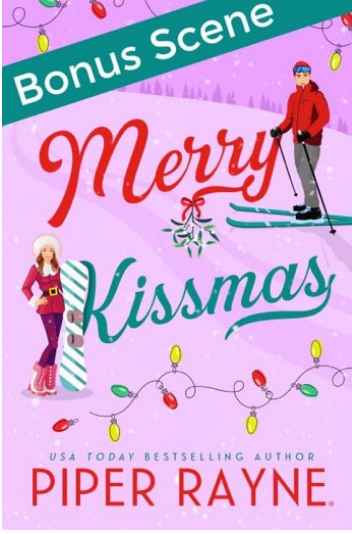
IOBJECT sandalyesinden kayarak ayağa kalkar. İyi başlangıç. En azından bir centilmen.

"Merhaba, ben RAINBOWRIDER." Mavimsi gri gözleri beni tepeden tırnağa süzerken biraz utangaçça el sallıyorum.

İlk buluşmada umulduğu gibi cinsel bir şekilde değil. Daha çok sorgulayıcı bir şekilde, sanki "Gerçekten elf kostümü mü giyiyorsun?" diye sorar gibi.

Çekici kişiliğimle onu kazanmam gerekecek.

[Andrew'un elf kılığındaki Kenzie'ye nasıl tepki verdiğini öğrenmek için TIKLAYIN.](#)

Gelin, bir yıl sonra Noel'i Russel'larla geçirin! Ücretsiz [BONUS SAHNENİZİ](#) indirin!

**Lütfen bonus sahneyi indirerek, henüz abone olmadıysanız bültenimize katılmayı kabul ettiğinizi unutmayın.*

Piper Rayne tarafından da

Tatil Aşkları

Bekar ve Noel Baba'yı

Beklemeye ve Mutlu

Öpücükler Vermeye

Hazır

The Baileys

Tek Gecelik İlişkiden Dersler (ÜCRETSİZ)

Nişanlı Bir Gelinden Tavsiyeler

Bir Bebek Babanın Doğuşu

Bailey Düğünü Operasyonu (Novella)

Kardeşimin En İyi Arkadaşına Aşık

Olmak Bencil Bir Playboyun Ölümü

Yaramaz Bir Dadının İtirafı Bailey

Bebekleri Operasyonu (Novella) Dünyanın

En Kötü Çöpçatanının Sırları En İyi

Arkadaşımın Kızını Kazanmak

Eski Sevginizle Çıkma

Kuralları Bailey Doğum Günü

Operasyonu (Novella)

Greene Ailesi

Kaderimin Cilvesi (Ücretsiz Önsöz)

Benim Güzel Komşum (ÜCRETSİZ)

Neredeyse Eski

Sevgilim Vegas

Damadım

Bir Greene Ailesi Yaz Şenliği (Novella) Kız

Kardeşimin Cilveli Arkadaşı

Beklenmedik Sürprizim

Ünlü Düşmanım

Bir Greene Ailesi Tatili (Novella)

Aşağılanmış En İyi Arkadaşım

Sahte Nişanlım

Kardeşimin Yasak Arkadaşı

Bir Greene Ailesi Noel'i (Novella)

Yıldız Işığı Gölü

İkinci Şanslarla İlgili Sorun Kötü

Çocuk Ev Arkadaşlarıyla İlgili Sorun

Kaçak Gelinlerle İlgili Sorun Bekar

Babaların Sakıncası

Sağdıçla İlgili Karmaşa

Plain Daisy Ranch

Son Bir Yaz Geride

Bıraktığım

Yanında Durduğum Kişi

Geldiğini Görmediğim Kişi

C.F.(Başlık Açıklanacak)

Modern Aşk

Barmen tarafından

büyülendi Boksör

tarafından bağlandı

Bankacı hakkında deli

Bekar Babalar Kulübü

[Gerçek](#)

[Anlaşma Kirli](#)

[Konuşmacı](#)

[Seksi Canavar](#)

Hollywood

Kalpleri [Bay Anne](#)

[Hayvan Cazibesi](#)

[Domestic Bliss](#)

Yatak Odası

Oyunları [İnce](#)

[Buz Üzerinde](#)

[Buz Gibi](#)

[Soğuk](#)

[Buzları Kırın](#)

Chicago Hukuku

[Eski Kocamın Baştan](#)

[Çıkardığı Sağdıçtan](#)

[Etkileniyor](#)

[Eski Eşimin Boşanma Avukatı Tarafından Baştan Çıkarıldım](#)

[Ateşle Flört Eden Mavi](#)

Yakalı Kardeşler [Acil Tıp](#)

[Teknisyeniyle Nişanlı](#)

Polisi [Eziyor](#)

Beyaz Yakalı Kardeşler

[Seksi Pis Patron](#)

[Kirli Flört Düşmanı](#)

Vahşi Buharlı İlişki _

The Rooftop Crew

En İyi

Arkadaşımın Eski

Sevgilisi Kraliyet

Hatası Rakip Oda

Arkadaşları

Çapraz Yıldız

Öpücüğümüz Do-

Over

Bir İş Arkadaşı Aşk

Hokey Fıstıkları

Bir Öpücüğe Geri Sayım (Ücretsiz .

Prequel) Benim Şanslı #13'üm

(ÜCRETSİZ)

9 ile ilgili sorun

41 numara ile numara

yapmak Tropikal Hat Trick .

(Novella) 34 numara ile gizlice

dolaşmak

76 numara ile İkinci

Atış 55 numara ile

Ofsayt

Kingsmen Futbol Yıldızları

Yanlış Başlangıç (Ücretsiz Prequel)

Şansın Vardı, Lee Burrows Dadıyı

Öpemezsin, Brady Banks

Kardeşimin Cesedi Üzerinden, Chase Andrews

Chicago Grizzlies

Savunmada (Ücretsiz Prequel).

Nefret gibi bir şey

Şehvet gibi bir şey

Aşk gibi bir şey

Yuva

Bay Kalp Kıran

Bay Broody

Bay S (Unvanı
açıklanacaktır) Bay C
(Unvanı açıklanacaktır)

Cockamamie Unicorn Ramblings

Mutlu Tatiller! Brynn ve Pierce arasındaki hızlı ve sevimli ikinci şans aşk hikayemizi sevdiğinizi umuyoruz.

Tatil kitaplarını ilk yazmaya başladığımızda amacımız seri okumayı sevmeyenler için bağımsız bir kitap sunmaktı, ama sanırım bu noktada sadece seri yazarları olduğumuzu söylemek yanlış olmaz. Single and Ready to Jingle (Kenzie ve Andrew'un hikayesi) tek seferlik olacaktı ama tabii ki Tessa'yı Claus and Effect'e dönüştürdük çünkü biz biziz. Sonra Claus and Effect'in eleştirilerinde bir satır başı bulmaya devam ettik-okuyucular Brynn'in hikayesini istiyordu. Ve tabii ki istediler! Çünkü hepimiz romantizm okurlarıyız ve herkesin sonsuza dek mutlu olmasını istiyoruz! LOL

Pierce her zaman İngiliz olmayacaktı ama Shane East'i anlatıcı olarak kullanmayı çok istiyorduk, bu yüzden başlangıçta Pierce'ın Andrew'un kardeşi olmasını planlamıştık, ta ki geri dönüp Single and Ready to Jingle'ı okuyana ve bir kardeşi olmadığını fark edene kadar (gerçekten komik). Ayrıca dağ kasabasındaki toplantıyı Tessa ve Tre'nin düğünü etrafında şekillendirmeyi düşündük, ta ki Claus and Effect'in sonsözünde onların zaten evli olduğunu fark edene kadar. Burada bir tema mı seziyorsunuz? LOL Düğün fikrini ortaya attıktan sonra, bizi her zaman favorilerimizden biri olan ikinci şans romantizmine götüren birçok başka fikir ortaya attık. Buna karar verdikten sonra, Pierce Londra'da ve Brynn Portland'da yaşıyorsa, bunu ikinci bir şans haline getirmek için dünyanın neresinde tanıştıklarını bulmamız gerekiyordu. Lojistik. Her zaman bir yazarın baş düşmanıdır. Ama ikimiz de kaçırılmış bir fırsata dönüşen bir hafta sonu kaçamağı yazma fikrini sevdik. Bazı-

Biriyle anlık bir bağ kurmanın büyüğü bir yanı vardı ama bunun yürümemesi bizi olasılıklarla baş başa bıraktı.

Bu kitabı yazmanın en güzel yanı aile dinamiğiydi. Kardeşler arasındaki şakalaşmalar, kollarını açarak karşılanan yeni üyeler ve iki küçük bebek bu kitapta en çok sevdiğimiz şeydi.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hatırlayamadığımız pek çok şeyi değiştirdik. Bu, sona ulaşana kadar evrimleşmeye ve şekil değiştirmeye devam eden bir hikaye gibi görünüyordu!

Her zaman olduğu gibi, bu kitabı elinize ulaştırdığımız için teşekkür etmemiz gereken pek çok kişi var!

Nina ve tüm Valentine Halkla İlişkiler ekibi.

Satır düzenlemeleri için Joy Editing'den Cassie. Son teslim tarihi konusunda bu kadar aceleci davrandığınız için teşekkür ederim.

Satır düzenlemeleri ve düzeltmeler için Kardeşimin Editörü.

Kapak için Le'yi asın ve Single ve Ready to Jingle ve Claus and Effect ile eşleşecek şekilde markalayın.

Bizi okuyan, inceleyen, paylaşan ve/veya tanıtan tüm blog yazarları.

Facebook grubumuzdaki Piper Rayne Unicorn'lar bizim en büyük amigolarımızdır!

Bu kitabı okumak için zaman ayıran her okuyucu! Bize en değerli kaynağınız olan zamanı ayırdığınız için teşekkür ederiz. Bunu hafife almıyoruz.

Single and Ready to Jingle ya da Claus and Effect kitaplarını henüz okumadıysanız, daha fazla holi günü aşkı için ve Andrew ve Kenzie ile Tre ve Tessa'nın mutlu sonlarına nasıl ulaştıklarını görmek için bu kitaplara göz atmanızı öneririz!

Harika bir tatil sezonu ve yeni yıl geçirmenizi dileriz!

x0,
Piper & Rayne

Piper & Rayne Hakkında

Piper Rayne, ister kan bağı olsun ister bulunmuş olsun, aileler hakkında "bir tarafı cızırtılı, yürek ısıtan aşklar" yazan *USA Today* Çok Satan Yazar ikilisidir. İkisinin de tek tıkla okunabilen kitaplarla dolu e-okuyucuları var, onları içkiye sürükleyen kocalarla evliler ve ikisi de çocuklarının şoförlüğünü yapıyor. Hepsinden önemlisi, onları güldüren ateşli kahramanları ve ilginç kadın kahramanları seviyorlar ve sizin de sevmenizi umuyorlar!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.